

ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

พฤษภาคม 2558

ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

พฤษภาคม 2558

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

บทคัดย่อ
ของ
มัณฑลีย์ เปี่ยมดี

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

พฤษภาคม 2558

มัญชลี เปี่ยมดี. (2558). ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลี้ยว
อบายมุขของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. ปรินญาณพนธ์ วท.ม.
(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อาจารย์ที่ปรึกษาปรินญาณพนธ์: อาจารย์ ดร.ฐาศุภร์ จันประเสริฐ.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะ
ทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่ม
ย่อยตามลักษณะชีวสังคม และ 2) เพื่อค้นหาตัวทำนายสำคัญและอำนาจการทำนาย พฤติกรรม
หลักเลี้ยว อบายมุขด้วยลักษณะทางสังคม และลักษณะทางจิตทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตาม
ลักษณะชีวสังคม กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนการกุศล
ของวัดในพระพุทธศาสนา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และโรงเรียน
มัธยมศึกษาทั่วไป สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
จำนวน 742 คน ใช้วิธีแบบสุ่มหลายขั้นตอน เก็บข้อมูลด้วยแบบวัดประเภทมาตรประเมินค่า 6
ระดับ จำนวน 1 ฉบับ (8 ตอน) โดยผู้วิจัยได้สร้างขึ้นใหม่ตามนิยามปฏิบัติการและนำแบบวัดมา
ปรับปรุง มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา ระหว่าง .738 - .925 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์
คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง พบว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการ
อบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม
หลักเลี้ยวอบายมุข ทั้งด้านรวมและด้านย่อย 2) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน
และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ในด้านรวม พบใน
กลุ่มเพศชาย และด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการไม่เฝ้าดูการละเล่น พบในกลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก
ด้านการไม่เล่นการพนัน พบในกลุ่มเพศชาย และด้านการไม่เกียจคร้าน พบในกลุ่มโรงเรียน
ทั่วไป และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา 3) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากสื่อ
และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ในด้านรวม พบใน
กลุ่มโรงเรียนการกุศล และด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการไม่เฝ้าดูการละเล่น พบในกลุ่ม
โรงเรียนการกุศล ด้านการไม่เล่นการพนัน พบในกลุ่มเพศชาย และกลุ่มโรงเรียนการกุศล และด้าน
การไม่เกียจคร้าน พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา

ส่วนการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น พบว่า ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรม
หลักเลี้ยวอบายมุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม หลักเลี้ยว
อบายมุข รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ อิทธิพลจากสื่อ
และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม ตามลำดับ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยว
อบายมุขได้ร้อยละ 49

เมื่อทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นของพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้าน ย่อย พบว่า 1) ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ตามลำดับ สามารถร่วมกันทำนาย พฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาได้ร้อยละ 29 2) ตัวแปรสำคัญที่ทำนาย พฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่า เทียม ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ตามลำดับ สามารถร่วมกัน ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืนได้ร้อยละ 28 3) ตัวแปรสำคัญที่ ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน รองลงมาคือ อิทธิพลจากสื่อ และวิธีคิด แบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม ตามลำดับ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดู การละเล่นได้ร้อยละ 25 4) ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการ พนันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข รองลงมาคือ อิทธิพลจากสื่อ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ตามลำดับ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันได้ร้อยละ 27 5) ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดู ตามแนวพุทธ และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน ตามลำดับ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรม หลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วได้ร้อยละ 28 และ 6) ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรม หลักเลี้ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ลักษณะมุ่ง อนาคตควบคุมตน รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยง อบายมุข สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และวิธีคิด แบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม ตามลำดับ สามารถ ร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 40

SOCIAL AND PSYCHOLOGICAL FACTORS RELATED TO TEMPTATION
AVOIDANCE BEHAVIORS OF STUDENTS IN SECONDARY SCHOOL
IN THE NORTH – EAST REGION

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Science Degree in Applied Behavioral Science Research
at Srinakharinwirot University

May 2015

Munchalee Piamdee. (2015). *Social and Psychological Factors related to Temptation*

Avoidance Behaviors of Students in Secondary School in The North - East Region.

Master thesis, M.S. (Applied Behavioral Science Research). Bangkok: Graduate

School, Srinakharinwirot University. Thesis Advisor Committee: Dr. Thasuk Junprasert.

The purposes of this comparative correlation research were to 1) study the interaction effect between Social Factors and Psychological Factors related to Temptation Avoidance Behavior in overall group and biosocial group and 2) to study the predictive power on Temptation Avoidance Behavior by Social Factors and Psychological Factors in overall group and biosocial group. The samples consisted of secondary student in Charity school of Buddhist temple of Office of the private education commission and Office of the basic education commission school, The North - East Region, 742. The research consisted of 1 instrument (8 parts), which were in the form summated rating scales. The reliability with alpha coefficients was .738 - .925. The data were analyzed by Two - way ANOVA and Stepwise Multiple analysis.

The result of Two-way ANOVA founded 1) there were not interaction between caring by Buddhist way and Positive attitude toward Temptation Avoidance Behavior correlated to whole and sub-Temptation Avoidance Behavior. 2) There were interaction between nice school environment and Future - orientation and self - control traits correlated to whole Temptation Avoidance Behavior in male group and 3 sub - Temptation Avoidance Behavior, do not watch recreation factor founded in small size school group, do not gambling factor founded in male group and do not lazy factor founded in general school group and the parents of secondary education group. 3) There were interactions between the influence of medias and self - control traits correlated to whole Temptation Avoidance Behavior in charity school group and 3 sub - Temptation Avoidance Behavior, do not watch recreation factor founded in charity school group, do not gambling factor founded in male group and do not lazy factor founded in general school group and the parents of secondary education group.

The result from Stepwise Multiple regression analysis of whole Temptation Avoidance Behavior founded that the Independent factors are Positive attitude toward Temptation Avoidance Behavior, Future – orientation and self-control traits, Caring by Buddhist way, the influence of medias and Thinking genuine and artificial value which could predicted the Temptation Avoidance Behavior at 49%.

The result from Stepwise Multiple regression analysis of 6 sub - Temptation Avoidance Behaviors founded that 1) The do not drink alcohols factor, Independent factors are Positive attitude toward Temptation Avoidance Behavior, Caring by Buddhist way and Future – orientation and self-control traits which could predicted at 29%. 2) The do not hangout at night, Independent factors are the influence of medias, Positive attitude toward Temptation Avoidance Behavior, Thinking genuine and artificial value, Future – orientation and self-control traits and Caring by Buddhist way which could predicted at 28%. 3) The do not watch recreation, Independent factors are the Future – orientation and self-control traits, influence of medias and Thinking genuine and artificial value which could predicted at 25%. 4) The do not gambling, Independent factors are Positive attitude toward Temptation Avoidance Behavior, influence of medias, Thinking genuine and artificial value and Caring by Buddhist way which could predicted at 27%. 5) The do not associate with wicked, Independent factors are Positive attitude toward Temptation Avoidance Behavior, Caring by Buddhist way and Nice school environment which could predicted at 28% and 6) The do not lazy, Independent factors are Future – orientation and self-control traits, Caring by Buddhist way, Positive attitude toward Temptation Avoidance Behavior, Nice school environment and Thinking genuine and artificial value which could predicted at 40%

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ของ
มัญชลี เปี่ยมดี

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2558

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษา

.....ประธาน

(ดร.ฐาศุภกร จันประเสริฐ)

(ดร.พระวันชัย ธนวิโส - กัณหากาญจนะ)

.....กรรมการ

(ดร.นริศรา พึ่งโพธิ์สภ)

.....กรรมการ

(ดร.ฐาศุภกร จันประเสริฐ)

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนงานวิจัย

จาก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีด้วยความกรุณาของ อาจารย์ .ดร.ฐาศุภกร จันประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ มอบโอกาสและประสบการณ์ต่าง ๆ ให้ได้เรียนรู้ อีกทั้งยังให้ความรัก ความห่วงใยและเป็นให้กำลังใจตลอดมา หากไม่มี อาจารย์ ดร.ฐาศุภกร จันประเสริฐ ผู้วิจัยคงไม่ประสบผลสำเร็จในวันนี้ ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาจึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์.ดร. นริศรา พึ่งโพธิ์สภ อาจารย์.ดร. ศรัณย์ พิมพ็ทอง และอาจารย์ปิยรัฐ ธรรมพิทักษ์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อ การพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพ และผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์.ดร.พระวันชัย ธนวิโส (กัณหาภาณูชนะ) และอาจารย์.ดร.นริศรา พึ่งโพธิ์สภ ประธานและกรรมการสอบปากเปล่า ที่ได้ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์เพื่อการปรับปรุงปริญญานิพนธ์เล่มนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียน อาจารย์ทุกท่าน และนักเรียนทุกคน ที่อำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณ คณาจารย์สถาบันวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ ที่ให้ความรู้ และประสบการณ์ต่าง ๆ มากมาย พร้อมทั้งขัดเกลาผู้วิจัยให้มีความพยายามและความอดทน ขอขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัยที่ให้ทุนสนับสนุนการทำปริญญานิพนธ์ในครั้งนี้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัว ที่ให้การสนับสนุนในการศึกษาครั้งนี้ พร้อมทั้งยังให้กำลังใจในวันที่เจออุปสรรคปัญหาต่างๆ จนผู้วิจัยสามารถทำปริญญานิพนธ์ได้สำเร็จลุล่วง ขอขอบคุณ พี่น้ำ ที่ให้ความช่วยเหลือตั้งแต่เริ่มเข้ามาศึกษา เป็นมิตรภาพที่อยู่ในความทรงจำและระลึกถึงเสมอมา ขอขอบคุณ น้องแอ ที่ให้เสียงหัวเราะ และช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ ขอขอบคุณ เป๊อ เป็น มิก และจำ ที่ช่วยเหลือผู้วิจัยในการเก็บข้อมูล ขอขอบคุณ พี่หนิง ที่ให้คำปรึกษาในการวิเคราะห์ข้อมูล ขอขอบคุณ อาจารย์ที่ปรึกษา พี่ปุ่นและพี่จอย ผู้ที่อยู่เบื้องหลังแห่งความสำเร็จในครั้งนี้ ผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือในทุกเรื่อง แม้ในวันที่ท้อก็คอยให้กำลังใจจนทำให้ผู้วิจัยมีพลังลุกขึ้นมาสู้ต่อ ขอขอบคุณที่อยู่เคียงข้างและก้าวผ่านอุปสรรคต่างๆ มาด้วยกัน สุ ดทำยนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณโชคชะตา เวลา และสถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้ผู้วิจัยได้พบเจอคนดีๆ และสิ่งดีๆ

มัณฑลีย์ เปี่ยมดี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 แนวคิดทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
ส่วนที่ 1 พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และแนวทางการวิเคราะห์พฤติกรรม ของบุคคล	9
พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	9
แนวทางการวิเคราะห์พฤติกรรมของบุคคล	15
ส่วนที่ 2 ปัจจัยเชิงเหตุกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	16
ตอนที่ 1 ปัจจัยเชิงเหตุด้านลักษณะทางสังคมกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	16
การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนากับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข...	16
สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	19
อิทธิพลจากสื่อกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	22
ตอนที่ 2 ปัจจัยเชิงเหตุด้านลักษณะทางจิตกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข...	26
เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	26
ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	30
วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียมกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	33
ตอนที่ 3 ลักษณะทางชีวสังคมกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	36
นิยามปฏิบัติการ	38
กรอบแนวคิดในการวิจัย	40
สมมติฐานการวิจัย	43
3 วิธีการดำเนินงานวิจัย	44
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
การหาคุณภาพของเครื่องมือ	53

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	54
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	56
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง.....	61
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกัน.....	62
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ของนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนแตกต่างกัน.....	83
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ของนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน แตกต่างกัน.....	109
ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข...	134
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	168
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน.....	169
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 1.....	169
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 2.....	172
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 3.....	176
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 4.....	180
ข้อดีและข้อจำกัดของการวิจัย.....	192
ข้อดีของการวิจัย.....	192
ข้อจำกัดของการวิจัย.....	193
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	193
ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ.....	193
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	195

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	196
ภาคผนวก.....	205
ภาคผนวก ก ตารางแสดงค่าสถิติต่างๆ.....	206
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	212
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	228

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนนักเรียนแยกตามประเภทโรงเรียน.....	44
2 รายละเอียดจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามขนาดโรงเรียนของโรงเรียนการกุศลของวัดฯ....	46
3 รายละเอียดจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามขนาดโรงเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป...	46
4 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะทางชีวสังคมของนักเรียน...	56
5 จำนวน ค่าเฉลี่ย กลุ่มคะแนนสูงคะแนนต่ำ ร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ กลุ่มตัวแปรตาม กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม และกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต.....	57
6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยว อธิบายมุขที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมหลักเลี้ยวอธิบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยวอธิบายมุข ตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	62
7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยว อธิบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวอธิบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรม หลักเลี้ยวอธิบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผล แบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	65
8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยว อธิบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวอธิบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรม หลักเลี้ยวอธิบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืนตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผล แบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	68
9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยว อธิบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวอธิบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรม หลักเลี้ยวอธิบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่นตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผล แบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	71

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
10	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรม หลักเลียงอธิบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผล แบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	74
11	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรม หลักเลียงอธิบายมุขด้านการไม่คบ คนชั่วตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผล แบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	77
12	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรม หลักเลียงอธิบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผล แบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	80
13	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบายมุขที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุขตามระดับของตัวแปรอิสระ ที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	83
14	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุข ตามระดับสภาพแวดล้อม ที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มนักเรียนเพศชาย.....	85
15	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะ มุ่งอนาคตควบคุมตนแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะ ทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุขด้านการไม่ดื่ม สุราของมีนเมา ตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	87

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
16	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบายด้านการไม่เกี่ยวข้องการคืนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมี ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอธิบาย ด้านการไม่เกี่ยวข้องกลางคืนตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)....	90
17	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบายด้านการไม่เกี่ยวข้องการเล่นที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และ มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอธิบาย ด้านการไม่เกี่ยวข้องการเล่นตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	93
18	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายด้านการไม่เกี่ยวข้อง การเล่น ตามระดับสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุม ตนเองในกลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก.....	95
19	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบายด้านการไม่เล่นการพนันที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมี ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอธิบาย ด้านการไม่เล่นการพนันตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	97
20	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายด้านการไม่เล่น การพนัน ตามระดับสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุม ตนเองในกลุ่มเพศชาย.....	99
21	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบายด้านการไม่คบคนชั่ว ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะ มุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะ ทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายด้านการไม่คบ คนชั่วตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	101

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
22	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบายด้านการไม่เกียจคร้าน ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมี ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอธิบาย ด้านการไม่เกียจคร้านตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	104
23	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายด้านการไม่เกียจ คร้านตามระดับสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง ในกลุ่มโรงเรียนทั่วไป.....	106
24	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายด้านการไม่เกียจ คร้านตามระดับสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง ในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา.....	107
25	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบาย ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	109
26	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายตามระดับอิทธิพล จากสื่อและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง ในกลุ่มโรงเรียนการกุศล.....	111
27	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบายด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่ง อนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะ ทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายด้านการ ไม่ดื่มสุราของมีนเมาตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	113
28	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง อธิบายด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทาง ชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายด้านการไม่เที่ยว กลางคืนตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	116

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
29 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่นตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	119
30 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่นตามระดับอิทธิพลจากสื่อและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มโรงเรียนการกุศล.....	121
31 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	123
32 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ตามระดับอิทธิพลจากสื่อและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มเพศชาย..	125
33 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ตามระดับอิทธิพลจากสื่อและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มโรงเรียนการกุศล.....	125
34 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	127
35 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2).....	130

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
36 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านตามระดับอิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา.....	132
37 ผลปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise).....	135
38 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise).....	140
39 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise).....	145
40 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise).....	150
41 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise).....	154
42 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น Stepwise).....	158
43 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise).....	163
44 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางสังคมและตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางจิตกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง.....	207
45 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข.....	211

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	42
2 ผลปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2.....	174
3 ผลปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3.....	177
4 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและ ลักษณะทางจิต.....	181
5 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้วยกลุ่ม ตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต.....	182
6 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้วยกลุ่ม ตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต.....	183
7 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้วยกลุ่ม ตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต.....	184
8 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ด้วยกลุ่ม ตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต.....	186
9 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว ด้วยกลุ่มตัวแปร ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต.....	187
10 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ด้วยกลุ่มตัวแปร ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต.....	188

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมโลกาภิวัตน์ที่มีความก้าวหน้าทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยมีเทคโนโลยีเป็นตัวเชื่อมประสานการติดต่อสื่อสารของคนในสังคมให้สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างสะดวกและเข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น จากความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี ทำให้เกิดการพัฒนา ที่เน้นการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจ จนกลายเป็นสังคมที่มีการแข่งขันทางด้านวัตถุ ในสังคมไทยก็เช่นเดียวกัน ที่ผ่านมานั้น การพัฒนาประเทศเน้นการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ จนทำให้เกิดวัฒนธรรม แห่งบริโภคนิยม สูงขึ้น สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงจากสังคมแห่งการช่วยเหลือเกื้อกูลกันกลายเป็นสังคมของการแข่งขัน ต่างคนต่างอยู่ ความสัมพันธ์ของคนในทุกช่วงวัยลดน้อยลง เกิดช่องว่างระหว่างวัย เพิ่มมากขึ้น มีการรับเอาวัฒนธรรมบริโภคนิยมเข้ามาในการดำเนินชีวิตมากขึ้น ส่งผลให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา ไม่ว่าจะเป็นปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด การลักเล็กขโมยน้อย โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ได้รับผลกระทบจากวัฒนธรรมของการบริโภคนิยม เห็นได้ชัดเจนที่สุดคือการใช้เทคโนโลยี ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การติดต่อสื่อสารและการรับข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดี สิ่งยั่วยุต่าง ๆ จึงมีมากขึ้น ดังที่ สุพร อภินันท์เวช (ม.ป.ป.: 17) ได้กล่าวถึงลักษณะของเยาวชนไทยในปัจจุบันว่ามีการรับเอาวัฒนธรรมจากต่างประเทศเข้ามาอย่างมาก มีความรักในศิลปวัฒนธรรมไทยน้อยลง ไม่ รู้จักประหยัดอดออม มีเจตคติแบบบริโภคนิยมสูง มีการใช้เวลาให้น้อยที่สุดเพื่อทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างเร่งรีบ โดยขาดการคำนึงถึงความเหมาะสมหรือความเสียหายที่จะตามมา เกิดการเลียนแบบหรือทำตามแบบอย่างที่ไม่เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย

เด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต แต่ปัจจุบัน กลับถูกมอมเมาด้วยสังคมแห่งการบริโภคนิยม ซึ่งเป็นสาเหตุ ของการนำไปสู่อบายมุขต่าง ๆ เช่น การดื่มสุรา การเสพสิ่งเสพติด การเล่นเกมพนัน คบคนชั่ว เทียวกลางคืน เป็นต้น ในทุกวันนี้เด็กและเยาวชนเติบโตท่ามกลางสภาพแวดล้อมในสังคมเสื่อมโทรมที่นับวันจะมีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้เด็กและเยาวชนจำนวนมากมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ต่าง ๆ และหันไปยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข (จิราพร หัสเนตร. 2548: 117) ในทางพระพุทธศาสนา อบายมุข คือช่องทางแห่งความเสื่อม เหตุแห่งความฉิบหาย เหตุย่อยยับแห่งโภคทรัพย์ ทางแห่งความพินาศ ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ การดื่มสุราของมึนเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น การเล่นเกมพนัน การคบคนชั่ว และการเกียจคร้านการทำงาน ซึ่งผลที่จะตามมาจากการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข เช่น การดื่มสุราและของมึนเมา ก็จะทำให้เสียทรัพย์ เสี่ยงต่อการทะเลาะวิวาท และสติปัญญาลดลง การ เทียวกลางคืน ก็จะถูกคนมองว่าไม่รักตนเอง ไม่รักครอบครัว ไม่รักษาทรัพย์สิน การเล่นเกมพนัน เมื่อชนะทำให้เกิดการก่อเวย เมื่อแพ้ย่อมเสียดายทรัพย์ที่เสียไป ทรัพย์สิ้นเริ่มหมด ไม่มีใครเชื่อคำพูด

เป็นต้น (พระพรหมคุณาภรณ์. 2554: 496) ดังนั้นการที่เด็กและเยาวชน เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข ย่อมนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ต่าง ๆ และส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตทั้งของตนเอง ครอบครัวและสังคมตามมา ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหา จากปัญหาเล็ก ๆ จนกลายเป็น ปัญหาใหญ่ในสังคม เช่น เสียการเรียน ครอบครัวต้องเดือดร้อนเพราะลูกติ ดการพนัน สังคม กลายเป็นสังคมที่เสื่อมโทรมเพราะมีแหล่งอบายมุขและการมั่วสุมอบายมุขของเยาวชน ปัญหา ศีลธรรมเสื่อมถอย และนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรมตามมา เป็นต้น

เมื่อกล่าวถึงสถานการณ์ของอบายมุขในกลุ่มเด็กและเยาวชนในสังคมไทยนั้นพบว่านับวัน ยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ (ส.ว.สนา ประมวลพฤกษ์. 2549: 6) ในที่นี้จะกล่าวถึงสถานการณ์ ของอบายมุขที่มีแนวโน้มว่าจะความรุนแรงมากขึ้น ได้แก่ อบายมุขด้านการพนัน โดย พินิจ ลาภร นานนท์ และคนอื่น ๆ (2554) ได้ทำการศึกษาสถานการณ์อบายมุข ด้านการพนัน พบว่าทั่วประเทศ มีนักพนันถึง 32 ล้านคน โดยกลุ่มที่มีแนวโน้มที่จะเล่นการพนันมากขึ้นคือกลุ่มเยาวชน เช่นเดียวกับ การรายงานสถิติการจับกุมคดีการพนันทั่วประเทศของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในปี 2553 ที่มีผู้ถูก จับกุมในคดีการพนันทั่วประเทศ จำนวน 163,553 คน ซึ่งกลุ่มที่มีแนวโน้มที่จะตกเป็นทาสของ อบายมุขเป็นกลุ่ม ของเยาวชนเช่นกัน อบายมุขด้านการคบคนชั่ว โดยการสำรวจของสวนดุสิตโพล มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (2555) ทำการสำรวจมารดาเกี่ยวกับความ เป็นห่วงในตัวของบุตร พบว่า มารดามีความเป็นห่วงบุตรในการยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขต่าง ๆ และการคบเพื่อน สูงถึงร้อยละ 30.76 อบายมุขด้านการดื่มสุราและของมึนเมา โดยสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (2555) ได้ ทำการศึกษาพฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงของเยาวชนในระดับมัธยมศึกษา พบว่า พฤติกรรมที่น่าเป็น ห่วงหรือ ที่น่ากังวลมากที่สุดคือเรื่อง อบายมุข ด้าน สิ่งเสพติดต่าง ๆ ร้อยละ 17.40 นอกจากนี้ กระทรวงวัฒนธรรมและสถาบันรามจิตติ (2548) ได้ทำการศึกษาการดื่มสุราและการพนันของ เยาวชนทั่วประเทศ พบว่าเยาวชนดื่มสุรา สูงถึงร้อยละ 25.8 และด้านการพนันพบว่าเยาวชนมีการ เล่นการพนันสูงถึงร้อยละ 28.1

เมื่อมองให้ลึกลงไปอีกจะพบว่าอบายมุขมีอยู่ทั่วทุกภูมิภาคในสังคมไทย อาจเกิดจากความ เจริญก้าวหน้าทาง ด้านเทคโนโลยี ที่ทำให้การรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เป็นไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้น อบายมุขจึง ได้แพร่กระจายไปทั่วทุกภูมิภาค โดยภูมิภาคที่มีแนวโน้มของการแพร่กระจายของ อบายมุขมากที่สุดคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เห็นได้จากผลการศึกษาของกระทรวงวัฒนธรรมและ สถาบันรามจิตติ (2548) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับอบายมุขด้านการดื่มสุราของมึนเมาและด้านการ พนัน พบว่าเยาวชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความถี่ในการดื่มสุราและการเล่นการพนัน มากกว่าเยาวชนในภาคอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการจับกุมคดีการพนันของสำนักงานตำรวจ แห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2553 ที่มีสถิติผู้ถูกจับกุมอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุดในประเทศ จำนวน 62,831 คน จากสถานการณ์อบายมุขด้านการดื่มสุราของมึนเมา และด้านการพนัน ที่มีการ แพร่กระจายสูงในภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั้น ผู้วิจัยจึงมีความคาดหวังว่าสถานการณ์การ แพร่กระจายของอบายมุขด้านอื่นๆ ก็จะสูงตามไปด้วย ดังนั้นการศึกษารังนี้ผู้วิจัยจึงเลือก ที่จะ ทำการ ศึกษาในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีสถานการณ์การแพร่กระจายของอบายมุข มากกว่าภูมิภาคอื่น ๆ ในประเทศ

จะเห็นได้ว่าอบายมุขเป็นจุดเริ่มต้นของการเกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมาย โดยเฉพาะอบายมุขในกลุ่มเด็กและเยาวชน ดังนั้นการปลูกฝังพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข ซึ่งจะส่งผลให้เยาวชนเกิดพฤติกรรม ที่พึงประสงค์อื่น ๆ ตามมา เช่น การมีพฤติกรรมการเรียนดี การประพฤติปฏิบัติ ตนอยู่ในศีลธรรมอันดี เป็นต้น หากเด็กและเยาวชนมี พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ก็จะมีพฤติกรรมที่เป็น ไปในทางที่ถูกที่ควร ได้แก่ การไม่ดื่มสุราของมึนเมา การไม่เที่ยวกลางคืน การไม่เที่ยวดูการละเล่น การไม่เล่นการพนัน การไม่คบคนชั่ว และการไม่เกียจคร้านการทำงาน ซึ่งการที่เด็กและเยาวชนจะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขนั้นมาจากหลากหลายสาเหตุปัจจัยด้วยกัน ดังที่ จิตรภูยาน เอี่ยมอู่ (2549) ที่ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุข พบว่าความสัมพันธ์ในครอบครัว แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน มโนภาพแห่งตน แรงสนับสนุนทางสังคมจากครู สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุขได้ ร้อยละ 28 นอกจากนี้ นรินทร์ คำโพธิ์ (2550) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการต้านทานการเล่นพนันฟุตบอล พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมต่อต้านการเล่นพนันฟุตบอล ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมการต้านทานการเล่นพนันฟุตบอล สถานการณ์เสี่ยงต่อการเล่นการพนัน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขได้มีการทำการศึกษา อยู่หลายประเด็น ผู้วิจัยขอเสนอ ใน 2 ประเด็น ได้แก่ 1) การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของอบายมุข และ 2) การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข มีรายละเอียดดังนี้

การศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของอบายมุขได้มีผู้ทำการศึกษาในประเด็นต่าง ๆ ดังเช่น ภัทรกร แจ่มใส (2549) ศึกษาพฤติกรรมติดการพนันของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาในกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่มีอายุระหว่าง 18 – 21 ปี ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ เพศ ผลการเรียน ตัวแบบพ่อแม่ ตัวแบบเพื่อนสนิท แหล่งของการควบคุมตน พฤติกรรมขาดการยั้งคิด การเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ วรรณศักดิ์ จิตธรรม (2551) ศึกษาพฤติกรรมของผู้เล่นการพนันฟุตบอล ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ที่อยู่อาศัยปัจจุบัน และอาชีพ ฐาจุฑา สมประสงค์ (2542) ศึกษามูลเหตุจูงใจและพฤติกรรมในการเล่นการพนัน : ศึกษาเฉพาะในเขตอำเภอปากคาด จังหวัดหนองคาย ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ ฐานะทางเศรษฐกิจ สถานภาพในครอบครัว ความถี่ในการเล่น ประเภทของการพนันที่ชอบเล่น จรรยา กล้าวสุนทร (2540) ศึกษาตัวแปรและพฤติกรรมการเล่นการพนันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล โดยทำการศึกษาทั้งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และโรงเรียนขยายโอกาส ทำการศึกษาเจตคติต่อการเล่นการพนัน ความเชื่อที่มีต่อกลุ่มอ้างอิง การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงทางตรงในการเล่นการพนัน เจตนาเชิงพฤติกรรมในการเล่นการพนัน แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการเล่นการพนัน ความเชื่อที่มีผลต่อการเล่นการพนัน ตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการเล่นการพนัน

ส่วน การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข นั้นได้มีผู้ที่ศึกษาไว้หลายคน ส่วนมากเป็นการศึกษาอบายมุข ในด้านต่าง ๆ ดังเช่น งานวิจัยของ เนติลักษณ์ รุ่ง ศิริวัฒนกิจ (2550) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหลักเลียงการสูบบุหรี่ ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ทักษะทางสังคม 6 ด้าน (ทักษะการแสวงหาข้อมูลข่าวสาร การจัดการกับปัญหา การแก้ไขปัญหา การสื่อสาร การสอนตนเอง และการได้มาซึ่งแรงสนับสนุนทางสังคม) ความรู้เกี่ยวกับบุหรี่ เจตคติที่มีต่อบุหรี่ สัมพันธภาพในครอบครัว ลักษณะการพักอาศัย และแบบอย่างผู้ใกล้ชิด นรินทร์ คำโพธิ์ (2550) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอล ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ทศนคติต่อพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอล สุขภาพจิต ลักษณะมุงอนาคต ควบคุมตน การอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อพฤติกรรมการเล่นฟุตบอล การมีแบบอย่างของผู้ที่ใกล้ชิดที่ไม่เล่นการพนันฟุตบอล การได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การปฏิบัติทางพุทธศาสนา ตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการเล่นการพนัน ธงชัย ภู ลวริยะ (2551) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการใช้สารเสพติดของนักเรียน ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ คุณลักษณะประชากร ความรู้เกี่ยวกับสารเสพติด ความคิดเห็นเกี่ยวกับสารเสพติด รายได้ ทักษะการปฏิเสธ การได้รับการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัว การได้รับการสนับสนุน แนะนำจากครูอาจารย์ เพื่อน การได้รับข่าวสาร สื่อต่าง ๆ ตัวแปรตามคือ พฤติกรรมป้องกันการใช้สารเสพติด และพรพิมล วรุฒิ พุทธพงศ์ และสงคราม เชาว์ศิลป์ (2551) ศึกษาปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงการดื่มสุราของนักศึกษา ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ การปฏิบัติทางพุทธ การควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สุขภาพจิต การคบเพื่อนปลอดภัย การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน ตัวแปรตาม คือพฤติกรรมหลักเลียงการดื่มแอลกอฮอล์ ตัวแปรชีวสังคม ได้แก่ เพศ ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง ที่พักอาศัย กลุ่มวิชาที่เรียน ชั้น ปี การร่วมกิจกรรมในมหาวิทยาลัย ผลการเรียน การมีบิดามารดาดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และยังมี จิตรฎายิน เอี่ยมอ้อย (2549) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุข ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะ การพักอาศัย ความเพียงพอของรายได้ของนักเรียน สัมพันธภาพในครอบครัว มโนภาพแห่งตน แรงสนับสนุนทางสังคมจากครู และแรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาในเชิงสำรวจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขในสังคมไทย เช่น สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (2555) ทำการสำรวจพฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงของเยาวชน และผลการสำรวจพบว่าพฤติกรรมที่ประชาชนเป็นห่วงหรือกังวลมากที่สุดของเยาวชนระดับประถมและมัธยมศึกษาคือเรื่องสิ่งเสพติดและอบายมุขต่าง ๆ การสำรวจของสวนดุสิตโพล มหาวิทยาลัยราชภัฏดุสิต (2555) เกี่ยวกับความเป็นห่วงในตัวของมารดา พบว่ามีความเป็นห่วงในเรื่องพฤติกรรมการคบเพื่อน และการยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขต่าง ๆ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขเห็นได้ว่า การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขที่ผ่านมามีทั้งการศึกษาถึงสาเหตุปัญหาของอบายมุข และศึกษาเกี่ยวกับการ มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข โดยทำการศึกษาด้านย่อยต่างๆ ของอบายมุข เช่น ด้านการดื่มสุราของมีนเมา ด้าน การเล่นพนัน เป็นต้น ตัวแปรที่ทำการศึกษา ได้แก่ ลักษณะทางจิต ลักษณะทางสังคม และ ลักษณะชีวสังคม ซึ่งใช้วิธีวิจัยในเชิงปริมาณเพื่อศึกษาสหสัมพันธ์ และการศึกษาเชิงสำรวจ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ถูกศึกษามากที่สุดคือกลุ่มเด็กและเยาวชนในโรงเรียนมัธยมศึกษา

จากสถานการณ์ปัญหาเกี่ยวกับอบายมุขที่เกิดขึ้นในสังคมไทย ทำให้ สถาบันทางสังคมต่าง ๆ เข้ามามีบทบาทในการแก้ไขปัญหาไม่ว่าจะเป็นสถาบันครอบครัว สถาบันเศรษฐกิจ สถาบันการเมืองการปกครอง สถาบันศาสนา โดยเฉพาะสถาบันการศึกษาที่มีบทบาทสำคัญในการอบรมขัดเกลาเด็กและเยาวชนให้เป็นผู้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เป็นผู้ที่มีความเป็นเลิศทางวิชาการและเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรม ซึ่งในปัจจุบันพบว่ามิสถาบันการศึกษาที่มีการจัดการศึกษา โดยมุ่งเน้นการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมแก่ผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ โรงเรียนการกุศลของวัด ในพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่มีบทบาทในการช่วยเหลือชุมชนด้านการศึกษาและเผยแพรศาสนาธรรมสู่เยาวชนไทย จัดการศึกษาเพื่อการกุศลโดยไม่หวังผลกำไร มุ่งสงเคราะห์เด็กยากจน และเด็กด้อยโอกาสทางการศึกษา มุ่งปลูกฝังให้เยาวชนไทยเป็นผู้ที่มีคุณธรรม จริยธรรมและมีความเป็นเลิศทางด้านวิชาการ ดังที่ พระวันชัย กัณหะกาญจนะ (2548) ได้ศึกษาลักษณะทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนในโรงเรียนการกุศลของวัด ๗ พบว่า นักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนการกุศลของวัด ๗ มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมสูงเกินกว่านักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนทั่วไป

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอบายมุขในข้างต้น ชี้ให้เห็นถึงช่องว่างในการศึกษาโดยส่วนใหญ่มุ่งศึกษาพฤติกรรมอบายมุขในด้านย่อยมากกว่าอบายมุขในด้านรวม เช่น ด้านการเล่นการพนัน ด้านการดื่มสุราเสพติด (สุรา บุหรี่ สิ่งเสพติด) และศึกษาในกลุ่มเด็กและเยาวชนในโรงเรียนทั่วไปมากกว่าโรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาหาปัจจัยสำคัญของลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยทำการศึกษาพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ การไม่ดื่มสุราของมีนเมา การไม่เที่ยวกลางคืน การไม่เที่ยวดูการละเล่น การไม่เล่นการพนัน การไม่คบคนชั่ว และการไม่เกียจคร้านการทำงาน โดยทำการศึกษาในโรงเรียนการกุศลของวัด ๗ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นภูมิภาคที่มีสถานการณ์การแพร่ระบาดของอบายมุขมากที่สุด โดยใช้วิธีคิดตามหลักพุทธธรรม (พระพรหมคุณาภรณ์ . 2551) เป็นกรอบในการประมวลเอกสารสาเหตุการเกิดพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข สอดคล้องกับการศึกษาในเชิงพฤติกรรมศาสตร์ที่เป็นสหวิทยาการ โดยสนใจ

ศึกษาทั้งลักษณะทาง สังคม และลักษณะทาง จิตที่ทำให้เกิดพฤติกรรม โดยลักษณะทางสังคม ประกอบด้วยการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สภาพแวดล้อมของโรงเรียน อิทธิพลจากสื่อ และ ลักษณะทางจิต ประกอบด้วย เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุม ตน วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม เพื่อร่วมกันทำนายและอธิบายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยัง ได้ทำการศึกษาลักษณะ ชีวสังคม ประกอบด้วย เพศ ขนาดโรงเรียน ประเภทโรงเรียน และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ร่วมด้วย ผู้วิจัยคาด หายว่าการวิจัยนี้จะช่วย บ่งชี้ปัจจัยเชิงสาเหตุสำคัญแบบบูรณาการที่สามารถนำไปประยุกต์ใ ช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้าง และป้องกันไม่ให้เกิดและเยาวชนมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม
2. เพื่อค้นหาตัวทำนายสำคัญและอำนาจการทำนาย พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้วย ลักษณะทางสังคม และลักษณะทางจิตทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลจากการศึกษาเป็นการรวบรวมคว ามรู้ด้านปัจจัยเชิงสาเหตุทั้ง ด้านลักษณะทาง สังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
2. ผลการศึกษาที่ได้นำไปเป็นแนวทางในการเสริมสร้างและพัฒนาคุณลักษณะทางจิต และคุณลักษณะทางสังคม ของนักเรียนให้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข เช่น การจัดกิจกรรม ฝึกอบรม การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข เป็นต้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนการกุศลของวัด ใน พระพุทธศาสนา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และ นักเรียน ระดับ มัธยมศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และ ขนาดใหญ่ รวม 6 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนการกุศลของวัดฯ จำนวน 3 โรงเรียน ประกอบด้วย

โรงเรียนมูลมังหลวงปู่ช่อฐานสโม (โรงเรียนขนาดเล็ก) จำนวนนักเรียน 375 คน โรงเรียนมัธยมวัดกลางโกสัม (โรงเรียน ขนาดกลาง) จำนวนนักเรียน 953 คน และโรงเรียน ขุขันธุ์ราษฎร์บำรุง (โรงเรียนขนาดใหญ่) จำนวนนักเรียน 2,222 คน รวมจำนวนนักเรียน 3,550 คน และโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป จำนวน 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนปากชมวิทยา (โรงเรียนขนาดเล็ก) จำนวนนักเรียน 392 คน โรงเรียนมัธยมยางสีสุราช (โรงเรียนขนาดกลาง) จำนวนนักเรียน 744 คน และโรงเรียนปรางค์กู่ (โรงเรียนขนาดใหญ่) จำนวนนักเรียน 2,188 คน รวมจำนวนนักเรียน 3,324 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้คือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วย โรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา 3 โรงเรียน รวมนักเรียน 385 คน และนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป 3 โรงเรียน รวมนักเรียน 357 คน รวมจำนวนนักเรียนทั้งหมด 742 คน

ตัวแปรที่จะศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ มีดังนี้

1.1 ตัวแปรลักษณะทางสังคม

- การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา
- สภาพแวดล้อมที่ดีของโรงเรียน
- อิทธิพลจากสื่อ

1.2 ตัวแปรลักษณะทางจิต

- เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
- ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน
- วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม

1.3 ตัวแปรลักษณะทางชีวสังคม

- เพศ
- ขนาดโรงเรียน
- ประเภทโรงเรียน
- ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่

- ด้านการไม่ดื่มสุราของมึนเมา
- ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน
- ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น
- ด้านการไม่เล่นการพนัน
- ด้านการไม่คบคนชั่ว
- ด้านการไม่เกียจคร้าน

นิยามศัพท์เฉพาะ

โรงเรียนการกุศลของวัด ในพระพุทธศาสนา หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และมุ่งเน้นให้นักเรียนในโรงเรียนดำเนินชีวิตตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา โดยมีวัดเป็นเจ้าของหรือเป็นผู้ให้การอุปถัมภ์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 1 - 6 ที่ศึกษาในโรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้แบ่งการประมวลเอกสารเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นการประมวลเพื่อกำหนดตัวแปร ความหมาย วิธีการวัดพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และแนวทางการวิเคราะห์พฤติกรรมของบุคคล และส่วนที่ 2 ประมวลความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเชิงเหตุกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ประกอบด้วย ตอนที่ 1 ปัจจัยเชิงเหตุด้านลักษณะทางสังคมกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ตอนที่ 2 ปัจจัยเชิงเหตุด้านลักษณะทางจิตกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และตอนที่ 3 ลักษณะทางชีวสังคมกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ส่วนที่ 1 พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และแนวทางการวิเคราะห์พฤติกรรมของบุคคล

1.1 พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขของหักเรียน

“ผู้รู้ดีเป็นผู้เจริญ ผู้ชั่วเป็นผู้เสื่อม ผู้ใคร่ธรรมเป็นผู้เจริญ ผู้เกลียดชังธรรมเป็นผู้เสื่อม ”
ตอนหนึ่งจากปราภวสูตรที่กล่าวถึงทางแห่งความเสื่อม โดยหลวงพ่อบุญญานันทภิกขุได้กล่าวในการแสดงธรรมเทศนาสอนเรื่องอบายมุขแก่พุทธศาสนิกชน และได้กล่าวเกี่ยวกับอบายมุขว่า “อบายมุขเปรียบดังผีร้าย 6 ตัว ผีที่หนึ่ง ชอบสุราเป็นอาภิน ไม่ชอบกินข้าวปลาเป็นอาหาร ผีที่สอง ชอบเที่ยวยามวิกาล ไม่รักบ้านรักลูกรักเมียตน ผีที่สาม ชอบเที่ยวดูการละเล่น ไม่ละเว้นบาร์คลับละครโขน ผีที่สี่ คบคนชั่วมั่วกับโจร หนีไม่พ้นอาญาตราแผ่นดิน ผีที่ห้า ชอบเล่นมั่วก็พาบัตร์ สารพัดถั่วโปไฮโลวีลัน ผีที่หก ชอบเกียจคร้านการทำความดี มีทั้งสันหกผิ้อปรี๊ดเอ๋ย ซึ่งผีทั้ง 6 ตัว เป็นผีร้ายทำลายชีวิต ผู้ใดอยากพบความสุขความเจริญ จงละเว้นสิ่งเหล่านี้เสีย” (หลวงพ่อบุญญานันทภิกขุ. 2547)

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) (2554: 496) ได้ให้ความหมายของคำว่าอบายมุข หมายถึง ช่องทางแห่งความเสื่อม เหตุแห่งความฉิบหาย เหตุย่อยยับแห่งโภ คทรัพย์ ทางแห่งความพินาศ สอดคล้องกับ พระมหาเจสิยว กิตติปาโล (2538: 35) ซึ่งได้ให้ความหมายอบายมุข หมายถึง ปากทางแห่งความเสื่อม ช่องทางแห่งความเสื่อม ทางแห่งความชั่ว ที่ปราศจากความเจริญงอกงาม และ ส.วาสนา ประवालพฤษ (2549: 6) ได้ให้ความหมายอบายมุข หมายถึง สาเหตุหรือสิ่งจูงใจชักนำไปสู่ความสูญเสีย ความหายนะ สิ้นเนื้อประดาตัว

ดังนั้นจึงสามารถสรุปความหมายของ อบายมุข หมายถึง หนทางที่นำไปสู่ความเสื่อมความทุกข์ ไร้ซึ่งความเจริญงอกงามในการดำเนินชีวิต

องค์ประกอบของอบายมุข มีทั้งหมด 6 องค์ประกอบ ได้แก่ การดื่มสุราของมีนเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น การเล่นการพนัน การคบคนชั่ว และการเกียจคร้าน (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต). 2554: 496) ซึ่งได้มีนักวิชาการและนักวิจัยได้ให้ความหมายของอบายมุขในแต่ละองค์ประกอบดังนี้

1. การดื่มสุราของมีนเมา หมายถึง การดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ซึ่งทำให้ผู้ดื่มมีอาการมึนเมาและให้โทษต่อร่างกาย เช่น เหล้า เบียร์ ไวน์ วิสกี้ รวมถึงสิ่งเสพติดหรือสารกระตุ้นชนิดต่างๆ ที่ทำให้เกิดอาการติดและต้องการอยู่เสมอ ถ้าไม่ได้รับตามความต้องการ จะเกิดอาการกระวนกระวายใจ อยู่ไม่เป็นสุข ตกเป็นทาสของสิ่งเสพติด ทำให้ขาดสติ ขาดความรู้สึกลึกซึ้ง ขอบขี้ดี เกิดความประมาทจนเป็นอันตรายต่อชีวิตตนเองและผู้อื่น

2. การเที่ยวกลางคืน หมายถึง การไปที่ใดๆ เพื่อความเพลิดเพลินในเวลาที่ไม่สมควร การเดินไปตามถนน ตรอก ซอก ซอยต่างๆ ในเวลากลางคืน เพื่อเที่ยวหา เที่ยวพูด เที่ยวกิน เที่ยวนอน ตามสถานเริงรมย์หรือสถานบริการต่างๆ

3. การเที่ยวดูการละเล่น หมายถึง การทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน จนเกินความพอดี โดยไม่คำนึงถึงภาระหน้าที่หรือความรับผิดชอบของตนเอง เช่น การดูละคร โทรทัศน์ ภาพยนตร์ การไปดูการแสดงต่างๆ รวมถึงการใช้สื่อทางอินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีที่ทันสมัยในปัจจุบันไม่เหมาะสมและใช้เป็นเวลานานเกินความพอดีในลักษณะมัวเมา

4. การเล่นการพนัน หมายถึง การที่มีบุคคลสองฝ่ายนำเงิน หรือสิ่งของอื่นๆ มาเสี่ยงโชคหรือรวมเล่นเกมต่างๆ โดยที่ทั้งสองฝ่ายถือเอาเหตุการณ์ในอนาคตที่ไม่แน่นอนเป็นเครื่องใช้ในการตัดสินใจแพ้ชนะในกิจกรรมดังกล่าว โดยมุ่งชัยชนะเพื่อเอาเงินหรือสิ่งแลกเปลี่ยนต่างๆ ทั้งถูกกฎหมาย เช่น ฉลากกินแบ่งรัฐบาล และผิดกฎหมาย เช่น ห่วยใต้ดิน ไพ่ การพนันโดยมีอุปกรณ์ต่างๆ ในบ่อนการพนัน

5. การคบคนชั่ว หมายถึง การคบหา การสมาคมหรือรวมกลุ่มกับคนไม่ดี คนที่ฝ่าฝืนศีลธรรมหรือจารีตประเพณี คนที่สังคมไม่ให้การยอมรับ ชอบสร้างความเดือดร้อนแก่ตนเองและสังคม เช่น อันธพาลเถร นักเลงการพนัน นักเลงหลอกลวงผู้หญิง คนคดโกง คนลัทธิโมฆะ คนขายของผิดกฎหมาย และคนทำผิดกฎหมาย

6. การเกียจคร้าน หมายถึง การขี้เกียจไม่ยอม ทำงาน ทำงานทุกอย่างเฉื่อยชา ผลัดวันประกันพรุ่ง อ้างเหตุต่างๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานรวมถึงการไม่มีงานทำเป็นหลักแหล่ง หรือไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี (รุ่งฤดี เมธีธำรงค์. 2536: 6; สุฐา แลณี. 2546: 7; ส.วาสนา ประवालพฤษ. 2549: 6)

ในการศึกษาเกี่ยวกับอบายมุข ได้มีการกำหนดองค์ประกอบเพื่อการศึกษาแตกต่างกันออกไปตามบริบทที่ต้องการศึกษา เช่น งานวิจัยของ รุ่งฤดี เมธีธำรงค์ (2536: 6) สุฐา แลณี (2546: 7) และ ส.วาสนา ประवालพฤษ (2549: 6) แบ่งองค์ประกอบอบายมุขออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ การดื่มสุราและของมีนเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น การเล่นการพนัน การคบคนชั่ว และ

การเกียจคร้าน งานวิจัยของ ปันทดา เพ็ชรสิงห์ (2530) แบ่งองค์ประกอบบอขายมุขออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ การเที่ยวเตร่ในสถานเริงรมย์ การสูบบุหรี่และการดื่มสุรา การเล่นเกมพนัน การเสพยาเสพติด และการประพฤติดนในทำนองชั่ว และงานวิจัยของ จิตรภูยาน เอี่ยมอภัย (2549: 14-15) แบ่งองค์ประกอบบอขายมุขออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกระทำไม่พึงประสงค์ (การละเว้นการดื่มสุราของมีนเมา และยาเสพติด การเล่นเกมพนัน) ด้านการคบคนชั่วเป็นมิตร และด้านการกระทำไม่เหมาะสม (การละเว้นในการเที่ยวกลางคืน การเที่ยวดูการละเล่น)

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งองค์ประกอบของบอขายมุขออกเป็น 6 ด้าน ตามหลักทางพุทธศาสนา (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). 2554: 496) ได้แก่ 1) การดื่มสุราของมีนเมา 2) การเที่ยวกลางคืน 3) การเที่ยวดูการละเล่น 4) การเล่นเกมพนัน 5) การคบคนชั่ว และ 6) การเกียจคร้าน

พฤติกรรมหลักเลียง เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเสริมแรงทางลบ ตามทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ ของ Skinner การเสริมแรงทางลบ คือ การเพิ่มความถี่ของพฤติกรรมอันเป็นผลเนื่องมาจากการแสดงพฤติกรรมนั้นแล้วสามารถถอดถอนสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจออกได้ เช่น ไอ้ขำมถนนที่ทางม้าลายเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกตำรวจปรับ พฤติกรรมขำมถนนที่ทางม้าลายเป็นพฤติกรรมที่สามารถทำให้พ้นจากการถูกปรับ เป็นพฤติกรรมที่ได้รับจากการเสริมแรงทางลบ (ประเทือง ภูมิภัก -ราชม. 2540) การเสริมแรงทางลบนี้ ทำให้เกิดพฤติกรรมใน 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมหลักหนีและพฤติกรรมหลักเลียง พฤติกรรมหลักหนี คือการที่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่พึงพอใจแล้วสามารถแสดงพฤติกรรมอื่นออกมาเพื่อที่จะถอดถอนสถานการณ์ที่ไม่พึงพอใจนั้นออกไป พฤติกรรมที่แสดงออกมานั้นเรียกว่าพฤติกรรมหลักหนี และพฤติกรรมหลักเลียง คือการคาดการณ์ว่าจะได้รับสถานการณ์ที่ไม่พึงพอใจ บุคคลจึงหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์เหล่านั้น โดยการแสดงพฤติกรรมอย่างอื่นทดแทน เช่น การใกล้ที่จะสอบแล้วแต่ยังไม่ได้อ่านหนังสือ แต่ใช้เวลาส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์ บุคคลนี้จึงคิดว่าอาจจะสอบไม่ผ่าน (สิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจ) ถ้ายังไม่อ่านหนังสือ ดังนั้นเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงพอใจ (การสอบไม่ผ่าน) จึงแสดงพฤติกรรมหลักเลียงโดยการใช้เวลาในการอ่านหนังสือแทนที่จะดูโทรทัศน์ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2553: 34-35)

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมหลักเลียง หมายถึง การที่บุคคลงดเว้นหรือไม่แสดงพฤติกรรมที่จะเกิดโทษหรือผลเสียต่อตนเองและผู้อื่น

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมหลักเลียง บอขายมุข สรุปได้ว่า **พฤติกรรมหลักเลียงบอขายมุข** หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นหรือไม่แสดงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบอขายมุขทั้ง 6 ด้าน ที่จะเกิดโทษและผลเสียต่อตนเองและผู้อื่น ซึ่งประกอบด้วย

1. การไม่ดื่มสุราของมีนเมา หมายถึง การที่นักเรียนไม่ดื่มหรืองดเว้นสถานการณ์ที่จะนำไปสู่การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ไม่สูบบุหรี่

2. การไม่เที่ยวกลางคืน หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นการออกไปข้างนอกเวลากลางคืน งดเว้นการออกไปรวมกลุ่มกันตามสถานที่ต่างๆ ที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้อื่น และงดเว้นการออกไปเที่ยวในสถานบริการต่างๆ เช่น คาราโอเกะ ลานเบียร์ โต๊ะสนุก ผับ หรือร้านอาหาร เป็นต้น

3. การไม่เที่ยวดูการละเล่น หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้น การทำกิจกรรมต่างๆ ที่เกินความพอดี โดยไม่คำนึงถึงภาระหน้าที่หรือความรับผิดชอบของตนเอง เช่น การหมกมุ่นเล่นเกมส์ การเล่นเกมอินเทอร์เน็ต คอมพิวเตอร์ การดูโทรทัศน์ ฟังเพลง หรือการออกไปเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์ เป็นต้น

4. การไม่เล่นการพนัน หมายถึง การ ที่นักเรียนงดเว้นการ เสี่ยงโชค กิจกรรม ต่างๆ ที่ถือเอาเหตุการณ์ในอนาคตที่ไม่แน่นอนเป็น สิ่งตัดสินการแพ้ชนะ โดยมุ่งเพื่อเอาเงินหรือสิ่งแลกเปลี่ยนต่างๆ ทั้งถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย เช่น ฉลากกินแบ่งรัฐบาล หวยบนดิน หวยใต้ดิน ไพ่ ไฮโล เป็นต้น

5. การไม่คบคนชั่ว หมายถึง การนักเรียนงดเว้นการ การคบหา การสมาคมรวมกลุ่มกับคนไม่ดี คนที่ฝ่าฝืนศีลธรรม จารีตประเพณี คนที่สังคมไม่ให้การยอมรับ คนที่ชอบสร้างความเดือดร้อนแก่ตนเองและผู้อื่น เช่น คนเห็นแก่ตัว คนอันธพาลเกเรชอบมีเรื่องทะเลาะวิวาท คนที่ชอบเล่นการพนัน โกง ซอซโมยของ คนขายของผิดกฎหมาย และคนทำผิดกฎหมาย เป็นต้น

6. การไม่เกียจคร้าน หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นการผลัดวันประกันพรุ่ง หรือการอ้างเหตุผลต่างๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการทำกิจกรรมหรือหน้าที่ที่ตนได้รับมอบหมาย เช่น การอ้างเหตุผลเพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานบ้าน หรือการทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยความเฉื่อยชา จนทำให้ไม่ สร็จตามระยะเวลาที่กำหนด เป็นต้น

การวัดพฤติกรรมหลักเลี้ยวบายนมุข สำหรับการวัดพฤติกรรมหลักเลี้ยวบายนมุข นั้นได้ปรากฏในงานวิจัยของ รุ่งฤดี เมธีธำรงค์ (2536) สร้างแบบวัดเจตคติต่อบายนมุข 6 ของนักเรียนจำนวน 90 ข้อ ประกอบด้วย การดื่มสุราและของมีนเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวละเล่น การเล่นเกม การพนัน การคบคนชั่ว และการเกียจคร้าน โดยคำถามเป็นการถามความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรม ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .95 ต่อมา สุภา แลณี (2546) ได้นำแบบวัดของ รุ่งฤดี เมธีธำรงค์ (2536) มาประกอบการสร้างแบบวัดเจตคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ ของนักเรียนจำนวน 60 ข้อ ประกอบด้วย การดื่มสุราและของมีนเมา การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวละเล่น การเล่นเกม การพนัน การคบคนชั่ว และการเกียจคร้าน ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .91 และ จิตรภูยาธิ์น เอี่ยมอยู่ (2549) สร้างแบบวัดพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกียจคร้าน อกกับบายนมุขของนักเรียน ประกอบด้วย ด้านการกระทำไม่พึงประสงค์ (การดื่มสุราและของมีนเมา การเล่นเกม การพนัน) ด้านการคบคนชั่ว และด้านการกระทำไม่เหมาะสม (การเที่ยวกลางคืน การเที่ยวละเล่น การเกียจคร้าน) จำนวน 32 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ มากที่สุด จนถึง

น้อยที่สุด ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .89 นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ทำการวัด
 อบายมุขในด้านย่อยๆ ดังนี้ เช่น เนติลักษณ์ รุ่งศิริวัฒนกิจ (2550) สร้างแบบวัดพฤติกรรม
 หลีกเลี้ยงการสูบบุหรี่ จำนวน 10 ข้อ ประกอบด้วย การปฏิเสธเมื่อถูกเพื่อนชักชวนให้สูบบุหรี่ การ
 หลีกเลี้ยงการคบเพื่อนที่เสี่ยงต่อการนำพาไปสูบบุหรี่ การไม่ทดลองสูบบุหรี่ และการใช้เวลาว่างให้
 เป็นประโยชน์ เช่น การออกกำลังกาย เล่นกีฬา เล่นดนตรี อ่านหนังสือ ในลักษณะมาตรวัดประเมิน
 ค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ ทำได้ทุกครั้ง จนถึง ทำไม่ได้ ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .88
 นรินทร์ คำโพธิ์ (2550) สร้างแบบวัดพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอล จำนวน 30
 ข้อ ประกอบด้วย พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเล่นการพนัน และพฤติกรรมเลือกคบเพื่อนที่เหมาะสม
 ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ค่าพิสัยของคะแนนอยู่
 ระหว่าง 30 – 180 คะแนน ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .84 พรพิมล วรภูมิพุทธพงศ์
 และสงคราม เชาวน์ศิลป์ (2551) สร้างแบบวัดการทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน เพื่อวัดพฤติกรรม
 หลีกเลี้ยงการดื่มสุรา จำนวน 24 ข้อ ประกอบด้วย ด้านการไม่ดื่มสุราหรือการปฏิเสธเมื่อถูกชักชวน
 และด้านการหลีกเลี้ยงกิจกรรมที่นำไปสู่การดื่มสุราหรือการเลือกทำกิจกรรมที่เหมาะสมแทนการดื่ม
 สุรา ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ค่าความเชื่อมั่น
 สัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .94 และ ธงชัย กุลวิริยะ (2551) สร้างแบบวัดพฤติกรรมการป้องกันการ
 ใช้สารเสพติด จำนวน 20 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ สม่าเสมอ จนถึง ไม่เคย
 เลย ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .80

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมหลีกเลี้ยงอบายมุข โดยมีทั้งส่วนที่สร้างขึ้นเอง
 ตามนิยามปฏิบัติการ และส่วนที่ปรับใช้จากแบบวัดของ รุ่งฤดี เมธีธารังค์ (2536) สุภา แลนนิ (2546)
 และ จิตรภายิน เอี่ยมอัย (2549) ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่
 จริงเลย ประกอบด้วย การไม่ดื่มสุราของมีนเมา การไม่เที่ยวกลางคืน การไม่เที่ยวดูการละเล่น การ
 ไม่เล่นการพนัน การไม่คบคนชั่ว และการไม่เกียจคร้าน นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยคือ
 นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี้ยงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลีกเลี้ยงอบายมุขของเยาวชน การศึกษา
 พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขในภาพรวม มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น จิตรภายิน เอี่ยมอัย (2549)
 ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับ บอบายมุขของนักเรียน ผล
 การศึกษาพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัว แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน มโนภาพแห่งตน แรง
 สนับสนุนทางสังคมจากครู ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุข
 ได้ ร้อยละ 28 โดยนักเรียนที่มีเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จะมีพ พฤติกรรมการควบคุม
 ตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุขแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และนักเรียนที่
 มีระดับชั้นต่างกันจะมีพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุขแตกต่างกันอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับ อบายมุขในด้านย่อย เช่น เนติลักษณะณ์ รุ่งศิริวัฒนกิจ (2550) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหลักเลี่ยงการสูบบุหรี่ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า เจตคติต่อการสูบบุหรี่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหลักเลี่ยงการสูบบุหรี่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.422$) หมายถึง เมื่อนักเรียนมีเจตคติต่อการสูบบุหรี่อยู่ในระดับถูกต้องน่าจะทำให้มีพฤติกรรมหลักเลี่ยงการสูบบุหรี่มากขึ้น นอกจากนี้ ทักษะทางสังคม 6 ด้าน (ทักษะการจัดการกับปัญหา ทักษะการแก้ไขปัญหา ทักษะการสื่อสาร ทักษะการสอนตนเอง ทักษะการได้มาซึ่งแรงสนับสนุนของชุมชน และทักษะการแสวงหาข้อมูล) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหลักเลี่ยงการสูบบุหรี่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.312$) แต่ถ้าพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีทักษะทางสังคมเพียง 5 ด้านที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหลักเลี่ยงการสูบบุหรี่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ทักษะการจัดการกับปัญหา ($r=.251$) ทักษะการแก้ไขปัญหา ($r=.224$) ทักษะการสื่อสาร ทักษะการสอนตนเอง ($r=.247$) และทักษะการได้มาซึ่งแรงสนับสนุนของชุมชน ($r=.265$) นอกจากนี้ ทักษะทางสังคม 5 ด้าน ดังกล่าว และเจตคติต่อการสูบบุหรี่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหลักเลี่ยงการสูบบุหรี่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นรินทร์ คำโพธิ์ (2550) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการต้านทานการเล่นการพนันฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ปัจจัยทางจิต (มุ่งอนาคตควบคุมตน สุขภาพจิต และเจตคติต่อพฤติกรรมการต้านทานการเล่นการพนันฟุตบอล) และปัจจัยทางสังคม (การอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอล การมีแบบอย่างของผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดที่ไม่เล่นการพนันฟุตบอล การได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน และการปฏิบัติทางพุทธศาสนา) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมต้านทานการเล่นการพนันฟุตบอลได้ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยในกลุ่มรวมสามารถร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 55 โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการต้านทานการเล่นการพนันฟุตบอลในลำดับที่ 1 คือ เจตคติต่อพฤติกรรมการต้านทานการเล่นการพนันฟุตบอล รองลงมาคือ สถานการณ์เสี่ยงต่อการเล่นการพนัน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ตามลำดับ ตัวแปรเจตคติต่อพฤติกรรมการต้านทานการเล่นการพนันฟุตบอล ยังสามารถทำนายได้ในลำดับที่ 1 ในทุกกลุ่มย่อย ธงชัย กุลวิริยะ (2551) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการใช้สารเสพติดของนักเรียน พบว่า การได้รับการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัว การได้รับการสนับสนุนและแนะนำจากครู อาจารย์ เพื่อน การได้รับข้อมูลข่าวสาร สื่อต่างๆ เกี่ยวกับยาเสพติด และทักษะการปฏิเสธการใช้สารเสพติด สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันการใช้สารเสพติดได้ร้อยละ 43.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ พรพิมล วรภูมิพุทธพงศ์ และสงคราม เชาว์ศิลป์ (2551) ศึกษาปัจจัยในการทำนายพฤติกรรมหลักเลี่ยงการ ดื่มสุราของนักศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านลักษณะทางจิต (การปฏิบัติทางพุทธศาสนา การควบคุมตน) และปัจจัยด้านสถานการณ์ (การสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน การคบเพื่อนที่มีลักษณะและพฤติกรรมปลอดภัย การสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว) ร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลี่ยงการดื่มสุราได้ร้อยละ 41.1 โดยปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมหลักเลี่ยงการสุราได้มากที่สุดคือ การปฏิบัติทางพุทธศาสนา การควบคุมตน ตามลำดับ

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขในข้างต้น ชี้ให้เห็นว่างานวิจัยส่วนใหญ่มุ่งศึกษาอบายมุขในด้านย่อยมากกว่าอบายมุขในด้านรวม เช่น ด้าน การเล่นเกมพนัน ด้านการดื่มสุราเสพสิ่งเสพติด (สุรา บุหรี่ สิ่งเสพติด) ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมองเห็น ช่องว่างในการศึกษา จึงได้ทำการศึกษาพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข กับ นักเรียนในโรงเรียนการ กุศลของวัดในพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นโรงเรียนที่นำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนามาศึกษาร่วม กับ หลักสูตรการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ด้วย โดยการศึกษาพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขของ เยาวชนในครั้งนี้เป็นการศึกษาอบายมุข ทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ 1) การไม่ดื่มสุราของมีนเมา 2) การไม่ เกี่ยวกลางคืน 3) การไม่เที่ยวดูการละเล่น 4) การไม่เล่นเกมพนัน 5) การไม่คบคนชั่ว และ 6) การ ไม่เกียจคร้าน

1.2 แนวทางการวิเคราะห์พฤติกรรมของบุคคล

การที่เราจะดำเนินชีวิตให้มีความสุขอย่างแท้จริงนั้น เราต้องรู้จักปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้งต่อ ตนเองและผู้อื่น รวมถึงสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบๆ ตัวเรา เมื่อเราดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้องย่อมจะมี ชีวิตที่ดีงามและมีความสุขอย่างแท้จริง ในทางพระพุทธศาสนาได้กล่าวถึงการดำเนินชีวิตหรือการ เรียนรู้ที่ดี หมายถึง การฝึกฝนพัฒนาตนเอง ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในและภายนอกตัว บุคคล

กระบวนการศึกษาภายในตัวบุคคลจะเริ่มต้นและดำเนินไปได้ ต้องอาศัยความสัมพันธ์หรือ การปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและอิทธิพลจากภายนอกเป็นแรงผลักดัน ถ้าบุคคลได้รับการถ่ายทอด แนะนำชักจูง เรียนรู้จากแหล่งความรู้ ความคิดที่ถูกต้อง หรือรู้จักเลือก รู้จักมอง รู้จักเกี่ยวข้อง รู้จัก พิจารณาโลกและชีวิตในทางที่ถูกต้อง ก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้และเกิดพฤติกรรมที่ดีงาม แต่ในทาง ตรงกันข้ามถ้าได้รับการถ่ายทอด แนะนำชักจูง ได้รับอิทธิพลจากภายนอกที่ไม่ถูกต้อง หรือการไม่ รู้จักคิด ไม่รู้จักพิจารณา ไม่รู้เท่าทันประสบการณ์ต่างๆ ก็ทำให้เกิด การเรียนรู้และเกิดพฤติกรรม ที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น ในทางพระพุทธศาสนาจึงได้อธิบายสาเหตุของการเรียนรู้และการเกิดพฤติกรรม ไว้นั้น 2 ลักษณะ ที่มีความเกี่ยวโยงซึ่งกันและกัน ได้แก่ (พระพรหมคุณาภรณ์. 2551: 2-21)

1. ลักษณะทางสังคม หมายถึง การกระตุ้นชักจูงจากภายนอก เช่น การสั่งสอน แนะนำ ถ่ายทอด การโฆษณา คำบอกเล่า ข่าวสาร คำชี้แจง คำอธิบายจากผู้อื่น ตลอดจนการเรียนรู้ เลียนแบบจากแหล่งต่างๆ แหล่งการเรียนรู้ที่สำคัญของการเรียนรู้ประเภทนี้ คือ พ่อแม่ ครูอาจารย์ เพื่อน สิ่งแวดล้อมใกล้ชิด บุคคลที่มีชื่อเสียง คนโด่งดัง คนที่ได้รับความนิยมในด้านต่างๆ เช่น นักกีฬา ดารานักแสดง ตัวละครในภาพยนตร์ การ์ตูน และสถาบันต่างๆ ทางสังคม

2. ลักษณะทางจิต หมายถึง ปัจจัยภายในตัวของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึ กนึกคิด เช่น การคิดถูกวิธี คิดมีเหตุผล คิดมีระเบียบ หรือคิดตามแนวทางของปัญญา คือรู้จักมอง รู้จัก พิจารณาสังต่างๆ ตามความเป็นจริง คิดหาเหตุ คิดหาต้นตอ และคิดแยกแยะสิ่งเหล่านั้นให้เห็นตาม ความจริงที่เกิดขึ้น

จากที่กล่าวมาในข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า วิธีคิดตามหลักพุทธธรรม ได้ให้ความสำคัญกับการกระตุ้นชักจูงจากภายนอก เช่น การสั่งสอน การโฆษณา ข่าวดารา สิ่งแวดล้อม ต่างๆ และกระบวนการภายในตัวของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึนึกคิด ทำให้เกิดการเรียนรู้และเกิดเป็นพฤติกรรมต่างๆ ทั้งพฤติกรรมที่ดีและพฤติกรรมที่ไม่ดี ดังนั้น ในการศึกษาพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขในการ ครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงใช้วิธีคิดตามหลักพุทธธรรม เป็นแนวทางเบื้องต้นในการประมวลเอกสารและงานวิจัยเพื่อกำหนดตัวแปรที่ทำให้เกิดพฤติกรรมแบบสหวิทยาการตามแนวทางการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ลักษณะทางสังคม ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สภาพแวดล้อม ที่ดีของโรงเรียน อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะทางจิต ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุงอนาคตควบคุมตน วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม

ส่วนที่ 2 ปัจจัยเชิงเหตุกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ตอนที่ 1 ลักษณะทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ลักษณะทางสังคม หมายถึง สภาพแวดล้อมที่อยู่รอบๆ ตัวของนักเรียน ซึ่งมีผลให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยนักเรียนจะเกิดการปฏิสัมพันธ์และถูกถ่ายทอดสิ่งต่างๆ เช่น ความเชื่อ เจตคติ ค่านิยม และบรรทัดฐานทางสังคมจากบุคคลหรือสถาบันในสังคม ที่นักเรียนอาศัยอยู่จนเกิดเป็นรากฐานของความคิดและการกระทำ (งามตา วรินทร์. 2545: 1) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้มองเห็นถึงความสำคัญของสถาบันในสังคม โดยเฉพาะสถาบันครอบครัว ซึ่งสถาบันแรกๆ ที่ทำการถ่ายทอดทางสังคมให้แก่นักเรียน ต่อมาคือสถาบันการศึกษา ที่เปรียบเสมือนบ้านหลังที่สอง ของนักเรียน และสถาบันสื่อมวลชน ที่คอยเป็นตัวกลางกระจายข่าวสารต่างๆ สู่นักเรียน ในงานวิจัยนี้ได้กำหนดปัจจัยลักษณะทางสังคม 3 ปัจจัย เพื่อทำการศึกษหาปัจจัยสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้เกิดพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สภาพแวดล้อม ที่ดีของโรงเรียน อิทธิพลจากสื่อ

1.1 การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

พ่อแม่ทุกคนย่อมมีความคาดหวังต่อลูกผู้เป็นที่รัก ต้องการเห็นลูกเติบโตขึ้นเป็นคนดี และอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งการที่จะทำให้ความคาดหวังของผู้เป็นพ่อแม่ดำเนินไปอย่างบรรลุเป้าหมายนั้น การอบรมเลี้ยงดูเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูเป็นการถ่ายทอด ปลูกฝัง ขัดเกลา และสร้างให้ลูกมีลักษณะทางจิตใจ บุคลิกภาพ และพฤติกรรมที่เหมาะสม เมื่อกล่าวถึงการอบรมเลี้ยงดูนั้นก็หลากหลายรูปแบบ แต่รูปแบบที่น่าสนใจคือการอบรมเลี้ยงดูโดยการถ่ายทอดทางศาสนา เพราะศาสนาสอนให้คิดดี พูดดี ทำดี หากลูกได้รับการอบรมสั่งสอนที่สอดแทรกด้วยหลักธรรมทางศาสนา ก็จะส่งผลให้สามารถดำเนินชีวิตกาย ใจได้สังคมและวัฒนธรรมแบบพุทธได้อย่างกลมกลืน (ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร; และประทีป จินฺ. 2546: 53)

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่นๆ (2533) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของการถ่ายทอดทางศาสนากับวิธีการอบรมเลี้ยงดูว่าเป็นการปฏิบัติของผู้ใหญ่ต่อเด็กในชีวิตประจำวันทั้งทางตรงและทางอ้อม สามารถแบ่งออกได้ 4 ประเภท คือ การให้รางวัล การลงโทษ การทำตัวเป็นแบบอย่างแก่เด็ก และการควบคุม การอบรมเลี้ยงดูเพื่อการถ่ายทอดทางศาสนาแก่เด็กนั้นอาจทำได้หลายวิธีด้วยกัน เช่น การพูดอบรมสั่งสอนในเรื่องศาสนาโดยตรง การทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กไป การนับถือศาสนา การส่งเสริมให้เด็กปฏิบัติตามหลักศาสนา และการให้รางวัลหรือการสนับสนุนเมื่อเด็กกระทำได้ตามที่ต้องการ (งามตา วณิชานนท์. 2536: 40; อ้างอิงจาก ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคนอื่นๆ. 2533) นอกจากนี้ งามตา วณิชานนท์ (2536: 41-47) ได้เสนอรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาที่มีพื้นฐานมาจากการถ่ายทอดทางศาสนาจากครอบครัว โดยได้ให้ความหมายการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา หมายถึง การปฏิบัติของพ่อแม่ที่มีต่อลูกในการดำเนินชีวิต ทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อฝึกอบรมให้ลูกเกิดความรู้ ความเชื่อ ยอมรับและปฏิบัติตามแนวพุทธศาสนา ได้แก่ การให้ทาน หมายถึง การให้วัตถุทาน (สิ่งของ เงิน) ธรรมทาน (การให้ความรู้) และอภัยทาน การรักษาศีล หมายถึง การควบคุมตนเองมิให้เบียดเบียนผู้อื่นทั้งทางกายวาจาใจ ได้แก่ เว้นจากการฆ่า การทำร้ายผู้อื่น เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการถือเอาของรักของผู้อื่นเป็นของตน เว้นจากการพูดเท็จและเว้นจากการดื่มสุรา เสพยาเสพติด และ การปฏิบัติสมาธิภาวนา หมายถึง การฟัง การอ่าน การสนทนา การสวดมนต์และการฝึกปฏิบัติสมาธิ ดังนั้น การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา จึงหมายถึง การที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อเยาวชนทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อสื่อสารชักนำให้เยาวชนเกิดความรู้ ความเข้าใจและปฏิบัติตามหลักพุทธศาสนา ได้แก่ การให้ทาน การรักษาศีลห้า การฝึกสมาธิ

การอบรมเลี้ยงดูตามแนวทางพุทธศาสนา แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นสร้างความสนใจและเปิดโอกาสให้รับทราบหลักเบื้องต้นทางพุทธศาสนา หมายถึง พ่อแม่ควรชักจูงลูกให้เกิดความสนใจและต้องการรับทราบเกี่ยวกับแนวการปฏิบัติตนเป็นชาวพุทธที่ดี ได้แก่ การให้ทาน การรักษาศีล และการปฏิบัติสมาธิภาวนาเป็นประจำ ด้วยการให้ข้อมูล ข่าวสาร หรือการเปิดโอกาสให้ลูกได้มีประสบการณ์ตรงทางพุทธศาสนา เช่น พูดคุยเกี่ยวกับประวัติของพระ พุทธเจ้า การพาไปเที่ยวชมศาสนสถาน เอาใจใส่ แนะนำและส่งเสริมให้ลูกทำบุญตักบาตร เปิดบทสวดธรรมะให้ฟัง ชี้นำให้ลูกชมรายการปฏิบัติธรรมทางโทรทัศน์ที่มีเด็กและเยาวชนเข้าร่วม นำลูกรักษาศีลห้าในวัสดัญญัติทางพุทธศาสนา นำลูกสวดมนต์ไหว้พระก่อนนอน 2) ขั้นสร้างความเข้าใจในเนื้อหาทางพุทธศาสนา หมายถึง พ่อแม่ชี้แจงหรืออธิบายเหตุผล หรือหาหลักฐานประกอบคำอธิบายในการสอน บುದรให้ทาน รักษาศีล และปฏิบัติสมาธิภาวนามากน้อยเพียงใด พ่อแม่ได้พูดคุยกเปิดโอกาสให้ลูกได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่สอนมามากน้อยเพียงใด และได้ยก ตัวอย่างบุคคลหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอันเป็นผลมาจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติตามหลักพุทธศาสนา จากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้ เพื่อช่วยให้ลูกเข้าใจในเนื้อหาศาสนา มากน้อยเพียงใด และ 3) ขั้นสร้างการยอมรับและการเปลี่ยนตามหลักปฏิบัติทางพุทธ หมายถึง พ่อแม่ส่งเสริม สนับสนุนให้ลูกยอมรับที่จะปฏิบัติตามหลักขั้นพื้นฐาน

ทางพุทธ การให้ทาน การรักษาศีล และการปฏิบัติสมาธิภาวนา ด้วยวิธีการให้รางวัลเมื่อลูกปฏิบัติตามอย่างถูกต้อง ว่ากล่าวตักเตือน ลงโทษ เมื่อกระทำไม่เหมาะสม และปฏิบัติกิจกรรมทางพุทธเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ลูก ดังนั้น การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นสร้างความสนใจและเปิดโอกาสให้รับทราบหลักเบื้องต้นทางพุทธศาสนา 2) ขั้นสร้างความเข้าใจในเนื้อหาทางพุทธศาสนา และ 3) ขั้นสร้างการยอมรับและการเปลี่ยนตามหลักปฏิบัติทางพุทธ

จากการประมวลความหมายและลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สรุปได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา หมายถึง การที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อ นักเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อสื่อสารชักนำให้เยาวชนเกิดความรู้ ความเข้าใจและปฏิบัติตามหลักพุทธศาสนา ได้แก่ การให้ทาน การรักษาศีลห้า การฝึกสมาธิ โดยการพูดอบรมสั่งสอนในเรื่องศาสนา การทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติตามหลักศาสนา การให้รางวัลหรือกล่าวคำชมเชยเมื่อเยาวชนปฏิบัติตามหลักศาสนา และลงโทษนักเรียนเมื่อนักเรียนไม่ปฏิบัติตามหลักศาสนา

การวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สำหรับการวัดตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธนั้นได้ปรากฏในงานวิจัยของ งามตา วณิชานนท์ (2536: 72-73) ได้สร้างแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา จำนวน 33 ข้อ ประกอบด้วย ขั้นสร้างความสนใจและเปิดโอกาสให้รับทราบหลักเบื้องต้นทางพุทธศาสนา 10 ข้อ ขั้นสร้างความเข้าใจในเนื้อหาทางพุทธศาสนา 13 ข้อ และขั้นสร้างการยอมรับและการเปลี่ยนตามหลักปฏิบัติทางพุทธ 10 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .77 ต่อมา สุจินดา มูลผล (2548: 94) ได้นำแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาของ งามตา วณิชานนท์ มาปรับใช้จำนวน 10 ข้อ ประกอบด้วย ขั้นสร้างความสนใจและเปิดโอกาสให้รับทราบหลักเบื้องต้นทางพุทธศาสนา ขั้นสร้างความเข้าใจในเนื้อหาทางพุทธศาสนา และขั้นสร้างการยอมรับและการเปลี่ยนตามหลักปฏิบัติทางพุทธ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .85

ในการวิจัยนี้ได้นำแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาของ งามตา วณิชานนท์ (2536) และ สุจินดา มูลผล (2548) มาปรับใช้เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียนที่ได้คะแนนสูง แสดงว่านักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

ผลการวิจัยระหว่างการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนากับพฤติกรรมห ลีกลี้อย
อบายมุข มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น งานวิจัยของ สุจินดา มูลผล (2548: 152-155) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางพุทธและพฤติกรรมกตัญญูกตเวที ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา เจตคติที่ดีต่อลักษณะทางพุทธ และการเข้าร่วมและรับรู้ประโยชน์จากกิจกรรมทางพุทธในโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายลักษณะทางพุทธ ด้านความเชื่อ

ทางพุทธได้ร้อยละ 38 และ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา เจตคติที่ดีต่อลักษณะทางพุทธ การเข้าร่วมและรับรู้ประโยชน์จากกิจกรรมทางพุทธในโรงเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูและนักเรียนแบบประชาธิปไตย สามารถร่วมกันทำนายลักษณะทางพุทธ ด้านการปฏิบัติทางพุทธได้ร้อยละ 57 งานวิจัยของ ปฎิมากร ศิริเตชะ (2549: 91) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมตามหลักสังคหวัตถุ 4 พบว่า การเป็นตัวแบบของครูด้านสังคหวัตถุ 4 การถ่ายทอดความรู้ด้านสังคหวัตถุ 4 การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ปรัชญาเชิงอารมณ มี ความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมตามหลักสังคหวัตถุ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธและปรัชญาเชิงอารมณ เป็น ตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนาย พฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมตามหลักสังคหวัตถุ 4 ได้ร้อยละ 13.4 และพบว่า การอบรมเลี้ยงดูตามแนว พุทธเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมตามหลักสังคหวัตถุ 4 ได้เด่นชัดที่สุด เพียงตัวแปรเดียว สามารถทำนายได้ร้อยละ 9.5 นอกจากนี้งานวิจัยของ ปัทมา เกตุอำ (2550: 101) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนาของเยาวชนในสถานพินิจ พบว่า ปัจจัยทางสังคม (การถ่ายทอดทางพุทธจากบิดามารดา การคบเพื่อนอย่างเหมาะสม) และ ปัจจัยทางจิต (เจตคติต่อพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนา ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สุขภาพจิต ความเชื่ออำนาจในตน) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธ ศาสนาของเยาวชนได้ร้อยละ 48 และปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธ ศาสนาของเยาวชนสูงสุดโดยถูกคัดเลือกเข้ามาเป็นลำดับแรก ได้แก่ การถ่ายทอดทางพุ ทธจากบิดา มารดา

จากการประมวลเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า ผู้ที่ได้รับกา รอบรมเลี้ยงดูตามแนว พุทธศาสนามากจะมีพฤติกรรมที่น่าพึงประสงค์มาก เช่น พฤติกรรมกตัญญูกตเวที พฤติกรรมที่เอื้อ ต่อสังคมตามหลักสังคหวัตถุ 4 และพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนา เป็นต้น ดังนั้นใน งานวิจัยนี้จึงคาดว่า นักเรียน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนามาก จะมีพฤติกรรม หลีกเลียงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาน้อย

1.2 สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนกับพฤติกรรมหลีกเลียงอบายมุข

โรงเรียนเปรียบเสมือนบ้านหลังที่สองของนักเรียน โดยนักเรียนใช้เวลาอยู่ที่โรงเรียนวัน ละประมาณ 8 ชั่วโมง เพื่อการศึกษาเล่าเรียนและฝึกทักษะการใช้ชีวิตในสังคม ดังนั้นการจัด บรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนมีส่วนช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อการเรียน เกิดความรัก และความภาคภูมิใจในโรงเรียน นอกจากโรงเรียนจะสอนให้เด็กมี ความรู้และทักษะใน เชิงวิชาการแล้ว โรงเรียนยังมีบทบาทต่อความคิดและพฤติกรรมของเด็ก โดยเด็กจะได้รับประสบการณ์ ต่างๆ ทำให้เกิดเจตคติ ค่านิยม ตลอดจนศีลธรรมจริยธรรม ซึ่งมีอิทธิพลในการหล่อหลอมพฤติกรรม (Berns. 1997: 255)

กรมสามัญศึกษา (2531: 2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนไว้ว่าเป็นการรับรู้หรือความรู้สึกที่สมาชิกในโรงเรียนมีต่อโรงเรียน อาจรวมถึงความรู้สึกที่ผู้ปกครองและชุมชนมีต่อโรงเรียน ถ้าโรงเรียนมีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ดีก็จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกประทับใจ พอใจ อบอุ่นใจความรู้สึกเป็นเจ้าของ และภาคภูมิใจที่ได้เป็นสมาชิก เช่นเดียวกันถ้าโรงเรียนมีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีก็จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ขาดความรักความผูกพันต่อโรงเรียน ขาดความรู้สึกการเป็นเจ้าของ เบื่อหน่าย ห่างเหินเฉยเมย ว้าเหว่ และไม่ยอมมาโรงเรียน ส่วน วิไล ตั้งจิตสมคิด (2528: 47-49) กล่าวว่า บรรยากาศและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนย่อมมีอิทธิพลต่อสุขภาพของนักเรียน ทั้งทางร่างกายและจิตใจ หากโรงเรียนจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมไม่ดีย่อมจะมีผลต่อนักเรียน โรงเรียนจึงควรจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงทั้งด้านร่างกายและจิตใจ จัดให้โรงเรียนมีความปลอดภัย มีรั้วรอบขอบชิด เพื่อป้องกันคน สัตว์ หรือสิ่งรบกวนอื่นๆ เข้าไปพลุกพล่านในโรงเรียน โรงเรียนไม่ควรอยู่ใกล้โรงงาน โรงมหรสพ หรือแหล่งอบายมุขต่างๆ เพราะอาจมีเสียงดังรบกวนเป็นต้นเหตุให้นักเรียนไม่สนใจและไม่ตั้งใจเรียน นอกจากนี้ อำภา บุญช่วย (2537: 145-153) กล่าวว่า การจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในโรงเรียน คือการจัดสิ่งต่างๆ รอบตัวนักเรียน ให้นักเรียนได้สัมผัสและโน้มน้าวไปยังบรรยากาศและสภาพแวดล้อมนั้นๆ เช่น เวลาเข้าห้องสมุดทุกคนจะเงียบและสนใจแต่หนังสือ เวลาไปวัดบรรยากาศก็จะดูศักดิ์สิทธิ์ น่าเลื่อมใส ศรัทธา โรงเรียนก็เช่นเดียวกัน จะต้องมีการจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมต่างๆ เพื่อโน้มน้าวความรู้สึกของนักเรียนให้พอใจที่จะเรียน และอยากเรียน การจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนสามารถแบ่งออกได้ 2 ส่วนคือ บรรยากาศในห้องเรียนและบรรยากาศนอกห้องเรียน โดยบรรยากาศในห้องเรียนควรเป็นบรรยากาศที่เอื้ออำนวยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ในทางบวก เพื่อพัฒนาตนเอง ให้มีทักษะ เจตคติกว้างขวางต่อสังคมที่นักเรียนมีการปฏิสัมพันธ์ด้วย ซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวครู การสอนของครู ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และบรรยากาศนอกห้องเรียนเป็นอีกส่วนหนึ่งที่นักเรียนได้สัมผัสอยู่ทุกวันที่มาโรงเรียน อาคารเรียน โรงอาหาร สนามกีฬา ตลอดจนบริเวณต่างๆ ของโรงเรียนควรได้รับการปรับปรุงและตกแต่งให้สวยงาม เพราะสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอน ต่อพฤติกรรมและเจตคติของนักเรียน ถ้าหากบรรยากาศและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนร่มเย็น สดชื่น มีสีสัน ก็เป็นสิ่งที่จูงใจให้นักเรียนอยากมาโรงเรียน มีความรัก ความห่วงใยในการเรียน และภาคภูมิใจในโรงเรียนของตน

ดังนั้น บรรยากาศและสภาพแวดล้อมในโรงเรียน หมายถึง การที่โรงเรียนมีการจัดสิ่งต่างๆ ให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ การทำกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างความรู้ และทักษะการใช้ชีวิตต่างๆ ให้แก่นักเรียน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ บรรยากาศในห้องเรียน ควรมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน มีความสะอาด อากาศถ่ายเท เหมาะแก่การเรียนการสอนให้นักเรียนสามารถมีพัฒนาการได้อย่างเต็มที่ และบรรยากาศนอกห้องเรียนควรจัดให้ร่มรื่น สวยงาม น่าอยู่ และมีความปลอดภัยแก่นักเรียน

จากการประมวลความหมายและความสำคัญของบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน สรุปได้ว่า สภาพแวดล้อม ที่ดีในโรงเรียน หมายถึง การที่โรงเรียนที่ นักเรียนกำลังศึกษาอยู่มีการจัด บรรยากาศการเรียนการสอน หรือกิจกรรมต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อให้ นักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับประโยชน์หรือโทษของอบายมุข และส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรม หลีกเลี่ยงอบายมุข เช่น มีบทลงโทษสำหรับผู้ที่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข กวดขันการเล่นการพนันใน โรงเรียน มีการจัดตั้งชมรมรณรงค์ต่อต้าน การดื่มสุรา การจัดกีฬาต้านยาเสพติด สอนทักษะการ ปฏิเสธ การเลือกคบเพื่อน และจัดกิจกรรมต่างๆ ให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

การวัดสภาพแวดล้อม ที่ดีในโรงเรียน สำหรับการวัดตัวแปรสภาพแวดล้อม ที่ดีใน โรงเรียนและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนนั้นได้ปรากฏในงานวิจัยของ บรรหาร เทียมเมฆ (2546: 30) ได้สร้างแบบวัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนสำหรับนักเรียน จำนวน 60 ข้อ ประกอบด้วย ด้าน กายภาพ ด้านการบริหาร ด้านวิชาการ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ เหมาะสมมาก ที่สุด จนถึง เหมาะสมน้อยที่สุด ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .98 งานวิจัยของ อุไร วรรณ สวัสดิ์ (2551: 48-52,109-111) ได้สร้างแบบวัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 33 ข้อ ประกอบด้วย ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน 9 ข้อ ค่า ความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .89 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู 10 ข้อ ค่าความ เชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .94 และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน 14 ข้อ ค่าความ เชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .93 งานวิจัยของ สุพรรณิการ์ มาศยงค์ (2554: 46,109) สร้าง แบบสภาพแวดล้อมในโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 8 ข้อ ในลักษณะ มาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ มากที่สุด จนถึง ไม่เคย ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .77 และงานวิจัยของ จันทร์ชลิ มาพุท (2554: 128) สร้างแบบวัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน สำหรับวัดการปรับตัวของนิสิตฝึกสอน จำนวน 26 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ มากที่สุด จนถึง น้อยที่สุด ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .83

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนขึ้นเองตามนิยามปฏิบัติการ และปรับใช้จากแบบวัดของ อุไรวรรณ สวัสดิ์ (2551) ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียนที่ได้คะแนนสูงคือนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีของโรงเรียน มากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

ผลการวิจัยระหว่างสภาพแวดล้อม ที่ดีในโรงเรียนกับพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น งานวิจัยของ ลำไย มากเจริญ (2554: 106-110) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้อง กับพฤติกรรมเรียนอย่างมีประสิทธิภาพของนิสิตนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการ เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว ได้แก่ ลักษณะมุ่ง อนาคตควบคุมตน และการรับรู้บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยของ ปริญวิทย์ นุราช (2557: 107-117) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนตามสมรรถนะวิชาชีพและความสุขในการเรียนของนิสิตทันตแพทย์ ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการเรียนตามสมรรถนะวิชาชีพ แปรปรวนไป ตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานวิจัยของ อุไรวรรณ สวัสดิ์ (2551: 71-74) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 พบว่า สภาพแวดล้อมในโรงเรียนด้านลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความไม่มีวินัยของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 งานวิจัยของ กาญจนา แยมเสาชง (2554: 125-126) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต พบว่า ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา และปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อนกับนิสิต ร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ จันทรชิลี มาพุทธ (2554: 129) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสัมพันธ์กับการปรับตัวของนิสิต พบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการปรับตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ปัจจัยด้านเจตคติต่อวิชาชีพครู ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และปัจจัยด้านความฉลาดทางอารมณ์ สามารถร่วมกันทำนายการปรับตัวได้ร้อยละ 61.3 และพบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนสามารถทำนายการปรับตัวได้เป็นลำดับที่ 2 นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่คล้ายคลึงกัน เช่น งานวิจัยของ สุวดีษฐ์ จตุพร (2547: 49) ที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับนิสัยการเรียนของนักเรียน พบว่า นิสัยในการเรียน แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า ผู้ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีเป็นผู้มีพฤติกรรมที่น่าพึงประสงค์มาก เช่น พฤติกรรมการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ พฤติกรรมการเรียนตามสมรรถนะวิชาชีพ พฤติกรรมมีวินัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดี และมีการปรับตัวได้ดี เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ดี จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ไม่ดี

1.3 อิทธิพลจากสื่อกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

พฤติกรรมของบุคคลเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยการเรี ยนรู้จากสิ่งต่างๆ ในทฤษฎี การเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของแบนดูรา ได้กล่าวว่าพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการสังเกตจากตัวแบบในสิ่งแวดล้อมทางสังคม ซึ่งตัวแบบตามทฤษฎี นี้มี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีชีวิต เช่น พ่อแม่ ดารา หรือบุคคลที่ได้รับความนิยม เป็นต้น และกลุ่มที่ไม่มีชีวิต เช่น โทรทัศน์ การ์ตูน หนังสือ นวนิยาย หรือสื่อต่างๆ เป็นต้น และตัวแบบเหล่านี้ทำหน้าที่ใน 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ทำหน้าที่สร้างพฤติกรรมใหม่ 2) ทำหน้าที่เสริมพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น และ 3) ทำหน้าที่ยับยั้งการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึง

ประสงค์ให้ลดน้อยลงหรือไม่ให้เกิดขึ้นเลย และพฤติกรรมของบุคคลจะเกิดขึ้นได้ต้องผ่านกระบวนการ 4 กระบวนการ ได้แก่ กระบวนการตั้งใจ กระบวนการเก็บจำ กระบวนการกระทำ และกระบวนการจูงใจ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต . 2553: 50-51) ดังนั้นสื่อมวลชนจึงเป็นตัวแบบที่ทำให้บุคคลที่ได้รับสื่อเกิดพฤติกรรมต่างๆ ขึ้น ตามกระบวนการเกิด พฤติกรรมของทฤษฎีการเรียนรู้ ปัญญาสังคม

โดยทั่วไปสื่อมีหน้าที่รายงานข่าว สารคดี ความคิดเห็น หรือสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้แก่คนในสังคมรับทราบ ทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมโยงข้อมูลแก่ประชาชนกับสถาบันต่างๆ บุคคลจะเรียนรู้เกี่ยวกับบรรทัดฐานและวัฒนธรรมของสังคม จากการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นและจากสื่อต่างๆ เช่น สื่อหนังสือพิมพ์ สื่อวิทยุ สื่อภาพยนตร์ สื่อโทรทัศน์ และสื่ออินเทอร์เน็ต สื่อจึงมีอิทธิพลต่อคนในสังคมเพราะสื่อสามารถกำหนดวัฒนธรรม โดยการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม ความคิดเห็น และเจตคติ ทำให้บุคคลที่ได้รับสื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมและวิถีชีวิต หรือกล่าวได้ว่าสื่อเป็นตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรมของบุคคล (แสงทิพ อัครวิริยะกิจ. 2547: 29)

ในการศึกษาอิทธิพลจากสื่อที่มีผลต่อพฤติกรรมต่างๆ โดยนักวิจัยได้ให้ความหมายสื่อและอิทธิพลจากสื่อแตกต่างกันไป เช่น จินตนา ต้นสุวรรณนท์ (2550: 20) ให้ความหมาย อิทธิพลจากสื่อ หมายถึงกลุ่มที่ทำหน้าที่เผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ข้อเท็จจริงจากผู้ส่งสารหรือผู้ผลิตสื่อไปสู่คนในสังคมที่กระจายอยู่ตามพื้นที่ต่างๆ ประกอบด้วย สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ โทรทัศน์ และ สื่อใหม่ ได้แก่ อินเทอร์เน็ต โดยสื่อจะมีผลต่อบุคคลในด้านความรู้สึกนึกคิด จิตใจ ค่านิยมและพฤติกรรมของบุคคลทั้งทางบวกและทางลบ เช่นเดียวกับ แสงทิพ อัครวิริยะกิจ (2547: 24-25) กล่าวว่า อิทธิพลจากสื่อ หมายถึงอำนาจของสื่อที่ถ่ายทอดความรู้ ข่าวสาร ข้อเท็จจริงไปสู่คนในสังคม ซึ่งมีผลทั้งประโยชน์และโทษ มีบทบาทต่อวิถีชีวิต บรรทัดฐาน ค่านิยม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจของสังคม จึงถือว่าเป็นสถาบันที่มีความสำคัญสถาบันหนึ่งเพราะเป็นตัวขับเคลื่อนสังคมให้เป็นไปในทิศทางต่างๆ ประกอบด้วย วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร ภาพยนตร์ นอกจากนี้ พิธีกร สันติวงษ์สกุล แลคนอื่นๆ (2551: 98) ให้ความหมายที่สอดคล้องว่า อิทธิพลจากสื่อ หมายถึง องค์การหลักในการทำหน้าที่ในระบบสื่อสารเป็นสื่อกลางในการนำข่าวสาร ความรู้ และความบันเทิงไปสู่คนในสังคม มีแนวโน้มในการกำหนด มาตรฐาน ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมให้เป็นไปในทางที่สื่อมวลชนต้องการ

ดังนั้น อิทธิพลจากสื่อ หมายถึง กลุ่มที่หน้าที่เผยแพร่ข่าว สารคดี ความคิดเห็น หรือสถานการณ์ต่างๆ เป็นตัวกลางเชื่อมโยงข้อมูลแก่ประชาชนกับสถาบันต่างๆ โดยการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม เจตคติ และค่านิยมทำให้บุคคลที่ได้รับสื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมและวิถีชีวิตทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งประกอบด้วย สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต

นอกจากนี้ สื่อมวลชนยังมีหน้าที่ต่อสังคมในด้านต่างๆ เช่น ชวรัตน์ ชาญชัย (2527: 105-107) และ พระมหาสมปอง ปัจโจปการี (2553: 103) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของสื่อมวลชนสอดคล้องกัน คือ 1) เป็นหน่วยของการควบคุมทางสังคม 2) เป็นเวทีแสดงความคิดเห็นของประชาชน 3) ให้ความรู้ ข่าวสารเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม 4) ให้ความบันเทิงเพื่อการพักผ่อนทางด้านจิตใจ 5) ให้บริการทางธุรกิจเพื่อประโยชน์แก่การค้าขายและเศรษฐกิจของสังคม

จากการประมวลความหมายและลักษณะอิทธิพลจากสื่อ สรุปได้ว่า อิทธิพลจากสื่อ หมายถึง การที่นักเรียนได้รับความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร หรือสถานการณ์ด้านต่างๆ จาก โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และอินเทอร์เน็ต ที่เกี่ยวข้องกับการบอข่าว จนทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมหรือแสดงพฤติกรรมที่ยุ่งเกี่ยวกับบอข่าว

การวัดอิทธิพลจากสื่อ สำหรับการวัดตัวแปรอิทธิพลจากสื่อในด้านดินนั้นได้ปรากฏในงานวิจัยของ แสงทิพ อัครวิริยะกิจ (2547: 53-55) ได้สร้างแบบวัดอิทธิพลจากสื่อของนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น โดยแบ่งแบบวัดออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 ถามเกี่ยวกับการรับสื่อ ในลักษณะการถามตอบว่ามีหรือไม่มี จำนวน 7 ข้อ ส่วนที่ 2 แบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 ถามเกี่ยวกับความถี่ในการรับสื่อที่แฝง การแสดงออกทางเพศ ในลักษณะการถามตอบว่าได้รับสื่อประเภทต่างๆ เฉลี่ยกี่วันต่อสัปดาห์ เฉลี่ยกี่ครั้งต่อวัน เฉลี่ยระยะเวลาที่รับสื่อเป็นชั่วโมงและนาที จำนวน 1 ข้อ ตอนที่ 2 ถามเกี่ยวกับเนื้อหาของสื่อประเภทต่างๆ ที่แฝงการแสดงออกทางเพศที่ทำให้เกิดความต้องการทางเพศ หรืออารมณ์ทางเพศ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 3 ระดับ ได้แก่ มาก ปานกลาง น้อย จำนวน 7 ข้อ รวมทั้งหมด 15 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .95 งานวิจัยของ ทะนงค์ สุขเกษม (2544: 39-41) สร้างแบบวัดการรับสื่อต่างๆ ของนักเรียนจำนวน 40 ข้อ ประกอบด้วย สื่อตัวแบบจริง สื่อภาพยนตร์ สื่อหนังสือการ์ตูน และสื่อเกมคอมพิวเตอร์ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 4 ระดับ ตั้งแต่ ทำเป็นประจำ จนถึง ไม่เคยทำ ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .87 และงานวิจัยของ วันเพ็ญ นัยสุข (2552) สร้างแบบวัดอิทธิพลจากสื่อของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 จำนวน 20 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ จริง จนถึง ไม่จริง ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟา .86

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดอิทธิพลจากสื่อขึ้นเองตามนิยามศัพท์ปฏิบัติการและปรับใช้จากแบบวัดของ วันเพ็ญ นัยสุข (2552) ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียนที่ได้คะแนนสูงคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ มากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

ผลการวิจัย ระหว่างอิทธิพลจากสื่อ กับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น งานวิจัยของ ทะนงค์ สุขเกษม (2544: 70-71) ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับ สื่อตัวแบบจริง สื่อภาพยนตร์ สื่อหนังสือการ์ตูน และสื่อคอมพิวเตอร์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับสถิติ .001 นอกจากนี้ สื่อตัวแบบจริง สื่อภาพยนตร์ การปฏิบัติตัวของเพื่อนต่อนักเรียน และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางกายได้ร้อยละ 46.7 นอกจากนี้ สื่อตัวแบบจริง การปฏิบัติตัวของเพื่อนต่อนักเรียน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาได้ร้อยละ 42.9 งานวิจัยของ วันเพ็ญ นุ้ยสุข (2552: 103) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 พบว่า อิทธิพลจากสื่อ ส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมเสี่ยงทุกด้าน (ด้านอุบัติเหตุ ด้านการใช้สารเสพติด ด้านพฤติกรรมทางเพศ ด้านการต่อต้านสังคม และด้านการเรียน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 งานวิจัยของ แสงทิพ อัครวิริยะกิจ (2547) ศึกษาพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ พบว่า พฤติกรรมการคุกคามทางเพศ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ การควบคุมตนเอง และปริมาณการรับสื่อ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานวิจัยของ ลินดา สุวรรณดี (2543) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการลดปริมาณขยะของนักเรียนในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการรุ่งอรุณ พบว่า การรับรู้ข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อม เป็นตัวทำนายสำคัญอันดับแรกในการทำนายพฤติกรรมการลดปริมาณขยะด้านหลักเลียงการสร้างขยะ ได้ร้อยละ 52 ในกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง และกลุ่มนักเรียนที่ครอบครัวมีฐานะสูง และทำนายได้ร้อยละ 47 ในกลุ่มรวม นอกจากนี้ยังสามารถทำนายพฤติกรรมการลดปริมาณขยะด้านการใช้สิ่งของอย่างคุ้มค่า ได้ร้อยละ 38 ในกลุ่มรวม และงานวิจัยของ สุมาลี สวยสะอาด (2550: 76-79) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน เป็นตัวทำนายอันดับแรกในการทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ในกลุ่มรวม ทำนายได้ร้อยละ 71 นอกจากนี้ยังเข้าสู่สมการทำนายเป็นอันดับแรกในทุกกลุ่มย่อย

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ ว่า ผู้ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อน้อย เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมที่น่าพึงประสงค์มาก เช่น พฤติกรรมก้าวร้าวน้อย มีพฤติกรรมเสี่ยงน้อย มีการคุกคามทางเพศผู้อื่นน้อย และมี พฤติกรรมการลดปริมาณขยะ มาก เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อน้อย มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข มากกว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อมาก

ตอนที่ 2 ลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ลักษณะทางจิต หมายถึง ลักษณะทางจิตใจที่ผลักดันให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่างๆ เป็นลักษณะที่อยู่ภายในตัวของบุคคลตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (ดวงเดือน พันธุมนาวิน . 2543) ตัวแปรลักษณะทางจิตในงานวิจัยนี้ ประกอบด้วย เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน วิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ

2.1 เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

เจตคติ มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ .ศ.2525 หมายถึง ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง นอกจากนี้ งามตา วณิชทานนท์ (2535) อธิบายว่า เจตคติคือจิตลักษณะประเภทหนึ่งของบุคคล เกิดจากการเรียนรู้เชิงประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดว่ามีประโยชน์หรือโทษ ทำให้มีความรู้สึกโน้มเอียงไปทางชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งนั้นๆ เป็นความคิดเห็น ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น สิ่งของ สิ่งมีชีวิต หรือสถานการณ์ต่างๆ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530) ได้แบ่งเจตคติออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบทางการรู้คิด (Cognitive Component) เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งประกอบด้วยความรู้สึกหรือความเชื่อที่บุคคลมีต่อวัตถุ บุคคลหรือสถานการณ์ต่างๆ เป็นความรู้สึกที่มีทิศทาง ว่าสิ่งนั้นดีหรือเลว มีประโยชน์หรือมีโทษมากน้อยเพียงใด เป็นความรู้สึกและความเชื่อเชิงประเมินค่า 2) องค์ประกอบทางความรู้สึก (Affective Component) เป็นความรู้สึกที่แสดงออกต่อสิ่งต่างๆ ตามประสบการณ์ที่ได้รับมา เป็นความรู้สึกที่มีทิศทาง ความชอบความไม่ชอบ หรือความพอใจไม่พอใจ ซึ่งจะสอดคล้องกับองค์ประกอบทางการรู้คิด ถ้าบุคคลเชื่อว่าสิ่งใดดีมีประโยชน์ บุคคลก็จะชอบและพอใจในสิ่งนั้น ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลเชื่อว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งไม่ดีหรือมีโทษ บุคคลก็จะไม่ชอบและไม่พอใจในสิ่งนั้น และ 3) องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ (Action Tendency Component) เป็นความพร้อมที่จะตอบสนองหรือการแสดงออกต่อสิ่งต่างๆ ให้สอดคล้องกับความรู้สึกเชิงประเมินค่าของตนเอง นอกจากนี้ เจตคดียังสามารถแบ่งออกได้ใน 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) มีทิศทาง หมายถึงการประเมินค่า การรู้คิด การรู้สึก และการพร้อมที่จะกระทำไปในทางที่เป็นบวกหรือลบ ดีหรือเลว เช่น องค์ประกอบทางการรู้คิด ก็จะมีทิศทางว่าสิ่งนั้นดีหรือเลว มีประโยชน์หรือ มีโทษอย่างไร องค์ประกอบทางการรู้สึก จะเป็นสิ่งที่บอกว่าชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ ส่วนองค์ประกอบการพร้อมที่จะกระทำ ก็คือการสนับสนุน ช่วยเหลือ หรือทำตาม เมื่อเห็นว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ดีจากการประเมินค่า หรือในทางตรงกันข้าม ก็จะขัดขวาง ต่อต้าน หรือเพิกเฉย เมื่อเห็นว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดี และ 2) ปริมาณ หมายถึงความเข้มข้น ความรุนแรงของเจตคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปในทิศทางบวกหรือลบ บุคคลอาจมีเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างรุนแรง ในทางตรงกันข้ามก็อาจมีเจตคติต่ออีกสิ่งหนึ่งอย่างบางเบา เจตคติของบุคคลจะมีความเข้มข้น ความรุนแรงมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความสำคัญของสิ่งนั้น หรือสิ่งเหล่านั้นมีความเกี่ยวข้องกับตนเองมากน้อยเพียงใด (งามตา วณิชทานนท์. 2535)

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกเชิงประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใด ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบทางการรู้คิด (Cognitive Component) 2) องค์ประกอบทางความรู้สึก (Affective Component) 3) องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ (Action Tendency Component) และแบ่งออกได้ใน 2 ลักษณะ คือ มีทิศทาง และมีปริมาณ ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้วัด เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข หมายถึง ความรู้สึกเชิงประเมินค่าว่าพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขเป็นสิ่งที่ดี มีประโยชน์หรือโทษเพียงใด รู้สึกชอบหรือไม่ชอบ และมีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขหรือเข้าไปเกี่ยวข้องกับอบายมุข

การวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สำหรับการวัดตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขนั้นได้ปรากฏในงานวิจัยของ รุ่งฤดี เมธีธำรง (2536) ได้สร้างแบบวัดเจตคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียน โดยวัดด้านความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทำที่ที่จะมีต่ออบายมุข 6 จำนวน 90 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .95 ส่วน สุภา แลณี (2546) ได้สร้างแบบวัดเจตคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ ของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม โดยให้ความหมายของเจตคติต่อทางแห่งความเสื่อม 6 ประการ หมายถึง ความคิดเห็น ความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี และทำที่ที่จะแสดงออกต่อสิ่งที่เป็นอบายมุข 6 จำนวน 60 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .91

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาและวัดเจตคติต่ออบายมุขด้วยย่อยๆ ด้านสิ่งเสพติด พรพัชร ศิริอิทธาทร (2550) ได้สร้างแบบวัดเจตคติต่อการหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ของนักเรียน โดยให้ความหมายของเจตคติต่อการหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ หมายถึง การมีความรู้เชิงประเมินค่าเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ มีอารมณ์หรือความรู้สึกทางบวกต่อการหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ มีทำที่ต่อสิ่งต่าง ๆ และแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ จำนวน 24 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .84 และตั้งชื่อแบบวัดว่า แบบวัดความคิดเห็นเกี่ยวกับการสูบบุหรี่ และ เนติลักษณ์ รุ่งศิริวัฒนกิจ (2550) ได้สร้างแบบวัดเกี่ยวกับเจตคติต่อการสูบบุหรี่ของนักเรียน จำนวน 20 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .80 ด้านการพนัน อภิรติ จันทน์หอม (2535) ได้สร้างแบบวัดเจตคติต่อการเล่นการพนันของนักเรียนชาย เป็นการถามวัดความรู้ ความรู้สึก และความมุ่งมั่นในการพร้อมที่จะกระทำพฤติกรรมการเล่นพนัน จำนวน 15 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย พิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 15-90 คะแนน ค่าความเชื่อมั่น สัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .91 และ นรินทร์ คำโพธิ์ (2550) ได้สร้างแบบวัดเจตคติต่อพฤติกรรมด้านทานการเล่น

การพนันฟุตบอล จำนวน 10 ข้อ โดยแบบวัดมีเนื้อหาเกี่ยวกับประโยชน์และโทษ ความรู้สึกชอบและไม่ชอบของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมด้านทานการเล่นการพนันฟุตบอล ลักษณะเป็นมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .76

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขขึ้นเอง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีความเฉพาะเจาะจง แบบวัดข้างต้นจึงไม่สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ โดยสร้างตามนิยามปฏิบัติการ เพื่อวัดเจตคติทั้ง 3 องค์ประกอบ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริยที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียนที่ได้คะแนนสูงคือ นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

ผลการวิจัยระหว่างเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขกับพฤติกรรม

หลักเลียงอบายมุข มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น งานวิจัยของ รุ่งฤดี เมธีธำรง (2536) ศึกษาเจตคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียน พบว่า นักเรียนส่วนมากมีเจตคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง หมายถึง นักเรียนยังมีความลังเล ไม่แน่ ใจว่าอบายมุขเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี มีความรู้สึกหรือทำที่ที่แสดงออกต่ออบายมุข 6 ไม่รุนแรงหรือชัดเจนไปในทางใดทางหนึ่ง งานวิจัยของ พรพัชร ศิริอิทธาท (2550) ศึกษาความสามารถในการพยากรณ์ของเจตคติต่อการหลักเลียงการสูบบุหรี่และความฉลาดทางอารมณ์ที่มีต่อพฤติกรรมหลักเลียงการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า เจตคติต่อการหลักเลียงการสูบบุหรี่และความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมหลักเลียงการสูบบุหรี่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ค่า $r=.78$ และ .43 ตามลำดับ นอกจากนี้ เจตคติต่อการหลักเลียงการสูบบุหรี่และความฉลาดทางอารมณ์ ด้านเก่ง สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงการสูบบุหรี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีอำนาจการทำนายร้อยละ 62 งานวิจัยของ เนติลักษณ์ รุ่งศิริวัฒนกิจ (2550) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหลักเลียงการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า เจตคติต่อการสูบบุหรี่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหลักเลียงการสูบบุหรี่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.422$) หมายถึง เมื่อนักเรียนมีเจตคติต่อการสูบบุหรี่อยู่ในระดับถูกต้องทำให้มีพฤติกรรมหลักเลียงการสูบบุหรี่มากขึ้น นอกจากนี้ เจตคติต่อการสูบบุหรี่ และทักษะทางสังคม 5 ด้าน (ทักษะการจัดการกับปัญหา ทักษะการแก้ไขปัญหา ทักษะการสื่อสาร ทักษะการสอนตนเอง ทักษะการได้มาซึ่งแรงสนับสนุนของชุมชน) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหลักเลียงการสูบบุหรี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 งานวิจัยของ อภิรดี จันทน์หอม (2535) ศึกษาตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเล่นของนักเรียนชาย พบว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการพนันน้อยจะมีพฤติกรรมการเล่นน้อยกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการพนันมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อวิเคราะห์พฤติกรรมการเล่นด้วยตัวทำนายทั้ง 4 ชุด (ชุดที่ 1 ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และจำนวนบุคคลใกล้ชิดในบ้านที่เล่นการพนัน ชุดที่ 2

ได้แก่ การรับรู้สภาพแวดล้อมทางจิตในสถานศึกษา และจำนวนบุคคลใกล้ชิดในโรงเรียนที่เล่นการพนัน ชุดที่ 3 ได้แก่ ความเชื่ออำนาจในตน เจตคติต่อการพนัน การใช้เวลาว่าง การยอมรับอิทธิพลของเพื่อน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน) พบว่า ชุดที่ 3 มีอำนาจการทำนายสูงที่สุด สามารถทำนายพฤติกรรมการเล่นการพนันได้ร้อยละ 39 รองลงมาคือ ชุดที่ 2 สามารถทำนายพฤติกรรมการเล่นการพนันได้ร้อยละ 36 และ ชุดที่ 1 สามารถทำนายพฤติกรรมการเล่นการพนันได้ร้อยละ 13 ตามลำดับ โดยมีตัวทำนายเข้าสู่สมการทำนาย 6 ตัว ได้แก่ ลำดับที่ 1 จำนวนบุคคลใกล้ชิดในโรงเรียนที่เล่นการพนัน ลำดับที่ 2 เจตคติต่อการพนัน ลำดับที่ 3 การใช้เวลาว่าง ลำดับที่ 4 จำนวนบุคคลใกล้ชิดในบ้านที่เล่นการพนัน ลำดับที่ 5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และลำดับที่ 6 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการเล่นการพนันได้ร้อยละ 54 นอกจากนี้ยังพบอีกว่าเจตคติต่อการพนัน สามารถทำนายพฤติกรรมการเล่นการพนันได้ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย งานวิจัยของ นรินทร์ คำโพธิ์ (2550) ศึกษาพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ปัจจัยทางจิต (มุมมองอนาคตตนเอง สุขภาพจิต และเจตคติต่อพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอล) และปัจจัยทางสังคม (การอยู่ในสถานการณที่เสี่ยงต่อพฤติกรรมการเล่นฟุตบอล การมีแบบอย่างของผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดที่ไม่เล่นการพนันฟุตบอล การได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน และการปฏิบัติทางพุทธศาสนา) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอลได้ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยในกลุ่มรวมสามารถร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 55 โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอลในลำดับที่ 1 คือ เจตคติต่อพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอล นอกจากนี้ยังพบอีกว่าตัวแปรเจตคติต่อพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอลสามารถทำนาย พฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอล ได้ในลำดับที่ 1 ทุกกลุ่มย่อย งานวิจัยของ สุจินดา มูลผล (2548: 152-155) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางพุทธและพฤติกรรมกตัญญูกตเวที ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 พบว่า เจตคติที่ดีต่อลักษณะทางพุทธ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และการเข้าร่วมและรับรู้ประโยชน์จากกิจกรรมทางพุทธในโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายลักษณะทางพุทธ ด้านความเชื่อทางพุทธได้ร้อยละ 38 และเจตคติที่ดีต่อลักษณะทางพุทธ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา การเข้าร่วมและรับรู้ประโยชน์จากกิจกรรมทางพุทธในโรงเรียน ลักษณะมุมมองอนาคต ควบคุมตน และความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูและนักเรียนแบบประชาธิปไตย สามารถร่วมกันทำนายลักษณะทางพุทธ ด้านการปฏิบัติทางพุทธได้ร้อยละ 57 โดยเจตคติที่ดีต่อลักษณะทางพุทธสามารถทำนายลักษณะทางพุทธ ด้านความเชื่อทางพุทธได้เป็นอันดับแรกในกลุ่มรวมและ 4 กลุ่มย่อย และสามารถทำนายลักษณะทางพุทธ ด้านการปฏิบัติทางพุทธได้เป็นอันดับแรกในกลุ่มรวมและ 6 กลุ่มย่อย ส่วนงานวิจัยของ อนรรทวงศ์ เรียบร้อยเจริญ (2549) ได้ทำการศึกษาปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการระหว่างบ้าน โรงเรียน และจิตลักษณะ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา พบว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศ เป็นตัวทำนายสำคัญอันดับแรกในการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศด้านพฤติกรรมแสดงออกอย่างเหมาะสมในกลุ่มรวม ทำนายได้ร้อยละ 12 และทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักเรียนที่มีอายุน้อย ทำนายได้ร้อยละ

24 และทำนายพฤติกรรมพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศด้านพฤติกรรมป้องกันตน ในกลุ่มรวม ทำนายได้ร้อยละ 30 และทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักเรียนที่มารดามีการศึกษาน้อย ทำนายได้ร้อยละ 38 และงานวิจัยของ จิตติพร ไวรโจนวิทย์การ (2551) ได้ทำการศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง เป็นตัวทำนายสำคัญอันดับแรกในการทำนาย พฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงด้านพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ในกลุ่มรวม ทำนายได้ร้อยละ 44 และทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักเรียนที่มีสมาชิกในครอบครัวมาก ทำนายได้ร้อยละ 55

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุป ได้ว่า ผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์มาก เป็นผู้มี พฤติกรรมที่น่าพึงประสงค์มาก เช่น พฤติกรรมหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ พฤติกรรมการไม่เล่นการพนัน พฤติกรรมต้านทานการเล่นการพนัน มีลักษณะทางพุทธรามาก มีการคุกคามทางเพศผู้อื่นน้อย และมี พฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้ จึงคาดว่า นักเรียน ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขสูงจะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขต่ำ

2.2 ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนกับพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข

ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เป็นลักษณะหนึ่งของการเป็นพลเมืองดี ทำให้บุคคลเกิดความเพียรพยายามเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายในอนาคต สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ **ลักษณะมุ่งอนาคต** คือ ความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง ให้ความสำคัญกับสิ่งที่ จะเกิดขึ้นในอนาคต คำนึงถึงผลดีผลเสียในเรื่องต่างๆ ต่อผู้อุปสรรคโดยใช้ความเพียรพยายามเพื่อให้ไปถึงจุดมุ่งหมายในอนาคตที่ตั้งไว้ เป็นพฤติกรรมของการอดได้รอได้ เพื่อสิ่งที่ดีกว่าในอนาคต เช่น การรอรับรางวัลที่ใหญ่กว่าในอนาคต แทนรางวัลเล็กน้อยที่จะได้รับในปัจจุบัน ในการตั้งใจอ่านหนังสือ เพื่อเข้าเรียนคณะที่ตนต้องการให้ได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน ; และเพ็ญแข ประจักษ์จันท์ . 2520: 35-38) ส่วน **ลักษณะควบคุมตน** คือ ความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตนเอง พิจารณาความถูกต้องและผลของการกระทำที่จะเกิดขึ้น หลีกเลี่ยงการกระทำที่ผิดศีลธรรม แยกแยะความดีความชั่ว เตือนตนให้มีสติในทุกๆ การกระทำ และสามารถกระทำพฤติกรรมอย่างต่อเนื่องเพื่อการบรรลุเป้าหมาย ด้วยความอดทนและความพยายาม (จรรยา สุวรรณทัต ; และคนอื่นๆ . 2533: 20-23; อ้างอิงจาก สมเด็จพระมหาสมณเจ้าพระวชิรญาณวโรรส . 2520) นอกจากนี้ยัง ได้มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนที่ส่งผลกับพฤติกรรมต่างๆ โดยให้ความหมายดังนี้ ประนอม กระจ่ายศรี (2547: 42-49) ได้ให้ความหมายของ ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความความสามารถที่จะคาดการณ์ไปข้างหน้าโดยอาศัยประสบการณ์ เหตุการณ์ในปัจจุบันเป็นองค์ประกอบ เพื่อเตรียมวางแผนทั้งระยะสั้นและระยะยาว สามารถปรับวิธีการให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง และการควบคุมตน หมายถึงความสามารถในการอดทนรอได้ในการกระทำพฤติกรรมบางชนิด หรือเริ่มการกระทำพฤติกรรมที่ต้องใช้ความอดทนหรือเสียสละอย่างเหมาะสม พอที่จะนำไปสู่ผลที่ต้องการในอนาคต

ได้ ซึ่งการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องกัน ส่วน จันทนา ภาคบังข และ อุษา ศรีจินดารัตน์ (2552: 55-56) ได้ให้ความหมาย ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองหมายถึงความสามารถในการคาดการณ์ไกล การเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะก่อประโยชน์ให้กับตนเองในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้มีการอดใจรอได้ เพื่อรับผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือที่สำคัญกว่าที่จะมีมาในอนาคต

จากการประมวลความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง หมายถึง การที่นักเรียนมีความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นถึงสิ่งสำคัญที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าปัจจุบัน มีความสามารถในการอดทนรอได้ มีความพยายามหรือการปฏิบัติตนอย่างต่อเนื่องในกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายและได้รับผลที่ดีกว่าในปัจจุบัน

การวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง สำหรับการวัดตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองนั้นได้ปรากฏในงานวิจัยของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่น (2529: 122) สร้างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง จำนวน 10 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จจริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .64 งานวิจัยของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ งามตา วณิชานนท์ (2536) สร้างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองเพื่อนักเรียนวัยรุ่น จำนวน 20 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จจริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .64 และงานวิจัยของ ศุภรางค์ อินทุพันธ์ (2552: 86) ได้นำแบบวัดของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ งามตา วณิชานนท์ (2536) มาปรับปรุงใช้เพื่อวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองของนักเรียนจำนวน 15 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จจริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .75

ในการวิจัยนี้ได้นำแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ งามตา วณิชานนท์ (2536) มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของกลุ่ม ตัวอย่าง ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จจริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียนที่ได้คะแนนสูงคือ นักเรียนที่ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

ผลการวิจัยระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองกับพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข
มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น งานวิจัยของ นรินทร์ คำโพธิ์ (2550: 112-113) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านทานการเล่นการพนันฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ปัจจัยทางสังคม (การปฏิบัติทางพุทธ สถานการณ์เสี่ยงต่อการพนันฟุตบอล การเป็นแบบอย่าง ของผู้ใหญ่ ที่ใกล้ชิดที่ไม่เล่นการพนันฟุตบอล การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน) และลักษณะทางจิต (ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง สุขภาพจิต เจตคติต่อพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอล) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอลได้ร้อยละ 55 โดยลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสามารถทำนายพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอลได้ในลำดับที่สาม ส่วน

งานวิจัยของ ปัทมา เกตุอำ (2550: 101) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนาของเยาวชนในสถานพินิจ พบว่า ปัจจัยทางสังคม (การถ่ายทอดทางพุทธจากบิดามารดา การคบเพื่อนอย่างเหมาะสม) และปัจจัยทางจิต (เจตคติต่อพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนา ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สุขภาพจิต ความเชื่ออำนาจในตน) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนาของเยาวชนได้ร้อยละ 48 งานวิจัยของ โชติมา สุรฤทธิ์ธรรม (2551: 114-115) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชนในสถานพินิจ พบว่า ปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติต่อพฤติกรรมรับผิดชอบ และอัตมโนทัศน์สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมความรับผิดชอบได้ร้อยละ 55.90 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสามารถทำนายพฤติกรรมรับผิดชอบต่อตนเอง และพฤติกรรมรับผิดชอบต่อผู้อื่นได้ร้อยละ 42.40 และ 47.10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบอีกว่าเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงจะเป็นผู้มีพฤติกรรมรับผิดชอบ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อตนเองและพฤติกรรมรับผิดชอบต่อผู้อื่นสูงกว่าเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานวิจัยของ จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551) ได้ทำการศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เป็นตัวทำนายสำคัญอันดับแรกในการทำนายพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงด้านพฤติกรรมการออม ในกลุ่มรวม ทำนายได้ร้อยละ 33 และทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักเรียนในโรงเรียนที่ไม่ประยุกต์หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ทำนายได้ร้อยละ 42 และงานวิจัยของ วันวิสา สรีระศาสตร์ (2554) ได้ทำการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุด้านสถานการณ์ทางสังคมและการมีภูมิคุ้มกันทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้อินเตอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียนหญิง ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เป็นตัวทำนายอันดับแรกในการทำนายพฤติกรรมการใช้อินเตอร์เน็ต อย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยด้านการใช้อินเตอร์เน็ตอย่างปลอดภัย ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ทำนายได้ร้อยละ 38 ถึง 51 โดยทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักเรียนที่มีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวสูง

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมที่น่าพึงประสงค์มาก เช่น พฤติกรรมด้านทานการเล่นการพนันฟุตบอล มีพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนา มีพฤติกรรมรับผิดชอบ มีพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง และมีพฤติกรรมการใช้อินเตอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ

2.3 วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียมกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

วิธีคิดตามหลักพุทธธรรมได้กล่าวถึงโยนิโสมนสิการว่าเป็นปัจจัยภายในที่นำไปสู่การเรียนรู้กับปรโตโฆสะคือเสียงจากผู้อื่น ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก ปัจจัยทั้งสองนี้ทำให้เกิดสัมมาทิฐิ เกิดการเรียนรู้ต่างๆ จนกลายเป็นพฤติกรรม (พระพรหมคุณาภรณ์. 2556: 5)

โยนิโสมนสิการ มาจากคำว่า โยนิโส กับ มนสิการ ซึ่ง โยนิ โส แปลว่า ต้นเค้า แหล่งเกิด ปัญญา อูบาย วิธี ทาง ส่วน มนสิการ แปลว่า การทำในใจ การคิด นึกถึง ใส่ใจ พิจารณา เมื่อนำมารวมกันเข้าเป็นโยนิโสมนสิการ จึงแปลว่า การทำในใจโดยแยบคาย การใช้ความคิดให้รู้จักคิดให้ถูกวิธี คิดอย่างมีระเบียบ คิดวิเคราะห์ ไม่มองสิ่งต่างๆ เพียงผิวเผิน เป็นการคิดใน 4 ลักษณะ ได้แก่ การคิดถูกวิธี คิดมีระเบียบ คิดมีเหตุผล และคิดรากุศล ซึ่งการเกิดโยนิโสมนสิการที่ในครั้งหนึ่งๆ ไม่จำเป็นต้องเกิดการคิดครบทั้ง 4 ลักษณะ อาจเกิดแค่ลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือหลายลักษณะพร้อมกันก็ได้ จะเห็นว่า โยนิโสมนสิการ เป็นการใช้ความคิดอย่างถูกวิธี ซึ่งเป็นองค์ธรรมสำคัญยิ่งในกระบวนการของการศึกษา หรือในการพัฒนาตน ซึ่งเน้นการพัฒนาปัญญา เพื่อการมีชีวิตที่ดีงาม สามารถแก้ปัญหาและพึ่งพาตนได้ ด้วยการฝึกใช้ความคิด ให้รู้จักคิดอย่างถูกวิธี คิดอย่างมีระเบียบ รู้จักคิดวิเคราะห์ ไม่มองเห็นสิ่งต่างๆ อย่างตื้นๆ ผิวนั้น เป็นขั้นสำคัญในการสร้างปัญญาที่บริสุทธิ์ และนำไปสู่ความเป็นอิสระ ไร้ทุกข์ พร้อมทั้งสันติสุขที่เป็นจุดหมายสูงสุดของพุทธธรรม (พระพรหมคุณาภรณ์. 2556: 10)

จากลักษณะการคิดที่เรียกว่าโยนิโสมนสิการ ได้ถูกนำมาสร้างเป็นวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ 10 วิธี บนพื้นฐานการคิดถูกวิธี คิดมีระเบียบ คิดมีเหตุผล และคิดรากุศล ได้แก่ 1) วิธีคิดแบบสืบสาวเหตุปัจจัย 2) วิธีคิดแบบแยกแยะส่วนประกอบ 3) วิธีคิดแบบสามัญลักษณ์ 4) วิธีคิดแบบอริยสัจ 5) วิธีคิดแบบอรรถธรรมสัมพันธ์ 6) วิธีคิดแบบรู้ทันคุณโทษและทางออก 7) วิธีคิดแบบคุณค่าแท้-คุณค่าเทียม 8) วิธีคิดแบบปลุกเร้าคุณธรรม 9) วิธีคิดแบบเป็นอยู่ในขณะปัจจุบัน และ 10) วิธีคิดแบบวิภาษวาท

จากลักษณะของวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการทั้ง 10 วิธีที่กล่าวมาข้างต้นพบว่า แต่ละวิธีมีความเกี่ยวข้องและคล้ายกัน ประกอบกับบางวิธีมีความลึกซึ้ง และมุ่งขจัดกิเลสซึ่งยากเกินกว่าที่เด็กและเยาวชนจะเข้าใจและปรับมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้น ในการวิจัยนี้ผู้วิจัย จึงเลือกศึกษาวิธีคิดแบบ โยนิโสมนสิการ เพียงวิธีเดียว ซึ่งวิธีคิดที่เลือกศึกษาและคาดว่าจะมีความ เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ได้แก่ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม ซึ่งเป็นคิดเพื่อการกำจัดกิเลสหรือตัดทางไม่ให้กิเลสเข้ามาครอบงำจิตใจแล้วชักจูงให้เกิดพฤติกรรม ประกอบด้วย คุณค่าแท้ คือ การคิดหาประโยชน์ของสิ่งทั้งหลาย ในแง่ที่สนองความต้องการของชีวิตโดยตรง อาศัยปัญญาเป็นเครื่องตีค่า เช่น อาหารมีคุณค่าอยู่ที่ประโยชน์สำหรับหล่อเลี้ยงร่างกาย รถยนต์ช่วยให้เดินทางได้รวดเร็ว เกื้อกูลแก่การปฏิบัติหน้าที่การงาน ความเป็นอยู่ ควรมุ่งเอาความสะดวก ปลอดภัย แข็งแรง ทนทาน เป็นต้น และคุณค่าเทียม คือ ประโยชน์ของสิ่งทั้งหลายที่พอกเพิ่มให้แก่สิ่งนั้น เพื่อปรนเปรอการเสพเสวยเวทนา หรือเพื่อเสริมราคา เสริมขยายความมั่นคงยิ่งใหญ่ของตัวตนที่ยึดถือ

ไว้คุณค่าเทียมนี้ อาศัยค้นหาเป็นเครื่องตีค่า หรือวัดราคา จะเรียกว่าคุณค่าสนองตัณหาก็ได้ เช่น อาหารมีคุณค่าอยู่ที่ความเอร็ดอร่อย เสริมความสนุกสนาน เป็นเครื่องแสดงฐานะความโก้ ช่วยให้ดูหรูหรา รถยนต์เป็นเครื่องวัดฐานะ แสดงความโก้ ความมั่งมี มุ่งเอาความสวยงาม และความเด่น เป็นต้น

จากการประมวลเอกสารสามารถสรุปได้ว่า วิธีคิดแบบ คุณค่าแท้ คุณค่าเทียม หมายถึง การที่นักเรียนรู้จักคิดเพื่อการกำจัดความอยาก หรือเพื่อไม่ให้กิเลสเข้ามาครอบงำจิตใจแล้วชักจูงให้เกิดพฤติกรรม ต่างๆ เช่น การคิดถึง คุณสมบัติและ ประโยชน์ของโทร ศัพท์มือถือมากกว่าความหรูหราหรือเพราะเป็นรุ่นที่ได้รับความนิยม หรือการรับประทานอาหารเพื่อหล่อเลี้ยงร่างกาย ไม่ใช่เพื่อความเน้นความอร่อย และความสวยงาม รถยนต์เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกให้ไปถึงที่หมายได้อย่างรวดเร็ว ไม่ใช่เครื่องวัดฐานะ แสดงความมั่งมี เป็นต้น

การวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ สำหรับการวัดตัวแปรวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการนั้น ได้ปรากฏในงานวิจัยของ วลัยกา ฉลากบาง (2548: 89-90) ได้สร้างแบบทดสอบ วิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ จำนวน 24 ข้อ แต่ละข้อมีคำตอบให้เลือก 5 โดยมีคำตอบที่ถูกเพียงข้อเดียว ตอบถูกได้ 1 คะแนน ค่าความเชื่อมั่นด้วยการหาความ คงที่ภายในเท่ากับ .62 และวิธีสอบซ้ำเท่ากับ .71 และ อาภา จันทรสกุล และ จิตตินันท์ บุญสถิตกุล (ม.ป.ป.: 1) ได้สร้างแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ ของนักเรียน ประกอบด้วยวิธีคิด 6 วิธี คือ วิธีคิดแบบแก้ปัญหา วิธีคิดแบบคุณโทษและทางออก วิธีคิดแบบรู้คุณค่าแท้คุณค่าเทียม วิธีคิดแบบเร้ากุศล วิธีคิดแบบรู้เท่าทันธรรมชาติ และวิธีคิดแบบ จำแนกแจกแจง ค่าความเที่ยงของแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการเท่ากับ 0.89 ค่าความคลาดเคลื่อนของการวัดเท่ากับ 0.48

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ แบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ ในส่วนของวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม ที่ผู้วิจัยได้เลือกศึกษา นั้น ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองจากนิยามปฏิบัติการและปรับใช้แบบวัดของ อาภา จันทรสกุล และ จิตตินันท์ บุญสถิตกุล (ม.ป.ป.: 1) โดยให้สอดคล้องกับบริบทที่จะทำการศึกษา ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียนที่ได้คะแนนสูงคือ นักเรียน ที่มีการ คิดแบบ คุณค่าแท้ คุณค่าเทียม มากกว่า นักเรียน ที่ได้คะแนนต่ำ

ผลการวิจัยระหว่าง วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม กับพฤติกรรมหลักเลี้ยง
อบายมุข ในการประมวลเอกสารและงานวิจัยไม่พบการศึกษาที่นำวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม มาศึกษาเป็นตัวแปรเชิงเหตุ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักธรรมอื่นๆ ทางพุทธศาสนา ที่มีความเกี่ยวข้องและมีผลต่อพฤติกรรมที่พึงปรารถนาอื่นๆ เพื่อนำมาเทียบเคียงกับการศึกษาครั้งนี้ เช่น

สังคหวัตถุ 4 คือหลักธรรมของการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข ประกอบด้วย หลักธรรม 4 ข้อ ได้แก่ 1) ทาน คือการให้ ทั้งทานที่ให้เป็นบุญและทานที่ให้เป็นคุณ 2) ปิยวาจา คือ การพูดจาที่ไพเราะ ฟังแล้วเกิดความสุขชื่นใจ 3) อตถจริยา คือทำตนให้เป็นประโยชน์ แก่ผู้อื่นที่อยู่ ร่วมกันในสังคม และ 4) สมานัตตตา คือวางตนให้เหมาะสมว่าตอนนี้เราอยู่ในฐานะใด (พระพรหม คุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต). 2546: 186) เช่น ในงานวิจัยของ จารุณี จันทรเจริญ (2555: 100) ศึกษา พฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียน พบว่าลักษณะทางจิต (เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะ การรับรู้ความสามารถของตนต่อพฤติกรรมจิตสาธารณะ ความเชื่อตามหลักสังคหวัตถุ 4) และ ลักษณะทางสังคม (ประสบการณ์เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาในโรงเรียน การถ่ายทอดทางสัจด้าน ศาสนาจากบิดามารดา การได้รับแบบอย่างจากสื่อมวลชน การรับรู้บรรยากาศที่ดีในการเรียน กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน) ร่วมกันทำนายพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

กุศลกรรมบถ 10 คือทางแห่งกุศล ทางแห่งการทำความดี ประกอบด้วยธรรม 10 ข้อ ได้แก่ 1) เว้นจากการฆ่าสัตว์ 2) เว้นจากการลักทรัพย์ 3) เว้นจากการประพฤติดินในกาม 4) เว้น จากการพูดเท็จ 5) เว้นจากการพูดส่อเสียด 6) เว้นจากการพูดจาหยาบคาย 7) เว้นจากการพูดเพ้อ เจ้อ 8) ไม่โลภอยากได้ของของผู้อื่น 9) ไม่พยาบาท และ 10) เห็นชอบตามความถูกต้อง (พระพรหม คุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต). 2546: 319) เช่น งานวิจัยของ ฉัตรชัย เสนสาย (2554: 90) ศึกษา พฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน พบว่า พฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน ได้รับอิทธิพล ทางตรงจากความเชื่อในกุศลกรรมบถ 10 มีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.23 อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .001

พรหมวิหาร 4 คือธรรมสำหรับการดำเนินชีวิตที่ดีงาม ประกอบด้วยหลักธรรม 4 ข้อ ได้แก่ 1) เมตตา คือความรัก ความปรารถนาดีอยากให้เขามีความสุข 2) กรุณา คือความสงสาร คิด ช่วยเหลือให้พ้นทุกข์ 3) มุทิตา คือความยินดีเมื่อผู้อื่นอยู่ดีมีสุข และ 4) อุเบกขา คือการวางใจเป็น กลาง ไม่เอนเอียงด้วยรักและชัง (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต). 2546: 161) เช่น งานวิจัย ของ พระมหาจันทรธรรม อินทรีเกิด (2552: 94-99) ศึกษาประสิทธิภาพการทำงานของอาสาสมัคร กู้ภัยร่วมกตัญญู พบว่า ตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิภาพการทำงาน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการทำงาน ($r=.43$) เจตคติต่อ การทำงาน ($r=.28$) และ พรหมวิหาร 4 ($r=.28$) นอกจากนี้ยังพบว่า พรหมวิหาร 4 มีความสัมพันธ์ ทางบวกกับประสิทธิภาพการทำงานของอาสาสมัครกู้ภัย

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับหลักธรรมทางพุทธศาสนาได้แก่ สังคหวัตถุ 4 กุศลกรรมบถ 10 และ พรหมวิหาร 4 พบว่า ผู้ที่มีการปฏิบัติตามหลักธรรมทางศาสนา มาก จะเป็น ผู้ที่มีพฤติกรรมที่น่าพึงประสงค์มาก เช่น พฤติกรรมจิตสาธารณะ พฤติกรรมที่พึงประสงค์ และ มี ประสิทธิภาพการทำงาน เป็นต้น ซึ่งหลักธรรมต่างๆ มุ่งเน้นให้คนประพฤติปฏิบัติดีแทบทั้งสิ้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า นักเรียนที่มีวิถีคิดแบบ คุณค่าแท้ คุณค่าเทียม สูงจะมีพฤติกรรม หลีกเลียงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่มีวิถีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียมต่ำ

ตอนที่ 3 ลักษณะทางชีวสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ลักษณะทางชีวสังคมของบุคคลอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ แตกต่างกัน ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงได้ศึกษาลักษณะทางชีวสังคมของ นักเรียน ได้แก่ เพศ ขนาด โรงเรียน และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

3.1 เพศกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

เพศ หมายถึงเพศของเยาวชน ได้แก่ เพศหญิง และเพศชาย มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องระหว่าง เพศกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของเยาวชน เช่น งานวิจัยของ จิตรภูยานี เอี่ยมอ้อย (2549) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุข พบว่านักเรียนหญิงมี พฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุขมากกว่านักเรียนชาย สอดคล้องกับงานวิจัย ของ พรพิมล วรภูมิพุทธพงศ์ และสงคราม เซวณศิริ (2551) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมหลักเลียง การดื่มแอลกอฮอล์ พบว่า นักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมหลักเลียงการดื่มแอลกอฮอล์สูงกว่านักศึกษา ชาย และงานวิจัยของ สุจินดา มุลผล (2548) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมกตัญญูตเวทีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมกตัญญูตเวทีมากกว่าเพศชาย

จากการประมวลเอกสาร งานวิจัยข้างต้น พบว่า เพศมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่างๆ เช่น พฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับอบายมุข พฤติกรรมหลักเลียง การดื่มแอลกอฮอล์ และพฤติกรรม กตัญญูตเวที เป็น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า ตัวแปรเพศ สามารถนำมาเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่มเพื่อการวิเคราะห์กลุ่มย่อยได้

3.2 ขนาดโรงเรียนกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ขนาดของโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนขนาดเล็ก มีจำนวนนักเรียน ไม่เกิน 499 คน โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง มีจำนวนนักเรียนระหว่าง 500 - 1,499 คน และโรงเรียนขนาดใหญ่ มีจำนวน นักเรียนระหว่าง 1,500 - 2,499 คน โดยแบ่งตามเกณฑ์การแบ่งขนาดสถานศึกษาของสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องระหว่างขนาดโรงเรียนและพฤติกรรม ต่างๆ เช่น งานวิจัยของ พระวันชัย กัณหะกาญจนะ (2548) ศึกษา พฤติกรรมเชิงจริยธรรมของ นักเรียน พบว่า นักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมสูงกว่านักเรียนในโรงเรียน เรียนขนาดใหญ่

จากการประมวล เอกสารงานวิจัยข้างต้น พบว่า ขนาดโรงเรียนมีความเกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมจริยธรรมของนักเรียน ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า ตัวแปรขนาดโรงเรียนสามารถนำมา เป็นตัวแปรแบ่งกลุ่มเพื่อการวิเคราะห์กลุ่มย่อยได้

3.3 ประเภทโรงเรียนกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ประเภทโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และ โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องระหว่างประเภทโรงเรียนและพฤติกรรมต่างๆ เช่น งานวิจัยของ พระวันชัย กัณหะกาญจนะ (2548) ศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียน พบว่า นักเรียนในโรงเรียนการกุศลของวัด ๙ มีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุจินดา มุลผล (2548) ศึกษาพฤติกรรมกตัญญูทเวทียของนักเรียน พบว่า นักเรียนในโรงเรียนการกุศลของวัด ๙ และนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป มีพฤติกรรมกตัญญูทเวทียแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

จากการประมวลเอกสารงานวิจัยข้างต้น พบว่า ประเภทโรงเรียนมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่างๆ เช่น พฤติกรรม จริยธรรม พฤติกรรมกตัญญูทเวทีย เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า ตัวแปรประเภทโรงเรียนสามารถนำมาเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่มเพื่อการวิเคราะห์กลุ่มย่อยได้

3.4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครองกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ สู่เด็ก ไม่ว่าจะเป็น การดำเนินชีวิต ค่านิยม ความเชื่อ ประเพณี วัฒนธรรม หากผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ อย่างถ่องแท้ก็สามารถถ่ายทอดหรือสั่งสอนให้เด็กมีพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ เห็นได้จากงานวิจัยของ วันชัย มีกลาง (2530) ได้ศึกษาการถ่ายทอดทางศาสนาจากบิดามารดา พบว่า บิดามารดาที่มีระดับการศึกษาสูงมีความรู้ความเข้าใจทางศาสนานั้นถ่ายทอดหลักศีลธรรมของศาสนาได้มากกว่าบิดามารดาที่มีการศึกษาต่ำ และงานวิจัยของ กนกวรรณ ศรีทุมมา (2546) ได้ศึกษาการกระทำผิดของเยาวชนในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชน พบว่า เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มีบิดามารดาที่มีระดับศึกษาน้อยกว่าหรืออยู่ในระดับประถมศึกษา

จากการประมวลเอกสารงานวิจัยข้างต้น พบว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่างๆ เช่น การถ่ายทอดหลักศีลธรรมของศาสนา การทำความผิด เป็นต้น ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงคาดว่า ตัวแปรระดับการศึกษา ของผู้ปกครองสามารถนำมาเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่มเพื่อการวิเคราะห์กลุ่มย่อยได้

นิยามปฏิบัติการ

พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นหรือไม่แสดงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขทั้ง 6 ด้าน ที่จะเกิดโทษและผลเสียต่อตนเองและผู้อื่น ซึ่งประกอบด้วย

1. การไม่ดื่มสุราของมึนเมา หมายถึง การ ที่นักเรียน ไม่ดื่ม หรืองดเว้นสถานการณ์ที่จะนำไปสู่การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ไม่สูบบุหรี่
2. การไม่เที่ยวกลางคืน หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นการออกไปข้างนอกเวลากลางคืน งดเว้นการออกไปรวมกลุ่มกันตามสถานที่ต่างๆ ที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้อื่น และงดเว้นการออกไปเที่ยวในสถานบริการต่างๆ เช่น คาราโอเกะ ลานเบียร์ โต๊ะสนุก ผับ หรือร้านอาหาร เป็นต้น
3. การไม่เที่ยวดูการละเล่น หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้น การทำกิจกรรมต่างๆ ที่เกินความพอดี โดยไม่คำนึงถึงภาระหน้าที่หรือความรับผิดชอบของตนเอง เช่น การหมกมุ่นเล่นเกมส์ การเล่นเกมออนไลน์ คอมพิวเตอร์ การดูโทรทัศน์ ฟังเพลง หรือการออกไปเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์ เป็นต้น
4. การไม่เล่นการพนัน หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นการเสี่ยงโชคกิจกรรมต่างๆ ที่ถือเอาเหตุการณ์ในอนาคตที่ไม่แน่นอนเป็นสิ่งตัดสินการแพ้ชนะ โดยมุ่งเพื่อเอาเงินหรือสิ่งแลกเปลี่ยนต่างๆ ทั้งถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย เช่น ฉลากกินแบ่งรัฐบาล หวยบนดิน หวยใต้ดิน ไพ่ ไฮโล เป็นต้น
5. การไม่คบคนชั่ว หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นการ คบหา การสมาคมรวมกลุ่มกับคนไม่ดี คนที่ฝ่าฝืนศีลธรรมจารีตประเพณี คนที่สังคมไม่ให้การยอมรับ คนที่ชอบสร้างความเดือดร้อนแก่ตนเองและผู้อื่น เช่น คนเห็นแก่ตัว คน อับธพาลเกรง ชอบมีเรื่องทะเลาะวิวาท คนที่ชอบเล่น การพนัน โกง ชอบขโมยของ คนขายของผิดกฎหมาย และคนทำผิดกฎหมาย เป็นต้น
6. การไม่เกียจคร้าน หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นการผลัดวันประกันพรุ่ง หรือการอ้างเหตุผลต่างๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการทำกิจกรรมหรือหน้าที่ที่ตนได้รับมอบหมาย เช่น การอ้างเหตุผลเพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานบ้าน หรือการทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยความเฉื่อยชา จนทำให้ไม่ สร็จตาม ระยะเวลาที่กำหนด เป็นต้น

สามารถวัดได้จากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามนิยามปฏิบัติการ และแบบวัดที่ปรับใช้จาก รุ่งฤดี เมธีธำรงค์ (2536) สุภา แลณี (2546) และ จิตรภาวิน เอี่ยมอภัย (2549) ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริ่งที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย มีเนื้อประกอบด้วย การไม่ดื่มสุราของมึนเมา การไม่เที่ยวกลางคืน การไม่เที่ยวดูการละเล่น การไม่เล่นการพนัน การไม่คบคนชั่ว และการไม่เกียจคร้าน นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยคือนักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา หมายถึง การที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อสื่อสารชักนำให้เยาวชนเกิดความรู้ ความเข้าใจและปฏิบัติตามหลักพุทธศาสนา ได้แก่ การให้ทาน การรักษาศีลห้า การฝึกสมาธิ โดยการพูดอบรมสั่งสอนในเรื่องศาสนา การทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติตาม หลักศาสนา การให้รางวัลหรือกล่าวคำชมเชยเมื่อเยาวชนปฏิบัติตามหลักศาสนา และลงโทษนักเรียนเมื่อนักเรียนไม่ปฏิบัติตามหลักศาสนา สามารถวัดได้จากแบบวัดที่ปรับใช้จาก งามตา วรินทร์านนท์ (2536) และ สุจินดา มุลผล (2548) ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียนที่ได้คะแนนสูงกว่าคือนักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน หมายถึง การที่โรงเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่มีการจัดบรรยากาศการเรียนการสอน หรือกิจกรรมต่างๆ ทั้งในและนอก ห้องเรียนเพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประโยชน์หรือโทษของอบายมุข และส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข เช่น มีบทลงโทษสำหรับผู้ที่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข กวดขันการเล่นการพนันในโรงเรียน มีการจัดตั้งชมรมรณรงค์การดื่มสุรา การจัดกีฬาต้านยาเสพติด สอนทักษะการปฏิเสธ การเลือกคบเพื่อน และจัดกิจกรรมต่างๆ ให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สามารถวัดได้จากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามนิยามปฏิบัติการ และแบบวัดที่ปรับใช้จาก อุไรวรรณ สวัสดิ์ (2551) ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียน ที่ได้คะแนนสูงคือนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีของโรงเรียนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

อิทธิพลจากสื่อ หมายถึง การที่นักเรียนได้รับความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร หรือสถานการณ์ด้านต่างๆ จาก โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และอินเทอร์เน็ต ที่เกี่ยวข้องกับอบายมุข จนทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมหรือแสดงพฤติกรรมที่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข สามารถวัดได้จากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามนิยามปฏิบัติการ และแบบวัดที่ปรับใช้จาก วันเพ็ญ นัยสุข (2552) ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียน ที่ได้คะแนนสูงคือนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข หมายถึง ความรู้สึกเชิงประเมินค่าว่าพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขเป็นสิ่งที่ดี มีประโยชน์หรือโทษเพียงใด รู้สึกชอบหรือไม่ชอบ และมีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขหรือเข้าไปเกี่ยวข้องกับอบายมุข สามารถวัดได้จากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามนิยามปฏิบัติการ โดยวัดเจตคติทั้ง 3 องค์ประกอบ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียน ที่ได้คะแนนสูงคือนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน หมายถึง การที่นักเรียนมีความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นถึงสิ่งสำคัญที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าปัจจุบัน มีความสามารถในการอดทนรอได้ มีความพยายามหรือการปฏิบัติตนอย่างต่อเนื่องในกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายและได้รับผลที่ดีกว่าในปัจจุบัน สามารถวัดได้จากแบบวัดที่ปรับใช้จาก ดวงเดือน พันธมนาวิน และ งามดาวนิทานนท์ (2536) ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริ่งที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียนที่ได้คะแนนสูงคือนักเรียนที่ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนมากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม หมายถึง การที่นักเรียนรู้จักคิดเพื่อการกำจัดความอยากหรือเพื่อไม่ให้ กิเลสเข้ามาครอบงำจิตใจแล้วชักจูง ให้เกิด พฤติกรรม ต่างๆ เช่น การคิดถึงคุณสมบัติและประโยชน์ของโทรศัพท์มือถือมากกว่าความหรูหราหรือเพราะเป็นรุ่นที่ได้รับความนิยมหรือการรับประทานอาหารเพื่อหล่อเลี้ยงร่างกาย ไม่ใช่เพื่อความแน่นความอร่อย และความสวยงาม รถยนต์เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกให้ไปถึงที่หมายได้อย่างรวดเร็ว ไม่ใช่ เครื่องวัตถุนะ แสดงความมั่งมี เป็นต้น สามารถวัดได้จากแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามนิยามปฏิบัติการและแบบวัดที่ปรับใช้จาก อาภา จันทรสกุล และ จิตตินันท์ บุญศิริกุล (มปป.: 1) ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริ่งที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย นักเรียนที่ได้ คะแนนสูงคือ นักเรียน ที่มีการคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม มากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ

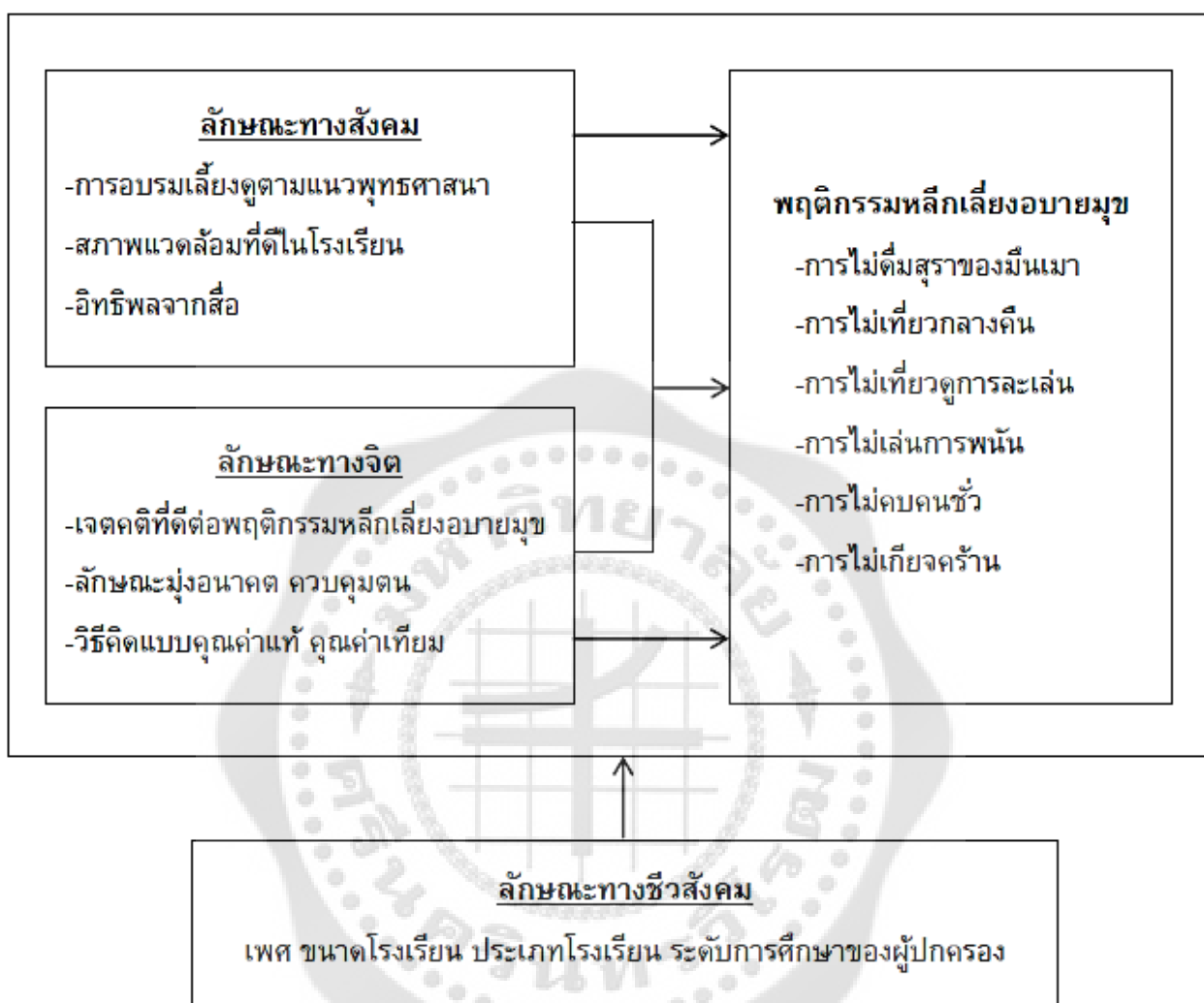
กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัจจัยเชิงเหตุทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขของเยาวชน การที่นักเรียนงดเว้นหรือไม่แสดงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขทั้ง 6 ด้าน ที่จะเกิดโทษและผลเสียต่อตนเองและผู้อื่น ซึ่งประกอบ บด้วย 1) การไม่ดื่มสุราของมีนเมา หมายถึง การ ที่นักเรียน ไม่ดื่ม หรืองดเว้นสถานการณ์ที่จะนำไปสู่การดื่ม สุราหรือเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ไม่สูบบุหรี่ ไม่เสพสิ่งเสพติด ชนิดต่างๆ 2) การไม่เที่ยวกลางคืน หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นการออกไปข้างนอกเวลากลางคืน งดเว้นการออกไปรวมกลุ่มกันตามสถานที่ต่างๆ ที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้อื่น และงดเว้นการออกไปเที่ยวในสถานบริการต่างๆ เช่น คาราโอเกะ ลานเปียร์ โต๊ะสนุก ผับ หรือร้านอาหาร เป็นต้น 3) การไม่เที่ยวดูการละเล่น หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้น การทำกิจกรรมต่างๆ ที่เกิน ความพอดี โดยไม่คำนึงถึงภาระหน้าที่หรือความรับผิดชอบของตนเอง เช่น การหมกมุ่นเล่นเกมส์ การเล่นเกมอินเทอร์เน็ต คอมพิวเตอร์ การดูโทรทัศน์ ฟังเพลง หรือการออกไปเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์ เป็นต้น 4) การไม่เล่นการพนัน หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นการเสี่ยงโชคกิจกรรมต่างๆ ที่ถือเอาเหตุการณ์ในอนาคตที่ไม่แน่นอน เป็นสิ่งตัดสินการแพ้ชนะ โดยมุ่งเพื่อเอาเงินหรือสิ่งแลกเปลี่ยนต่างๆ ทั้งถูกกฎหมาย และผิดกฎหมาย เช่น ฉลากกินแบ่งรัฐบาล หวยบนดิน หวยใต้ดิน ไพ่ ไฮโล เป็นต้น 5) การไม่คบคนชั่ว หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นการ การคบหา การสมาคมรวมกลุ่มกับคนไม่ดี คนที่ฝ่าฝืนศีลธรรม

จารีตประเพณี คนที่สังคมไม่ให้การยอมรับ คนที่ชอบสร้างความเดือดร้อนแก่ตนเองและผู้อื่น เช่น คนเห็นแก่ตัว คนอันธพาลเกรงชอบมีเรื่องทะเลาะวิวาท คนที่ชอบเล่น การพนัน โกง ชอบขโมยของ คนขายของผิดกฎหมาย และคนทำผิดกฎหมาย เป็นต้น และ 6) การไม่เกียจคร้าน หมายถึง การที่นักเรียนงดเว้นการผลัดวันประกันพรุ่ง หรือการอ้างเหตุผลต่างๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการทำกิจกรรมหรือหน้าที่ที่ตนได้รับมอบหมาย เช่น การอ้างเหตุผลเพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานบ้าน หรือ การทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยความเฉื่อยชา จนทำให้ไม่เสร็จตามระยะเวลาที่กำหนด เป็นต้น ในการวิจัยครั้งนี้อาศัยแนวคิดของ พระพรหมคุณาภรณ์ (2551: 2-21) ในการสร้างกรอบแนวคิดและการประมวลเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้อธิบายไว้ว่าพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากสาเหตุหลายประการ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ปัจจัย ได้แก่ 1) ลักษณะทางสังคม และ 2) ลักษณะทางจิต จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า กลุ่มปัจจัยลักษณะทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สภาพแวดล้อม ที่ดีของโรงเรียน อิทธิพลจากสื่อ กลุ่มปัจจัยลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม นอกจากนี้ยังได้ศึกษาลักษณะทางชีวสังคมที่สำคัญบางประการของเยาวชน เพื่อเป็นตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์กลุ่มย่อย ได้แก่ เพศ ขนาดโรงเรียน ประเภทโรงเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ซึ่งสรุปภาพความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ เพื่อเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังแสดงใน

ภาพประกอบ 1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสูง และมีเจตคติที่ดีต่อ อนุพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขสูง มีพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธและมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม
2. นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข มากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม
3. นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อน้อย และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข มากกว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม
4. ลักษณะทางสังคม (การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน อิทธิพลจากสื่อ) และลักษณะทางจิต (เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุม วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม) สามารถทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขทั้งในด้านรวมและด้านย่อย (การไม่ดื่มสุราของมีนเมา การไม่เที่ยวกลางคืน การไม่เที่ยวดูการละเล่น การไม่เล่นการพนัน การไม่คบคนชั่ว การไม่เกียจคร้าน) ได้อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ เปรียบเทียบ (Correlational – Comparative Study) โดยเก็บข้อมูลในกลุ่มนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งในบทนี้เป็นการนำเสนอการกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือในการวิจัย วิธีการเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนการกุศลของวัด ในพระพุทธศาสนา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนและนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ รวม 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนการกุศลของวัดฯ จำนวน 3 โรงเรียน ประกอบด้วย โรงเรียนมูลมั่งหหลวงปู่ชอบฐานสโม (โรงเรียนขนาดเล็ก) จำนวนนักเรียน 375 คน โรงเรียนมัธยมวัดกลางโกสุม (โรงเรียนขนาดกลาง) จำนวนนักเรียน 953 คน และโรงเรียน ชุพันธ์ราษฎร์บำรุง (โรงเรียนขนาดใหญ่) จำนวนนักเรียน 2,222 คน รวมจำนวนนักเรียน 3,550 คน และโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป จำนวน 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนปากชมวิทยา (โรงเรียนขนาดเล็ก) จำนวนนักเรียน 392 คน โรงเรียนมัธยมยางสีสุราช (โรงเรียนขนาดกลาง) จำนวนนักเรียน 744 คน และโรงเรียนปรางค์กู่ (โรงเรียนขนาดใหญ่) จำนวนนักเรียน 2,188 คน รวมจำนวนนักเรียน 3,324 คน ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนนักเรียนแยกตามประเภทโรงเรียน

โรงเรียนการกุศลของวัดฯ	จำนวน นักเรียน (คน)	โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป	จำนวน นักเรียน (คน)
โรงเรียนมูลมั่งหหลวงปู่ชอบฐานสโม (โรงเรียนขนาดเล็ก)	375	โรงเรียนปากชมวิทยา (โรงเรียนขนาดเล็ก)	392
โรงเรียนมัธยมวัดกลางโกสุม (โรงเรียนขนาดกลาง)	953	โรงเรียนมัธยมยางสีสุราช (โรงเรียนขนาดกลาง)	744
โรงเรียนชุพันธ์ราษฎร์บำรุง (โรงเรียน ขนาดใหญ่)	2,222	โรงเรียนปรางค์กู่ (โรงเรียนขนาดใหญ่)	2,188
รวม	3,550	รวม	3,324

กลุ่มตัวอย่าง

1. คำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยแบ่งออกตามประเภทโรงเรียนซึ่งประกอบด้วย โรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา และโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป โดยคำนวณหา สัดส่วนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนแต่ละประเภทเพื่อให้ครอบคลุม และ เป็นตัวแทนที่ดีของประชากรที่จะทำ การศึกษา จึงคำนวณโดยใช้ตารางสำเร็จรูปตามสูตรของยามาเน่ (Yamane. 1967: 886) โดยสมมติค่าสัดส่วนเท่ากับ 0.05

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

โดย n = ขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้

N = จำนวนประชากรที่ทราบค่า

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่จะยอมรับได้ (allowable error)

1.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา หาได้จาก

$$\begin{aligned} n &= 3,550 \\ \frac{3,550}{1 + (3,550 \times 0.05^2)} \\ &= 359.49 \end{aligned}$$

ดังนั้น จำนวนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา = 359 คน

1.2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป หาได้จาก

$$\begin{aligned} n &= 3,324 \\ \frac{3,324}{1 + (3,324 \times 0.05^2)} \\ &= 357.03 \end{aligned}$$

ดังนั้น จำนวนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป = 357 คน

จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้ ประกอบด้วย กลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา จำนวน 359 คน และกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป จำนวน 357 คน เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้มีการวิเคราะห์กลุ่มย่อย และเพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูลในขั้นตอนการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจึงกำหนด จำนวนเต็มสำหรับกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนแต่ละประเภทเป็น 390 คน รวมกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 780 คน

2. จากการคำนวณหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยแบ่งตามประเภทโรงเรียนในข้างต้นนั้น เมื่อนำมาพิจารณาการคำนวณหาสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างตามขนาดโรงเรียน ซึ่งประกอบด้วย โรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างดังตาราง 2 และตาราง 3

ตาราง 2 รายละเอียดจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามขนาดโรงเรียนของโรงเรียนการกุศลของวัดฯ

โรงเรียน	ขนาด โรงเรียน	จำนวน (คน)	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง (คน)	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่างจำนวนเต็ม (คน)
มูลมั่งหหลวงปู่ชอบฐานสโม	เล็ก	375	38.25	130
มัธยมวัดกลางโกสุม	กลาง	953	96.37	130
ชุมชนราษฎร์บำรุง	ใหญ่	2,222	224.70	130
รวม		3,550	359	390

ตาราง 3 รายละเอียดจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามขนาดโรงเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป

โรงเรียน	ขนาด โรงเรียน	จำนวน (คน)	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่าง (คน)	จำนวนกลุ่ม ตัวอย่างจำนวนเต็ม (คน)
ปากชมวิทยา	เล็ก	392	42.10	130
มัธยมยางสีสุราช	กลาง	744	79.90	130
ปรารักษ์คู่	ใหญ่	2,188	234.99	130
รวม		3,324	357	390

เมื่อคำนวณกลุ่มตัวอย่างตามขนาดโรงเรียนโดยคำนวณค่าสัดส่วนร้อยละ พบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกับโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดเล็กมาก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนแต่ละขนาดเป็นโรงเรียนละ 130 คน เพื่อความสมดุลในการนำข้อมูลมาวิเคราะห์กลุ่มย่อยและให้ข้อมูลที่ได้สามารถเป็นตัวแทนที่สะท้อนภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างตามความเป็นจริงได้มากยิ่งขึ้น

ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้คือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีจำนวนทั้งสิ้น 780 คน ประกอบด้วย นักเรียนใน โรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 390 คน แบ่งออกเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ โรงเรียนละ 130 คน และนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 390 คน แบ่งออกเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ โรงเรียนละ 130 คน

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลปรากฏว่าแบบสอบถามที่ได้ข้อมูลสมบูรณ์ครบถ้วนมีจำนวน 742 คน แบ่งออกเป็น แบบสอบถามจากนักเรียนในโรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา จำนวน 385 คน ประกอบด้วย โรงเรียนขนาดเล็ก (131 คน) ขนาดกลาง (124 คน) และขนาดใหญ่ (130 คน) และแบบสอบถามจากนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป จำนวน 357 คน ประกอบด้วย โรงเรียนขนาดเล็ก (129 คน) ขนาดกลาง (116 คน) และขนาดใหญ่ (112 คน)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 8 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 เป็นแบบวัดตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข 6 ด้าน
- ตอนที่ 3 – 5 เป็นแบบวัดกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร
- ตอนที่ 6 – 8 เป็นแบบวัดกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม

แบบสอบถามลักษณะ ทางชีวสังคมในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาความแตกต่าง ลักษณะชีวสังคมบางประการของนักเรียน โดยแบบสอบถามมีลักษณะให้เติมคำลงในช่องว่าง และ เลือกตอบ ซึ่งลักษณะชีวสังคมที่ศึกษาได้แก่ เพศ ขนาดโรงเรียน ประเภทโรงเรียน และระดับ การศึกษาของผู้ปกครอง โดยมีตัวอย่างดังนี้

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม

คำชี้แจง จงเติมคำหรือทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน (.....) ที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ (.....) ชาย (.....) หญิง
2. อายุ ปี
3. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ (.....) 1 (.....) 2 (.....) 3
(.....) 4 (.....) 5 (.....) 6
4. เกรดเฉลี่ย (.....) น้อยกว่า 2.50
(.....) มากกว่า 2.50
5. ได้รับเงินมาโรงเรียน เฉลี่ย วันละ บาท
6. ผู้ปกครองของฉันทือ (เลือกเพียง 1 คน)
(.....) บิดา (.....) มารดา
(.....) อื่นๆ โปรดระบุ.....
7. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
(.....) ไม่ได้เรียน (.....) ระดับประถมศึกษา
(.....) ระดับมัธยมศึกษา (.....) ระดับปริญญาตรีขึ้นไป
8. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
(.....) รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ (.....) ค้าขาย
(.....) รับจ้าง (.....) เกษตรกรรม / ประมง
(.....) ประกอบอาชีพอื่นๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (โลกหมุนรอบตัวเรา)

แบบวัดพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ในการวิจัยนี้สร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการ และปรับใช้จากแบบวัดของ รุ่งฤดี เมธีธำรงค์ (2536) สุภา แลณี (2546) และ จิตรภูยานี เอี่ยมอภัย (2549) ประกอบด้วยอบายมุขทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ การไม่ดื่มสุราของมึนเมา การไม่เที่ยวกลางคืน การไม่เที่ยวดูการละเล่น การไม่เล่นการพนัน การไม่คบคนชั่ว และการไม่เกียจคร้าน ด้านละ 8 ข้อ รวมทั้งหมด 48 ข้อ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย

ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ด้านการไม่ดื่มสุราของมึนเมา

(0) ฉันปฏิเสธเพื่อนทันที เมื่อเพื่อนชวนไปดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน

(0) ฉันออกไปนั่งคุยกับเพื่อนตามสถานที่ต่างๆ เช่น ร้านเหล้า ผับ บาร์ ในเวลากลางคืนเป็นประจำ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น

(0) ฉันออกไปดูการแสดงดนตรี คอนเสิร์ต หมาล่า ฯลฯ เป็นประจำ

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

ด้านการไม่เล่นการพนัน

(0) ฉันเล่นการพนันทุกครั้ง เมื่อเพื่อนชวน

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

ด้านการไม่คบคนชั่ว

(0) ฉันไม่คบเพื่อนที่ชอบมีเรื่องทะเลาะวิวาท

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ด้านการไม่เกียจคร้าน

(0) ฉันมักอ้างเหตุผล เพื่อให้ได้ทำงานน้อยที่สุดในกลุ่ม

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน เมื่อเป็นข้อคำถามทางบวก ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบจริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ตามลำดับ หากเป็นข้อคำถามทางลบผู้ตอบจะได้คะแนนตรงข้าม มีช่วงคะแนนระหว่าง 48 - 288 คะแนน เมื่อทำการหาคุณภาพเครื่องมือ พบว่า แบบวัดพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (โลกหมุนรอบตัวฉัน) มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .201 - .654 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .925

ตอนที่ 3 แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (วิถีพุทธในบ้านฉัน)

แบบวัดนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดของ งามตา วณิชานนท์ (2536) และ สุจินดา มูลผล (2548) มาปรับใช้เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิบัติของผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม เพื่อสื่อสารชักนำให้เยาวชนเกิดความรู้ ความเข้าใจและปฏิบัติตามหลักพุทธศาสนา ได้แก่ การให้ทาน การรักษาศีลห้า การฝึกสมาธิ โดยการพูดอบรมสั่งสอนในเรื่องศาสนา การทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติตามหลักศาสนา การให้รางวัลหรือกล่าวคำชมเชยเมื่อเยาวชนปฏิบัติตามหลักศาสนา และลงโทษนักเรียนเมื่อนักเรียนไม่ปฏิบัติตามหลักศาสนา ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย จำนวน 10 ข้อ

ตัวอย่างแบบวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา

(0) ผู้ปกครองของฉันสอนให้รู้จักการให้อภัย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน เมื่อเป็นข้อคำถามทางบว ก ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบจริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ตามลำดับ หากเป็นข้อคำถามทางลบผู้ตอบจะได้คะแนนตรงข้าม ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 10 – 60 คะแนน เมื่อทำการหาคุณภาพเครื่องมือ พบว่า แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (วิถีพุทธในบ้านฉัน) มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .467 - .704 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .865

ตอนที่ 4 แบบวัดสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (โรงเรียนของหนู)

แบบวัดนี้ผู้วิจัยได้สร้างตามนิยามปฏิบัติการ และปรับใช้จากแบบวัดของ อุไรวรรณ สวัสดิ์ (2551) โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับ การจัดบรรยากาศการเรียนการสอน หรือกิจกรรมต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประโยชน์หรือโทษของอบายมุขต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข เช่น มีบทลงโทษสำหรับผู้ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข กวดขันการเล่นการพนันในโรงเรียน มีการจัดตั้งชมรมรณรงค์การดื่มสุรา การจัดกีฬาต้านยาเสพติด สอนทักษะการปฏิเสธ การเลือกคบเพื่อน และจัดกิจกรรมต่างๆ ให้เยาวชนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย จำนวน 10 ข้อ

ตัวอย่างแบบวัดสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน

(0) โรงเรียนของฉันเป็นโรงเรียนปลอดอบายมุข

.....
 จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน เมื่อเป็นข้อคำถามทางบว ก ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบจริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ตามลำดับ หากเป็นข้อคำถามทางลบผู้ตอบจะได้คะแนนตรงข้าม ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 10 – 60 คะแนน เมื่อทำการหาคุณภาพเครื่องมือ พบว่า แบบวัดสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (โรงเรียนของหนู) มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .290 - .687 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .818

ตอนที่ 5 แบบวัดอิทธิพลจากสื่อ (Hello Social)

แบบวัดนี้ผู้วิจัยได้สร้างตามนิยามปฏิบัติการและปรับใช้จากแบบวัดของ วันเพ็ญ นุ้ยสุข (2552) มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การที่นักเรียนได้รับความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร หรือสถานการณ์ด้านต่างๆ จาก โทรศัพท์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และอินเทอร์เน็ต ที่เกี่ยวข้องกับอบายมุข จนทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมหรือแสดงพฤติกรรมที่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย จำนวน 10 ข้อ

ตัวอย่างแบบวัดอิทธิพลจากสื่อ

(0) ฉันเริ่มต้นการสูบบุหรี่เพราะเห็นในละครทีวี

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน เมื่อเป็นข้อคำถามทางบวก ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบจริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ตามลำดับ หากเป็นข้อคำถามทางลบผู้ตอบจะได้คะแนนตรงข้าม ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 10 – 60 คะแนน เมื่อทำการหาคุณภาพเครื่องมือ พบว่า แบบวัดอิทธิพลจากสื่อ (Hello Social) มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .291 - .786 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .854

ตอนที่ 6 แบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (มุมมองของฉันทอสังรอบข้าง)

แบบวัดนี้ผู้วิจัยได้สร้างตามนิยามปฏิบัติการ มีเนื้อหาเกี่ยวกับ ความรู้สึกเชิงประเมินค่าว่า พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขเป็นสิ่งที่ดี มีประโยชน์หรือโทษเพียงใด รู้สึกชอบหรือไม่ชอบ และมีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขหรือเข้าไปเกี่ยวข้องกับอบายมุข โดยวัดเจตคติทั้ง 3 องค์ประกอบ ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย จำนวน 10 ข้อ

ตัวอย่างแบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

(0) ฉันคิดว่าการคบคนไม่ได้ จะทำให้ชีวิตมีแต่เรื่องเดือดร้อน

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน เมื่อเป็นข้อคำถามทางบวก ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบจริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ตามลำดับ หากเป็นข้อคำถามทางลบผู้ตอบจะได้คะแนนตรงข้าม ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 10 – 60 คะแนน เมื่อทำการหาคุณภาพเครื่องมือ พบว่าแบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (มุมมองของฉันทอสังรอบข้าง) มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .314 - .502 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .738

ตอนที่ 7 แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (โตขึ้นหนูอยากเป็น...?)

ในการวิจัยนี้ได้นำแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ งามตา วนิทานนท์ (2536) นำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของกลุ่มตัวอย่าง มีเนื้อหาเกี่ยวกับความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นถึงสิ่งสำคัญที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าปัจจุบัน มีความสามารถในการอดทนรอได้ มีความพยายามหรือการปฏิบัติตนอย่างต่อเนื่องในกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายและได้รับผลที่ดีกว่าในปัจจุบัน ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย จำนวน 10 ข้อ

ตัวอย่างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

(0) ถ้าฉันอยากได้ในสิ่งใดและต้องรอคอย ฉันจะหมดความอดทนหรือทนไม่ได้

.....
จริงที่สุด จริง ค่อนข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงเลย

เกณฑ์การให้คะแนน เมื่อเป็นข้อคำถามทางบวก ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบจริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลย ตามลำดับ หากเป็นข้อคำถามทางลบผู้ตอบจะได้คะแนนตรงข้าม ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 10 – 60 คะแนน เมื่อทำการหาคุณภาพเครื่องมือ พบว่า แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (โตขึ้นหนูอยากเป็น...?) มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .232 - .664 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .804

ตอนที่ 8 แบบวัดวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (คุณค่าที่ฉันคู่ควร)

แบบวัดนี้ผู้วิจัยได้สร้างตามนิยามปฏิบัติการและ ปรับใช้จากแบบวัดของ อาภา จันทรสกุล และ จิตตินันท์ บุญสุธิกรกุล (มปป.: 1) โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการที่นักเรียนรู้จักคิดเพื่อการกำจัดความอยากหรือเพื่อไม่ให้ กิเลสเข้ามาครอบงำจิตใจแล้วชักจูง ให้เกิด พฤติกรรม ต่างๆ เช่น การคิดถึงคุณสมบัติและประโยชน์ของโทรศัพท์มือถือมากกว่าความหรรษาหรือเพราะเป็นรุ่นที่ได้รับความนิยมหรือการรับประทานอาหารเพื่อหล่อเลี้ยงร่างกาย ไม่ใช่เพื่อความแน่นความอร่อย และความสวยงาม รถยนต์เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกให้ไปถึงที่หมายได้ อย่างรวดเร็ว ไม่ใช่เครื่องวัดฐานะ แสดงความมั่งมี เป็นต้น ในลักษณะมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ จริงที่สุด จนถึง ไม่จริงเลยจำนวน 10 ข้อ

ตัวอย่างแบบวัดวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม

(0) ถ้าฉันจะซื้อรองเท้าสักคู่ ฉันจะเลือกรองเท้าที่ทันสมัยเป็นที่นิยม

.....

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
------------	------	--------------	-----------------	---------	------------

เกณฑ์การให้คะแนน เมื่อเป็นข้อคำถามทางบวก ผู้ตอบได้คะแนน 6 ถึง 1 จากคำตอบจริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย ตามลำดับ หากเป็นข้อคำถามทางลบผู้ตอบจะได้คะแนนตรงข้าม ช่วงคะแนนอยู่ระหว่าง 10 – 60 คะแนน เมื่อทำการหาคุณภาพเครื่องมือ พบว่า แบบวัดวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (คุณค่าที่ฉันคู่ควร) มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .249 - .543 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .739

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดที่สร้างขึ้นเองจากนิยามปฏิบัติการ และปรับใช้จากแบบวัดของผู้อื่น โดยผู้วิจัยหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. ผู้วิจัยตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจในด้านที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของตัวแปรที่ต้องการวัดเป็นอย่างดี เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาในแบบวัดแต่ละฉบับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นหรือนำมาปรับปรุงใหม่ว่า สามารถวัดได้ถูกต้อง ครบ คลุ่มนิยามปฏิบัติการ ตรงตามจุดประสงค์ของเนื้อหาที่จะวัด รวมทั้ง สำนวนภาษาว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ จากนั้นนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อ (Index of item-Objective Congruence: IOC) คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือ เท่ากับ 0.5 ไว้ (อรพินทร์ ชุชม. 2545: 340) ส่วนข้อคำถามที่มีค่าความสอดคล้องต่ำกว่า 0.5 ผู้วิจัย ได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ก่อนนำแบบวัดไปใช้จริง

2. ผู้วิจัยหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัด (Item Discrimination) โดยนำแบบวัดไปทดลองใช้กับกลุ่มที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนรวม (Item – total correlation) เลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันตั้งแต่ .20 ขึ้นไปเอาไว้ เพื่อนำมาใช้เป็นข้อคำถามในแบบวัดที่ใช้สำหรับเก็บข้อมูลจริงจากนั้นนำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) โดยกำหนดให้มีความเชื่อมั่นตั้งแต่ .60 ขึ้นไป (ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคนอื่นๆ. 2551: 358 - 359)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนที่ใช้เป็นสถานที่เก็บข้อมูล

2. ผู้วิจัยนำแบบวัดไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองในโรงเรียน โดยขอความร่วมมือจากอาจารย์ และเจ้าหน้าที่ในโรงเรียน ซึ่งรายละเอียดการเก็บข้อมูล ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งชี้แจงการพิทักษ์สิทธิของผู้ให้ข้อมูลโดยการนำข้อมูลมาวิเคราะห์และนำเสนอในภาพรวม จะไม่มีการอ้างอิงถึงผู้ให้ข้อมูลเป็นรายบุคคล และไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูล

2.2 หลังทำการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลจากแบบวัดทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ได้รับมาดำเนินการจัดกระทำข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษาข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างโดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าร้อยละ (Percent)

2. ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way Analysis of Variance) และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยด้วยวิธีเชฟเฟ่ (Scheffe') โดยกำหนดเกณฑ์ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 สมมติฐานข้อที่ 2 และสมมติฐานข้อที่ 3

3. ใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) แบบ Stepwise เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนแรก เป็นผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมของนักเรียน และลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา ส่วนที่ 2 เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางสังคมและตัวแปรกลุ่มลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และส่วนที่ 3 เป็นผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นชั้น เพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต ก่อนที่จะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละส่วน ผู้วิจัยได้นำเสนอสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ในการแจกแจงแบบที (t – distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ในการแจกแจงแบบเอฟ (F - distribution)
R ²	แทน	ค่าอำนาจในการทำนาย
a	แทน	ค่าคงที่
b	แทน	ความชันหรือสัมประสิทธิ์ถดถอย
Beta	แทน	สัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน

ในส่วนถัดไป ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมและลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา
2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง
 - 2.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกัน

2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขของนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน

2.3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขของนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน

3. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression)

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมและลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษานี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 742 คน ปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะทางชีวสังคมของนักเรียน

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (742 คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	330	44.47
หญิง	412	55.53
ประเภทโรงเรียน		
การกุศลของวัดฯ (3 โรงเรียน)	385	51.89
มัธยมศึกษาทั่วไป (3 โรงเรียน)	357	48.11
ขนาดโรงเรียน		
โรงเรียนขนาดใหญ่ (2 โรงเรียน)	242	32.61
โรงเรียนขนาดกลาง (2 โรงเรียน)	240	32.35
โรงเรียนขนาดเล็ก (2 โรงเรียน)	260	35.04
ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง		
ไม่ได้เรียน	39	5.26
ประถมศึกษา	404	54.45
มัธยมศึกษา	259	34.90
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	5.39

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 742 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 412 คน คิดเป็นร้อยละ 55.53 ส่วนเพศชาย จำนวน 330 คน คิดเป็นร้อยละ 44.47 เมื่อจำแนกตามประเภทโรงเรียนพบว่า โรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา

สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนทั้งหมด 3 โรงเรียน มีนักเรียนจำนวน 385 คน คิดเป็นร้อยละ 51.89 โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งหมด 3 โรงเรียน มีนักเรียนจำนวน 357 คน คิดเป็นร้อยละ 48.11 เมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียน พบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่ ทั้งหมด 2 โรงเรียน มีนักเรียน 242 คน คิดเป็นร้อยละ 32.61 โรงเรียนขนาดกลาง ทั้งหมด 2 โรงเรียน มีนักเรียน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 32.35 โรงเรียนขนาดเล็ก ทั้งหมด 2 โรงเรียน มีนักเรียน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 35.04 และเมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครอง ส่วนใหญ่ ของนักเรียนมีระดับการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษามากที่สุด จำนวน 404 คน คิดเป็นร้อยละ 54.45 รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษา จำนวน 259 คน คิดเป็นร้อยละ 34.90 ระดับปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 5.39 และไม่ได้เรียน จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 5.26

ตาราง 5 จำนวน ค่าเฉลี่ย กลุ่มคะแนนสูงคะแนนต่ำ ร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวแปรตาม กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม และกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต (n=742)

ลักษณะทั่วไป	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	กลุ่มคะแนน	จำนวน	ร้อยละ
กลุ่มตัวแปรตาม					
พฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข	219.74	34.02	ต่ำ (98 - 220)	359	48.40
			สูง (221 - 288)	383	51.60
ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา	37.71	7.95	ต่ำ (10 - 38)	333	44.90
			สูง (39 - 48)	409	55.10
ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน	38.94	7.79	ต่ำ (8 - 39)	290	39.10
			สูง (40 - 48)	452	60.90
ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น	34.20	7.99	ต่ำ (8 - 34)	354	47.70
			สูง (35 - 48)	388	52.30
ด้านการไม่เล่นการพนัน	36.08	8.12	ต่ำ (8 - 36)	361	48.70
			สูง (37 - 48)	381	51.30
ด้านการไม่คบคนชั่ว	37.26	7.54	ต่ำ (8 - 37)	352	47.40
			สูง (38 - 48)	390	52.60
ด้านการไม่เกียจคร้าน	35.54	6.85	ต่ำ (13 - 36)	349	47.00
			สูง (37 - 48)	393	53.00

ตาราง 5 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไป	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	กลุ่มคะแนน	จำนวน	ร้อยละ
กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม					
การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา	48.77	7.33	ต่ำ (19 - 49)	338	45.60
			สูง (50 - 60)	404	54.40
สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	48.94	8.07	ต่ำ (15 - 49)	298	40.20
			สูง (50 - 60)	444	59.80
อิทธิพลจากสื่อ	25.46	7.60	ต่ำ (14 - 25)	445	59.97
			สูง (26 - 51)	297	40.03
กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต					
เจตคติที่ดี	44.69	7.28	ต่ำ (24 - 45)	329	44.30
			สูง (46 - 60)	413	55.70
ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	41.68	9.09	ต่ำ (16 - 42)	335	45.10
			สูง (43 - 60)	407	54.90
วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม	42.33	7.84	ต่ำ (15 - 42)	387	52.20
			สูง (43 - 60)	355	47.80

หมายเหตุ ตัวแปรที่คะแนนมีค่าต่อเนื่องใช้ค่าเฉลี่ยในการแบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

ตาราง 5 แสดงลักษณะของกลุ่มตัวแปรที่ศึกษาด้วยค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ จำนวน ค่าเฉลี่ย กลุ่มคะแนนสูงคะแนนต่ำ ร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สามารถสรุปลักษณะเบื้องต้นของตัวแปรที่จะศึกษาได้ดังนี้

กลุ่มตัวแปรตาม พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการไม่ดื่มสุราของมึนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน ซึ่งผู้วิจัยวัดตัวแปรดังกล่าวจากคะแนนการกระทำหรือการปฏิบัติ โดยแบ่งคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขในแต่ละด้านออกเป็น กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง และกลุ่มที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขในระดับสูง (คะแนนระหว่าง 221 - 288 คะแนน) มีจำนวน 383 คน คิดเป็นร้อยละ 51.60 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขในระดับต่ำ (คะแนนระหว่าง 98 - 220 คะแนน) มีจำนวน 359 คน คิดเป็นร้อยละ 48.40 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 51.60 กับร้อยละ 48.40)

13 - 36 คะแนน) มีจำนวน 349 คน คิดเป็นร้อยละ 47.00 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 53.00 กับร้อยละ 47.00)

กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม ประกอบด้วย ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ ผู้วิจัยวัดตัวแปรดังกล่าวจากคะแนนการกระทำหรือการปฏิบัติ โดยแต่ละตัวแปรมีลักษณะดังนี้

ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา ผู้วิจัยแบ่งคะแนนการ อบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง และกลุ่มผู้ที่มีการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง (คะแนนระหว่าง 50 - 60) มีจำนวน 404 คน คิดเป็นร้อยละ 54.40 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ (คะแนนระหว่าง 19 - 49) มีจำนวน 338 คน คิดเป็นร้อยละ 45.60 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 54.40 กับร้อยละ 45.60)

ตัวแปร สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน ผู้วิจัยแบ่งคะแนน สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน ออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน สูง และกลุ่ม ผู้ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนน สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง (คะแนนระหว่าง 50 - 60) มีจำนวน 444 คน คิดเป็นร้อยละ 59.80 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนน สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ (คะแนนระหว่าง 15 - 49) มีจำนวน 298 คน คิดเป็นร้อยละ 40.20 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 59.80 กับร้อยละ 40.20)

ตัวแปรอิทธิพลจากสื่อ ผู้วิจัยแบ่งคะแนนอิทธิพลจากสื่อ ออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ สูง และกลุ่ม ผู้ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนอิทธิพลจากสื่อ สูง (คะแนนระหว่าง 26 - 51) มีจำนวน 297 คน คิดเป็นร้อยละ 40.03 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนอิทธิพลจากสื่อต่ำ (คะแนนระหว่าง 14 - 25) มีจำนวน 445 คน คิดเป็นร้อยละ 59.97 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อใน กลุ่มต่ำมากกว่ากลุ่มสูง (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 59.97 กับร้อยละ 40.03)

กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต ประกอบด้วย ตัวแปร เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม ผู้วิจัยวัดตัวแปรดังกล่าวจากคะแนนการกระทำหรือการปฏิบัติ โดยแต่ละตัวแปรมีลักษณะดังนี้

ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ผู้วิจัยแบ่งคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง และกลุ่มผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง (คะแนนระหว่าง 46 - 60) มีจำนวน 413 คน คิดเป็นร้อยละ 55.70 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขต่ำ

(คะแนนระหว่าง 24 - 45) มีจำนวน 329 คน คิดเป็นร้อยละ 44.30 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 55.70 กับร้อยละ 44.30)

ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ผู้วิจัยแบ่งคะแนน ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง และกลุ่มผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง (คะแนนระหว่าง 43 - 60) มีจำนวน 407 คน คิดเป็นร้อยละ 54.90 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ (คะแนนระหว่าง 16 - 42) มีจำนวน 335 คน คิดเป็นร้อยละ 45.10 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 54.90 กับร้อยละ 45.10)

ตัวแปรวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม ผู้วิจัยแบ่งคะแนน วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียมออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียมสูง และกลุ่มผู้ที่มีวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียมต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียมสูง (คะแนนระหว่าง 43 - 60) มีจำนวน 355 คน คิดเป็นร้อยละ 47.80 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียมต่ำ (คะแนนระหว่าง 15 - 42) มีจำนวน 387 คน คิดเป็นร้อยละ 52.20 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียมใน กลุ่มต่ำ มากกว่ากลุ่ม สูง (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 52.20 กับร้อยละ 47.80)

2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรลักษณะทางสังคม และตัวแปรลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้อง กับพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเป็นการทดสอบค่าความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระครั้งละสองตัวแปร โดยผู้วิจัยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และเมื่อพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่ละสองตัวแปรอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะใช้วิธีการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe')

ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ในส่วน นี้ออกเป็น 3 ส่วนย่อย ตามสมมติฐานการวิจัย **ส่วนย่อยที่ 1** เป็นผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข **ส่วนย่อยที่ 2** เป็นผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข และ **ส่วนย่อยที่ 3** เป็นผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร อิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละส่วนทำการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ ประเภที่โรงเรียน ขนาดโรงเรียน และการศึกษาของผู้ปกครอง พบผลการวิเคราะห์ดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียง อบายมุขของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกัน

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกัน ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียง
อบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม
(ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขตามระดับของตัวแปรอิสระที่
ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		การอบรมเลี้ยงดู ตามแนวพุทธฯ (ก)	เจตคติที่ดี (ข)	ก X ข	% ทำนาย
รวม	742	65.95**	185.95**	0.19	34.60
เพศชาย	330	32.81**	82.19**	0.02	33.40
เพศหญิง	412	26.38**	83.35**	0.14	29.50
โรงเรียนการกุศลฯ	385	31.10**	102.76**	0.02	34.70
โรงเรียนทั่วไป	357	34.68**	82.69**	0.23	34.50
ขนาดใหญ่	242	21.49**	59.45**	1.35	33.20
ขนาดกลาง	240	28.00**	50.29**	0.07	33.70
ขนาดเล็ก	260	14.67**	50.31**	0.15	28.60
ไม่ได้เรียน	39	0.10	16.62**	0.48	34.90
ประถมศึกษา	404	55.12**	95.32**	0.20	36.40
มัธยมศึกษา	259	17.16**	66.69**	0.07	36.50
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	2.00	4.43*	0.96	20.90

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 6 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 226.36	ต่ำ = 208.50
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 232.42	ต่ำ = 202.43
เพศชาย	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 222.98	ต่ำ = 203.98
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 228.51	ต่ำ = 198.45
เพศหญิง	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 229.05	ต่ำ = 213.66
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 235.04	ต่ำ = 207.67
โรงเรียนการกุศลฯ	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 225.40	ต่ำ = 208.60
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 232.28	ต่ำ = 201.70
โรงเรียนทั่วไป	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 227.41	ต่ำ = 208.39
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 232.58	ต่ำ = 203.21
ขนาดใหญ่	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 233.50	ต่ำ = 215.23
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 239.55	ต่ำ = 209.17
ขนาดกลาง	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 229.49	ต่ำ = 210.80
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 232.67	ต่ำ = 207.62
ขนาดเล็ก	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 215.50	ต่ำ = 200.75
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 221.79	ต่ำ = 194.46
ไม่ได้เรียน	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 217.35	ต่ำ = 214.10
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 236.74	ต่ำ = 194.71
ประถมศึกษา	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 229.64	ต่ำ = 208.67
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 232.95	ต่ำ = 205.36
มัธยมศึกษา	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 222.17	ต่ำ = 205.88
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 230.08	ต่ำ = 197.97
ปริญญาตรีขึ้นไป	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 228.60	ต่ำ = 211.73
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 232.74	ต่ำ = 207.59

จากตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน **กลุ่มรวม** พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลัก เลี้ยง อบรมมุขแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนว พุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบรมมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนว พุทธศาสนาสูง จะมี พฤติกรรมหลักเลี ี้ยงอบรมมุขมากกว่า นักเรียน ที่ได้รับ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 226.36 กับค่าเฉลี่ย 208.50 (ตาราง 6 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกัน นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบรมมุขสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบรมมุขมากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบรมมุขต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 232.42 กับ ค่าเฉลี่ย 202.43 (ตาราง 6 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน **กลุ่มย่อย** ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบรมมุขแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู ตามแนวพุทธศาสนา สูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยง อบรมมุขมากกว่า นักเรียน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา ต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียน การกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบรมมุข สูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบรมมุข มากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบรมมุขต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย ทั้ง 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียน ขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาด กลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรีขึ้นไป (ตาราง 6 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาและเจตคติที่ ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบรมมุข ทั้งในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรม หลักเลี้ยงอบรมมุขมาก คือ นักเรียนที่ได้รับการอบ รมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง พบผลเด่นชัด ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่ม โรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียน ขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียน ขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียน ขนาดเล็ก กลุ่ม การศึกษาระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับ มัธยมศึกษา 3) นอกจากนั้นยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบรมมุขมาก คือ นักเรียนที่ มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี ี้ยง อบรมมุขสูง พบผลเด่นชัดในทุกกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการ กุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาระดับ มัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป

นอกจากการศึกษาพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขโดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 7)

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		การอบรมเลี้ยงดู ตามแนวพุทธฯ	เจตคติที่ดีฯ	ก X ข	% ทำนาย
		(ก)	(ข)		
รวม	742	38.76**	91.29**	0.81	21.60
เพศชาย	330	15.41**	39.61**	0.17	19.50
เพศหญิง	412	20.85**	43.41**	0.65	19.80
โรงเรียนการกุศลฯ	385	9.86**	49.47**	0.44	18.60
โรงเรียนทั่วไป	357	33.00**	41.61**	0.31	25.50
ขนาดใหญ่	242	14.29**	20.46**	3.91	17.90
ขนาดกลาง	240	12.61**	25.74**	0.08	19.50
ขนาดเล็ก	260	10.42**	27.50**	0.88	19.10
ไม่ได้เรียน	39	0.01	4.99*	0.18	15.00
ประถมศึกษา	404	35.57**	47.30**	3.28	24.00
มัธยมศึกษา	259	9.48**	33.01**	0.45	23.00
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	0.74	2.14	0.06	9.60

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 7 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.10	ต่ำ = 35.60
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.04	ต่ำ = 34.66
เพศชาย	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.68	ต่ำ = 35.17
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.73	ต่ำ = 34.11
เพศหญิง	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.49	ต่ำ = 36.11
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.24	ต่ำ = 35.36
โรงเรียนการกุศลฯ	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.51	ต่ำ = 36.04
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.04	ต่ำ = 34.51
โรงเรียนทั่วไป	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.75	ต่ำ = 35.12
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.04	ต่ำ = 34.84
ขนาดใหญ่	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 40.90	ต่ำ = 37.20
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 41.27	ต่ำ = 36.84
ขนาดกลาง	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.91	ต่ำ = 36.67
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.60	ต่ำ = 35.98
ขนาดเล็ก	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.65	ต่ำ = 33.37
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.67	ต่ำ = 32.35
ไม่ได้เรียน	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.24	ต่ำ = 35.95
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.45	ต่ำ = 32.74
ประถมศึกษา	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 40.08	ต่ำ = 35.80
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.41	ต่ำ = 35.48
มัธยมศึกษา	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.95	ต่ำ = 34.84
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.29	ต่ำ = 33.49
ปริญญาตรีขึ้นไป	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.29	ต่ำ = 36.76
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.19	ต่ำ = 35.87

จากตาราง 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 7 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่า

ค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรม หลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม หลีกเลี่ยงอบายมุขทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 7 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 39.10 กับค่าเฉลี่ย 35.60 (ตาราง 7 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกันนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเามากกว่านักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 40.04 กับค่าเฉลี่ย 34.66 (ตาราง 7 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 7 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียน การกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง โรงเรียน ขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 7 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข สูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเามากกว่านักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียน ขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 7 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาและเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ทั้งในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มาก คือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียน ขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียน ขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียน ขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา 3) นอกจากนั้นยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้าน

การไม่เต็มสุราของมีนเมา มาก คือ นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวน แบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 8)

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืนตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	เจตคติที่ดีฯ	ก X ข	% ทำนาย
		(ก)	(ข)		
รวม	742	20.70**	69.84**	0.29	15.80
เพศชาย	330	9.97**	25.82**	2.17	14.50
เพศหญิง	412	4.69*	30.46**	1.01	12.10
โรงเรียนการกุศลฯ	385	9.66**	38.66**	0.00	16.00
โรงเรียนทั่วไป	357	10.86**	30.63**	0.48	15.60
ขนาดใหญ่	242	4.17*	46.93**	0.01	22.50
ขนาดกลาง	240	5.68*	14.48**	0.27	11.80
ขนาดเล็ก	260	6.90*	9.44**	0.46	10.00
ไม่ได้เรียน	39	0.36	8.12*	0.14	19.70
ประถมศึกษา	404	23.84**	35.97**	0.00	18.70
มัธยมศึกษา	259	2.74	21.08**	0.66	13.20
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	0.20	5.09*	0.47	15.60

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 8 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.92	ต่ำ = 37.32
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 41.00	ต่ำ = 36.23
เพศชาย	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.00	ต่ำ = 36.13
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.88	ต่ำ = 35.26
เพศหญิง	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 40.41	ต่ำ = 38.84
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 41.63	ต่ำ = 37.62
โรงเรียนการกุศลฯ	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 40.05	ต่ำ = 37.59
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 41.29	ต่ำ = 36.36
โรงเรียนทั่วไป	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.76	ต่ำ = 37.03
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.68	ต่ำ = 36.11
ขนาดใหญ่	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 40.68	ต่ำ = 39.00
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 42.66	ต่ำ = 37.03
ขนาดกลาง	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 40.30	ต่ำ = 37.99
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.99	ต่ำ = 37.29
ขนาดเล็ก	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.38	ต่ำ = 35.41
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 38.63	ต่ำ = 35.16
ไม่ได้เรียน	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.51	ต่ำ = 40.73
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 43.00	ต่ำ = 37.24
ประถมศึกษา	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 40.52	ต่ำ = 36.90
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.93	ต่ำ = 36.49
มัธยมศึกษา	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.37	ต่ำ = 37.57
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.96	ต่ำ = 35.98
ปริญญาตรีขึ้นไป	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.85	ต่ำ = 36.71
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.13	ต่ำ = 34.44

จากตาราง 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 8 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่า

ค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน ไม่แปรปรวนไปตาม ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืนแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 8 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน มากกว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 39.92 กับค่าเฉลี่ย 37.32 (ตาราง 8 ส่วนที่ 2) ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน มากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 41.00 กับค่าเฉลี่ย 36.23 (ตาราง 8 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืนแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 8 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน มากกว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 8 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก และระดับประถมศึกษา (ตาราง 8 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข สูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน มากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย ทุกกลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียน ขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง โรงเรียน ขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี (ตาราง 8 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาและเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ทั้งในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน มาก คือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียน ขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียน ขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียน ขนาดเล็ก และกลุ่มการศึกษา ระดับ ประถมศึกษา 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน มาก คือ นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียน ขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียน ขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 9)

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่นตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1					
กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		การอบรมเลี้ยงดู ตามแนวพุทธฯ (ก)	เจตคติที่ดี (ข)	ก X ข	% ทำนาย
รวม	742	21.50**	37.23**	0.04	11.30
เพศชาย	330	11.91**	12.88**	0.14	9.90
เพศหญิง	412	8.05*	20.47**	0.01	10.00
โรงเรียนการกุศลฯ	385	15.16**	26.99**	0.01	14.80
โรงเรียนทั่วไป	357	7.21*	11.87**	0.04	8.10
ขนาดใหญ่	242	6.02*	14.61**	0.00	11.60
ขนาดกลาง	240	14.13**	7.72*	0.82	13.10
ขนาดเล็ก	260	1.79	6.04*	0.18	4.80
ไม่ได้เรียน	39	6.01*	6.69*	2.08	21.00
ประถมศึกษา	404	16.82**	23.51**	0.05	13.50
มัธยมศึกษา	259	8.63**	7.17*	0.12	10.40
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	2.49	2.00	0.54	15.60

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 9 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 35.24	ต่ำ = 32.45
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 35.69	ต่ำ = 32.01
เพศชาย	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 34.85	ต่ำ = 31.83
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 34.91	ต่ำ = 31.77
เพศหญิง	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 35.49	ต่ำ = 33.05
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 36.21	ต่ำ = 32.33
โรงเรียนการกุศลฯ	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 35.61	ต่ำ = 32.48
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 36.14	ต่ำ = 31.95
โรงเรียนทั่วไป	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 34.83	ต่ำ = 32.41
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 35.18	ต่ำ = 32.07
ขนาดใหญ่	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.67	ต่ำ = 34.19
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.36	ต่ำ = 33.50
ขนาดกลาง	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.06	ต่ำ = 32.32
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 35.57	ต่ำ = 32.81
ขนาดเล็ก	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 32.64	ต่ำ = 31.16
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 33.26	ต่ำ = 30.54
ไม่ได้เรียน	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 30.82	ต่ำ = 36.37
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 36.53	ต่ำ = 30.66
ประถมศึกษา	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 35.69	ต่ำ = 32.45
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 35.98	ต่ำ = 32.15
มัธยมศึกษา	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 34.72	ต่ำ = 31.43
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 34.57	ต่ำ = 31.58
ปริญญาตรีขึ้นไป	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.98	ต่ำ = 33.01
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 36.77	ต่ำ = 33.22

จากตาราง 9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียง
 อบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การอบรมเลียงดูตามแนว
 พุทธศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะ

ทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 9 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับการละเล่น พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับการละเล่น ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับการละเล่น แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 9 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับการละเล่น มากกว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 35.24 กับค่าเฉลี่ย 32.45 (ตาราง 9 ส่วนที่ 2) ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับการละเล่น มากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 35.69 กับค่าเฉลี่ย 32.01 (ตาราง 9 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับการละเล่น แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 9 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับการละเล่น มากกว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียน การกุศลฯ โรงเรียน ทั่วไป โรงเรียน ขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 9 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับการละเล่น มากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียน ทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 9 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาและเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับการละเล่น ทั้งในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับการละเล่น มาก คือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียน ทั่วไป กลุ่มโรงเรียน ขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียน ขนาดกลาง กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา และ กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา 3) นอกจากนั้นยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ด้านการไม่เฝ้าดูการละเล่นมาก คือ นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สูง พบ ผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 10)

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		การอบรมเลี้ยงดู ตามแนวพุทธฯ	เจตคติที่ดี	ก X ข	% ทำนาย
		(ก)	(ข)		
รวม	742	24.10**	107.48**	0.16	21.30
เพศชาย	330	16.59**	28.43**	2.55	16.50
เพศหญิง	412	7.29*	75.30**	1.40	22.00
โรงเรียนการกุศลฯ	385	13.27**	59.11**	0.00	22.00
โรงเรียนทั่วไป	357	11.05**	48.86**	0.32	20.80
ขนาดใหญ่	242	12.31**	39.46**	0.00	24.40
ขนาดกลาง	240	8.65**	19.43**	0.82	14.80
ขนาดเล็ก	260	3.80*	41.72**	2.57	20.60
ไม่ได้เรียน	39	1.18	8.02*	0.67	30.60
ประถมศึกษา	404	14.90**	46.62**	0.02	18.60
มัธยมศึกษา	259	7.12*	48.72**	1.88	27.60
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	1.08	1.11	0.81	9.60

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 10 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.98	ต่ำ = 34.15
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 38.55	ต่ำ = 32.58
เพศชาย	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.31	ต่ำ = 32.76
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 36.86	ต่ำ = 32.22
เพศหญิง	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.47	ต่ำ = 35.36
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.81	ต่ำ = 33.02
โรงเรียนการกุศลฯ	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.69	ต่ำ = 33.74
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 38.33	ต่ำ = 32.10
โรงเรียนทั่วไป	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.31	ต่ำ = 34.58
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 38.81	ต่ำ = 33.08
ขนาดใหญ่	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.31	ต่ำ = 34.74
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.72	ต่ำ = 33.33
ขนาดกลาง	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.35	ต่ำ = 34.28
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 38.12	ต่ำ = 33.52
ขนาดเล็ก	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 35.31	ต่ำ = 33.42
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.51	ต่ำ = 31.22
ไม่ได้เรียน	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.26	ต่ำ = 34.56
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.44	ต่ำ = 32.38
ประถมศึกษา	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.52	ต่ำ = 34.48
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 38.69	ต่ำ = 33.31
มัธยมศึกษา	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.00	ต่ำ = 33.38
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 38.12	ต่ำ = 31.27
ปริญญาตรีขึ้นไป	การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.46	ต่ำ = 34.64
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.48	ต่ำ = 34.63

จากตาราง 10 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การอบรมเลียงดูตามแนวพุทธศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 10 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่า

ค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน ไม่แปรปรวนไปตาม ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระที่ละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 10 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน มากกว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 36.98 กับค่าเฉลี่ย 34.15 (ตาราง 10 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกันนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน มากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 38.55 กับค่าเฉลี่ย 32.58 (ตาราง 10 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว (ตาราง 10 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน มากกว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 10 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน มากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 10 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาและเจตคติ ที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน ทั้งในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันมาก คือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา 3) นอกจากนั้นยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนันมาก คือ นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สูง พบผลเด่นชัดใน กลุ่มรวม และกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียน

ทั่วไป กลุ่มโรงเรียน ขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียน ขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษา
ระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้าน
การไม่คบคนชั่ว ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม
หลักเลียงอบายมุขแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียด
ดังนี้ (ตาราง 11)

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
ด้านการไม่คบคนชั่ว ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรม
หลักเลียงอบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม
(ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วตามระดับของตัวแปร
อิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		การอบรมเลี้ยงดู ตามแนวพุทธฯ (ก)	เจตคติที่ดี (ข)	ก X ข	% ทำนาย
รวม	742	27.48**	98.29**	0.13	20.60
เพศชาย	330	17.56**	66.35**	0.22	26.60
เพศหญิง	412	9.46**	32.29**	0.14	14.10
โรงเรียนการกุศลฯ	385	13.43**	42.03**	0.04	18.10
โรงเรียนทั่วไป	357	13.91**	56.43**	0.08	23.40
ขนาดใหญ่	242	13.82**	29.66**	1.54	21.20
ขนาดกลาง	240	7.00*	39.76**	0.00	22.00
ขนาดเล็ก	260	6.48*	21.03**	0.16	14.50
ไม่ได้เรียน	39	0.64	12.20**	0.27	33.90
ประถมศึกษา	404	15.04**	43.80**	0.37	18.20
มัธยมศึกษา	259	8.08*	36.69**	1.36	23.10
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	1.00	6.93*	0.25	22.00

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 11 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.28	ต่ำ = 35.46
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.53	ต่ำ = 34.20
เพศชาย	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.47	ต่ำ = 35.25
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.99	ต่ำ = 33.73
เพศหญิง	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.26	ต่ำ = 35.88
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.27	ต่ำ = 34.88
โรงเรียนการกุศลฯ	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.07	ต่ำ = 35.45
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.08	ต่ำ = 34.44
โรงเรียนทั่วไป	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.51	ต่ำ = 35.49
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.04	ต่ำ = 33.97
ขนาดใหญ่	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.13	ต่ำ = 35.73
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.92	ต่ำ = 34.94
ขนาดกลาง	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.73	ต่ำ = 36.37
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.37	ต่ำ = 34.73
ขนาดเล็ก	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.96	ต่ำ = 34.39
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.99	ต่ำ = 33.36
ไม่ได้เรียน	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.75	ต่ำ = 34.66
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 40.28	ต่ำ = 31.14
ประถมศึกษา	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.22	ต่ำ = 35.48
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.19	ต่ำ = 34.51
มัธยมศึกษา	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 38.27	ต่ำ = 35.46
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 39.86	ต่ำ = 33.87
ปริญญาตรีขึ้นไป	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 39.56	ต่ำ = 37.51
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 41.23	ต่ำ = 35.84

จากตาราง 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 11 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่า

ค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ใน **กลุ่มรวม** พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระที่ละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 11 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* มากกว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 38.28 กับค่าเฉลี่ย 35.46 (ตาราง 11 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกันนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* มากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 39.53 กับค่าเฉลี่ย 34.20 (ตาราง 11 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ใน **กลุ่มย่อย** ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว (ตาราง 11 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* มากกว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 11 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* มากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขต่ำ พบผลในทุกกลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี(ตาราง 11 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาและเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* ทั้งในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* มาก คือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับ มัธยมศึกษา 3) นอกจากนั้นยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* มาก คือ นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่ม

โรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียน ขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียน ขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาระดับ มัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมี เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 12)

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1					
กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ (ก)	เจตคติที่ดี (ข)	ก X ข	% ทำนาย
รวม	742	48.99**	105.18**	0.40	24.70
เพศชาย	330	17.41**	72.31**	0.02	27.60
เพศหญิง	412	27.51**	25.79**	0.56	17.30
โรงเรียนการกุศลฯ	385	22.57**	58.15**	0.18	24.80
โรงเรียนทั่วไป	357	26.36**	47.08**	1.88	25.10
ขนาดใหญ่	242	16.75**	36.68**	2.81	24.80
ขนาดกลาง	240	19.54**	17.32**	0.71	20.10
ขนาดเล็ก	260	11.20**	40.90**	0.07	24.40
ไม่ได้เรียน	39	0.49	11.15**	1.29	25.20
ประถมศึกษา	404	42.81**	48.58**	1.19	25.80
มัธยมศึกษา	259	10.35**	43.84**	0.55	27.20
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	3.22	1.88	2.59	21.10

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 12 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.84	ต่ำ = 33.52
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.61	ต่ำ = 32.74
เพศชาย	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 35.68	ต่ำ = 32.84
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.15	ต่ำ = 31.36
เพศหญิง	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.93	ต่ำ = 34.42
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.87	ต่ำ = 34.48
โรงเรียนการกุศลฯ	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 36.46	ต่ำ = 33.31
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.42	ต่ำ = 32.35
โรงเรียนทั่วไป	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.25	ต่ำ = 33.75
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.84	ต่ำ = 33.16
ขนาดใหญ่	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.81	ต่ำ = 34.37
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 38.63	ต่ำ = 33.54
ขนาดกลาง	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.15	ต่ำ = 33.18
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.03	ต่ำ = 33.29
ขนาดเล็ก	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 35.57	ต่ำ = 33.01
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 36.74	ต่ำ = 31.84
ไม่ได้เรียน	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 33.52	ต่ำ = 35.09
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 38.05	ต่ำ = 30.56
ประถมศึกษา	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.62	ต่ำ = 33.55
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.75	ต่ำ = 33.42
มัธยมศึกษา	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 35.86	ต่ำ = 33.19
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 37.28	ต่ำ = 31.78
ปริญญาตรีขึ้นไป	การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธฯ	สูง = 37.46	ต่ำ = 33.09
	เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงฯ	สูง = 36.94	ต่ำ = 33.61

จากตาราง 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 12 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่า

ค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน ไม่แปรปรวนไปตาม ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 12 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่า นักเรียน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 36.84 กับค่าเฉลี่ย 33.52 (ตาราง 12 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกันนักเรียนที่มี เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 37.61 กับค่าเฉลี่ย 32.74 (ตาราง 12 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 12 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่า นักเรียน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 12 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียน ขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง โรงเรียน ขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 12 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาและเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ทั้งในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านมาก คือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนาสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่ม รวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับ มัธยมศึกษา 3) นอกจากนั้นยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน มาก คือ นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข สูง พบผลเด่นชัดใน กลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียน ทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียน ขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียน ขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียง อบายมุขของนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุม ตนเองแตกต่างกัน

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขของนักเรียน ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งใน
กลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนน
พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		สภาพแวดล้อม	ลักษณะมุ่ง	ก X ข	% ทำนาย
		ที่ดีในโรงเรียน (ก)	อนาคต (ข)		
รวม	742	69.20**	151.41**	1.91	30.80
เพศชาย	330	40.13**	52.97**	4.52*	28.30
เพศหญิง	412	19.43**	88.85**	0.00	27.00
โรงเรียนการกุศลฯ	385	17.09**	120.06**	2.33	33.50
โรงเรียนทั่วไป	357	57.49**	42.30**	0.77	30.30
ขนาดใหญ่	242	23.51**	50.99**	0.05	31.30
ขนาดกลาง	240	34.02**	24.73**	0.05	28.20
ขนาดเล็ก	260	13.44**	50.96**	3.42	25.70
ไม่ได้เรียน	39	0.00	6.30*	0.05	16.60
ประถมศึกษา	404	44.13**	91.15**	0.58	35.20
มัธยมศึกษา	259	21.42**	50.36**	2.40	29.00
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	10.75**	3.77	0.58	32.70

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 13 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 225.37	ต่ำ = 206.81
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 229.82	ต่ำ = 202.35
เพศชาย	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 225.53	ต่ำ = 200.98
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 224.14	ต่ำ = 199.37
เพศหญิง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 227.21	ต่ำ = 213.74
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 234.87	ต่ำ = 206.08
โรงเรียนการกุศลฯ	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 221.64	ต่ำ = 209.24
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 231.87	ต่ำ = 199.87
โรงเรียนทั่วไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 228.70	ต่ำ = 203.50
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 226.91	ต่ำ = 205.29
ขนาดใหญ่	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 231.23	ต่ำ = 211.54
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 235.88	ต่ำ = 206.89
ขนาดกลาง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 231.88	ต่ำ = 209.93
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 230.27	ต่ำ = 211.55
ขนาดเล็ก	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 213.66	ต่ำ = 199.80
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 220.23	ต่ำ = 193.23
ไม่ได้เรียน	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 215.05	ต่ำ = 215.71
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 229.73	ต่ำ = 201.03
ประถมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 227.89	ต่ำ = 208.67
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 232.09	ต่ำ = 204.46
มัธยมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 221.41	ต่ำ = 203.44
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 226.20	ต่ำ = 198.65
ปริญญาดำเนินไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 237.26	ต่ำ = 201.89
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 230.04	ต่ำ = 209.10

จากตาราง 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 13 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลัก เลียงอบายมุข พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตาม

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย (ตาราง 13 ส่วนที่ 1) เมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟพบว่าในกลุ่มเพศชาย (ตาราง 14) 1) นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ 2) นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง พร้อมกัน 2 ด้าน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำพร้อมกัน 2 ด้าน อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงจะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากที่สุด และนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำจะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขน้อยที่สุด

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ตามระดับสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง ในกลุ่มนักเรียนเพศชาย

สภาพแวดล้อมที่ดี ในโรงเรียน	ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง	Code	N	Mean	12	21	11
สูง	สูง	22	87	238.53	29.53	32.00*	46.53*
ต่ำ	สูง	12	54	209.00		2.47	17.00
สูง	ต่ำ	21	64	206.53			14.53
ต่ำ	ต่ำ	11	125	192.00			

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 13 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน ต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 225.37 กับค่าเฉลี่ย 206.81 (ตาราง 13 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกันนักเรียนที่มี ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง สูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง ต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 229.82 กับค่าเฉลี่ย 202.35 (ตาราง 13 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 13 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี ในโรงเรียน สูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข มากกว่า นักเรียนที่ อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี ในโรงเรียน ต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียน ขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรีขึ้นไป (ตาราง 13 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุม ตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข มากกว่า นักเรียนที่มี ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียน ขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 13 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน ในกลุ่มย่อยเพศชาย โดยนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูงและมีลักษณะ มุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะ อื่นๆ 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมาก คือ นักเรียนที่ อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน สูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียน ทั่วไป โรงเรียน ขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง โรงเรียน ขนาดเล็ก ระดับ ประถมศึกษา ระดับ มัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรีขึ้นไป 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียง อบายมุขมาก คือ นักเรียนที่มี ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สูง พบผลเด่นชัด ในกลุ่มรวมและกลุ่ม ย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียน ขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา

นอกจากการศึกษาพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขโดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยได้ศึกษาความ แปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่ เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้าน การไม่เกียจคร้าน ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 15)

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม(ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		สภาพแวดล้อม	ลักษณะมุ่ง	ก X ข	%
		ที่ดีในโรงเรียน	อนาคต		ทำนาย
		(ก)	(ข)		
รวม	742	22.30**	67.31**	2.25	15.50
เพศชาย	330	11.80**	22.79**	2.54	12.80
เพศหญิง	412	6.86*	40.78**	0.27	14.60
โรงเรียนการกุศลฯ	385	2.37	62.70**	2.54	18.70
โรงเรียนทั่วไป	357	25.84**	14.04**	0.93	14.90
ขนาดใหญ่	242	5.55*	33.59**	3.80	21.30
ขนาดกลาง	240	10.36**	6.30*	0.43	9.80
ขนาดเล็ก	260	3.16	19.68**	1.30	10.80
ไม่ได้เรียน	39	0.04	1.77	0.94	8.90
ประถมศึกษา	404	23.40**	43.81**	0.01	21.00
มัธยมศึกษา	259	1.54	21.24**	3.94	12.60
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	3.76	1.55	0.12	15.00

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 15 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.44	ต่ำ = 35.72
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.44	ต่ำ = 34.71
เพศชาย	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.07	ต่ำ = 34.91
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.68	ต่ำ = 34.29
เพศหญิง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.69	ต่ำ = 36.68
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.13	ต่ำ = 35.23
โรงเรียนการกุศลฯ	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 37.49	ต่ำ = 36.30
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.96	ต่ำ = 33.83
โรงเรียนทั่วไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 39.29	ต่ำ = 34.92
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.71	ต่ำ = 35.49
ขนาดใหญ่	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 39.10	ต่ำ = 36.80
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.77	ต่ำ = 35.13
ขนาดกลาง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 40.17	ต่ำ = 36.99
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.82	ต่ำ = 37.34
ขนาดเล็ก	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 35.73	ต่ำ = 33.91
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.10	ต่ำ = 32.55
ไม่ได้เรียน	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 35.91	ต่ำ = 35.33
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.64	ต่ำ = 33.59
ประถมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 39.48	ต่ำ = 35.89
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.15	ต่ำ = 35.23
มัธยมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.96	ต่ำ = 35.71
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.65	ต่ำ = 34.02
ปริญญาตรีขึ้นไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 40.75	ต่ำ = 35.32
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.78	ต่ำ = 36.29

จากตาราง 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 15 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและ

กลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ไม่แปรปรวนไปตาม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 15 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 38.44 กับค่าเฉลี่ย 35.72 (ตาราง 15 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกันนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 39.44 กับค่าเฉลี่ย 34.71 (ตาราง 15 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 15 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 6 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และระดับประถมศึกษา (ตาราง 15 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 15 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ทั้งในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มาก คือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง และกลุ่มการศึกษา ระดับ มัธยมศึกษา 3) นอกจากนั้นยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่ม เพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 16)

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืนตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		สภาพแวดล้อม	ลักษณะมุ่ง	ก X ข	% ทำนาย
		ที่ดีในโรงเรียน (ก)	อนาคตฯ (ข)		
รวม	742	21.00**	80.16**	0.14	16.30
เพศชาย	330	14.53**	36.87**	3.24	17.70
เพศหญิง	412	2.14	34.97**	0.42	10.20
โรงเรียนการกุศลฯ	385	7.51*	25.90**	0.98	11.50
โรงเรียนทั่วไป	357	13.38**	58.34**	0.31	22.50
ขนาดใหญ่	242	5.88*	13.88**	0.10	11.00
ขนาดกลาง	240	6.56*	19.00**	0.02	14.70
ขนาดเล็ก	260	5.87*	27.88**	0.07	14.80
ไม่ได้เรียน	39	0.62	3.82	0.73	15.30
ประถมศึกษา	404	7.74*	49.67**	1.74	18.50
มัธยมศึกษา	259	8.09*	22.70**	0.06	13.80
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	6.32*	2.57	1.98	25.80

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 16 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 39.70	ต่ำ = 37.13
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.93	ต่ำ = 35.90
เพศชาย	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.83	ต่ำ = 35.47
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.83	ต่ำ = 34.47
เพศหญิง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 40.39	ต่ำ = 39.31
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 42.02	ต่ำ = 37.67
โรงเรียนการกุศลฯ	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 39.73	ต่ำ = 37.53
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.67	ต่ำ = 36.59
โรงเรียนทั่วไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 39.70	ต่ำ = 36.80
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 41.27	ต่ำ = 35.23
ขนาดใหญ่	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 40.97	ต่ำ = 38.80
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 41.55	ต่ำ = 38.22
ขนาดกลาง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 40.52	ต่ำ = 38.01
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 41.40	ต่ำ = 37.13
ขนาดเล็ก	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.00	ต่ำ = 35.43
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.51	ต่ำ = 33.92
ไม่ได้เรียน	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 41.12	ต่ำ = 39.52
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 42.31	ต่ำ = 38.33
ประถมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 39.60	ต่ำ = 37.51
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 41.20	ต่ำ = 35.90
มัธยมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 39.50	ต่ำ = 36.63
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.47	ต่ำ = 35.67
ปริญญาตรีขึ้นไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 40.23	ต่ำ = 34.40
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.17	ต่ำ = 35.46

จากตาราง 16 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม

(ตาราง 16 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 16 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน มากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 39.70 กับค่าเฉลี่ย 37.13 (ตาราง 16 ส่วนที่ 2) ในขณะที่เดียวกัน นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืนมากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 40.93 กับค่าเฉลี่ย 35.90 (ตาราง 16 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 16 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืนมากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี (ตาราง 16 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 16 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ทั้งในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน มาก คือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับ ไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน มาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เฝ้าดูการเล่น ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 17)

ตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เฝ้าดูการเล่น ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เฝ้าดูการเล่นตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		สภาพแวดล้อม	ลักษณะมุ่ง	ก X ข	%
		ที่ดีในโรงเรียน	อนาคต		
		(ก)	(ข)		ทำนาย
รวม	742	22.12**	97.50**	0.97	18.90
เพศชาย	330	13.87**	30.67**	2.33	15.70
เพศหญิง	412	8.07*	66.96**	0.21	19.60
โรงเรียนการกุศลฯ	385	5.38*	73.91**	2.06	22.10
โรงเรียนทั่วไป	357	17.93**	28.55**	0.07	16.70
ขนาดใหญ่	242	8.07*	23.27**	0.01	15.60
ขนาดกลาง	240	16.74**	12.21**	0.55	16.00
ขนาดเล็ก	260	2.17	47.33**	4.55*	20.50
ไม่ได้เรียน	39	1.56	13.80**	0.24	28.40
ประถมศึกษา	404	16.21**	41.60**	1.05	19.10
มัธยมศึกษา	259	9.34**	32.98**	0.29	18.50
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	1.20	10.23**	0.02	26.30

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 17 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 34.92	ต่ำ = 32.25
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.38	ต่ำ = 30.78
เพศชาย	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 34.82	ต่ำ = 31.71
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.58	ต่ำ = 30.96
เพศหญิง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 34.95	ต่ำ = 32.64
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.12	ต่ำ = 30.46
โรงเรียนการกุศลฯ	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 34.54	ต่ำ = 32.78
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.92	ต่ำ = 30.40
โรงเรียนทั่วไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 35.21	ต่ำ = 31.58
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.68	ต่ำ = 31.10
ขนาดใหญ่	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.35	ต่ำ = 33.50
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.35	ต่ำ = 32.51
ขนาดกลาง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.46	ต่ำ = 32.36
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.16	ต่ำ = 32.66
ขนาดเล็ก	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 32.55	ต่ำ = 31.12
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.19	ต่ำ = 28.48
ไม่ได้เรียน	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 32.44	ต่ำ = 35.08
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.69	ต่ำ = 29.83
ประถมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 35.38	ต่ำ = 32.26
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.32	ต่ำ = 31.32
มัธยมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 34.40	ต่ำ = 31.36
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.74	ต่ำ = 30.02
ปริญญาตรีขึ้นไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.02	ต่ำ = 33.50
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.44	ต่ำ = 31.08

จากตาราง 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำ

กว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลัก เลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ พบว่าในกลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก (ตาราง 18) 1) นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงพร้อมกัน 2 ด้าน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น มากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำพร้อมกัน 2 ด้าน 2) นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงจะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่นมากที่สุด

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น ตามระดับสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองในกลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก

สภาพแวดล้อมที่ดี ในโรงเรียน	ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง	Code	N	Mean	12	11	21
สูง	สูง	22	71	36.94	3.51	8.14*	8.78*
ต่ำ	สูง	12	35	33.43		4.63	5.27
ต่ำ	ต่ำ	11	91	28.80			0.64
สูง	ต่ำ	21	63	28.16			

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น มากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 34.92 กับค่าเฉลี่ย 32.25 (ตาราง 17 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกันนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 36.38 กับค่าเฉลี่ย 30.78 (ตาราง 17 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ในกลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่นมากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 8 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบผลในทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญาตรี (ตาราง 17 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ในกลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก โดยนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะ อื่นๆ 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น มาก คือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับ มัธยมศึกษา 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น มาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและ ทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่ม เพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับ ไม่ได้เรียน กลุ่ม การศึกษาระดับประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับปริญาตรี

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 19)

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		สภาพแวดล้อม	ลักษณะมุ่ง	ก X ข	%
		ที่ดีในโรงเรียน	อนาคต		ทำนาย
		(ก)	(ข)		
รวม	742	23.46**	48.00**	0.46	12.60
เพศชาย	330	12.82**	12.51**	4.38*	10.20
เพศหญิง	412	6.65*	35.32**	1.73	11.40
โรงเรียนการกุศลฯ	385	2.52	56.88**	1.36	17.10
โรงเรียนทั่วไป	357	27.85**	5.56*	0.06	11.80
ขนาดใหญ่	242	18.04**	29.44**	0.97	21.40
ขนาดกลาง	240	8.60**	4.19*	0.26	7.70
ขนาดเล็ก	260	2.76	12.06**	3.21	8.20
ไม่ได้เรียน	39	0.00	1.39	0.33	5.00
ประถมศึกษา	404	10.56**	19.69**	0.01	10.60
มัธยมศึกษา	259	8.18*	29.80**	2.43	18.20
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	15.75**	0.28	0.62	32.90

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 19 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.97	ต่ำ = 34.08
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.60	ต่ำ = 33.45
เพศชาย	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 35.90	ต่ำ = 32.71
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.88	ต่ำ = 32.73
เพศหญิง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 37.66	ต่ำ = 35.51
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.07	ต่ำ = 34.10
โรงเรียนการกุศลฯ	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 35.68	ต่ำ = 34.38
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.13	ต่ำ = 31.93
โรงเรียนทั่วไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.11	ต่ำ = 33.56
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.85	ต่ำ = 34.82
ขนาดใหญ่	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.53	ต่ำ = 34.06
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.15	ต่ำ = 33.44
ขนาดกลาง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 37.58	ต่ำ = 34.32
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.09	ต่ำ = 34.81
ขนาดเล็ก	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 34.97	ต่ำ = 33.30
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.88	ต่ำ = 32.38
ไม่ได้เรียน	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 35.67	ต่ำ = 35.62
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.33	ต่ำ = 33.96
ประถมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 37.51	ต่ำ = 34.79
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.01	ต่ำ = 34.29
มัธยมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.04	ต่ำ = 33.26
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.31	ต่ำ = 31.99
ปริญญาตรีขึ้นไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 40.57	ต่ำ = 31.50
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.64	ต่ำ = 35.44

จากตาราง 19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่า

ค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ่ พบว่าในกลุ่มเพศชาย (ตาราง 20) 1) นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ 2) นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันมากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ 3) นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงพร้อมกัน 2 ด้าน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน มากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองพร้อมกัน 2 ด้าน อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงจะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนันมากที่สุด และนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำจะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันน้อยที่สุด

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันตามระดับสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง ในกลุ่มเพศชาย

สภาพแวดล้อมที่ดี ในโรงเรียน	ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตนเอง	Code	N	Mean	21	12	11
สูง	สูง	22	87	38.41	5.02*	5.06*	6.35*
สูง	ต่ำ	21	64	33.39		0.04	1.33
ต่ำ	สูง	12	54	33.35			1.29
ต่ำ	ต่ำ	11	125	32.06			

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระที่ละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน มากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน

ต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 36.97 กับค่าเฉลี่ย 34.08 (ตาราง 19 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกัน นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนันมากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 37.60 กับค่าเฉลี่ย 33.45 (ตาราง 19 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันมากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 8 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลางโรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 19 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน ในกลุ่มเพศชาย โดยนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะ อื่นๆ 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน มาก คือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่ม เพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียน ทั่วไป กลุ่มโรงเรียน ขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียน ขนาดกลาง กลุ่มการศึกษา ระดับประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน มาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียน ทั่วไป กลุ่มโรงเรียน ขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษา ระดับมัธยมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 21)

ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		สภาพแวดล้อม	ลักษณะมุ่ง	ก X ข	%
		ที่ดีในโรงเรียน	อนาคต		ทำนาย
		(ก)	(ข)		
รวม	742	41.62**	20.98**	0.16	11.00
เพศชาย	330	23.90**	9.93**	0.00	12.40
เพศหญิง	412	13.02**	7.68*	0.68	7.50
โรงเรียนการกุศลฯ	385	12.43**	20.17**	0.00	10.90
โรงเรียนทั่วไป	357	31.08**	3.98	0.69	12.20
ขนาดใหญ่	242	15.11**	16.20**	0.11	15.80
ขนาดกลาง	240	15.70**	1.24	0.07	9.00
ขนาดเล็ก	260	9.15**	3.38	0.20	6.20
ไม่ได้เรียน	39	0.00	0.02	0.00	0.10
ประถมศึกษา	404	27.23**	14.55**	0.15	14.30
มัธยมศึกษา	259	13.63**	6.42*	0.15	9.70
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	6.39*	1.35	0.03	19.80

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 21 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.55	ต่ำ = 34.93
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.02	ต่ำ = 35.46
เพศชาย	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.54	ต่ำ = 34.48
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.81	ต่ำ = 35.20
เพศหญิง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.54	ต่ำ = 35.64
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.21	ต่ำ = 35.98
โรงเรียนการกุศลฯ	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 37.99	ต่ำ = 35.40
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.34	ต่ำ = 35.04
โรงเรียนทั่วไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 39.09	ต่ำ = 34.27
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.54	ต่ำ = 35.82
ขนาดใหญ่	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.97	ต่ำ = 35.24
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.03	ต่ำ = 35.17
ขนาดกลาง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 39.64	ต่ำ = 35.73
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.24	ต่ำ = 37.14
ขนาดเล็ก	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.83	ต่ำ = 33.75
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.23	ต่ำ = 34.36
ไม่ได้เรียน	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.37	ต่ำ = 36.31
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.58	ต่ำ = 36.10
ประถมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.76	ต่ำ = 34.93
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.25	ต่ำ = 35.44
มัธยมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.22	ต่ำ = 34.53
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.64	ต่ำ = 35.11
ปริญญาตรีขึ้นไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 41.00	ต่ำ = 35.86
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.61	ต่ำ = 37.25

จากตาราง 21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 16 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่า

ค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลัก เลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว พบว่า คะแนน พฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่าง สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ใน **กลุ่มรวม** พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระที่ละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 21 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว มากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 38.55 กับค่าเฉลี่ย 34.93 (ตาราง 16 ส่วนที่ 2) ในขณะที่เดียวกัน นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 38.02 กับค่าเฉลี่ย 35.46 (ตาราง 21 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ใน **กลุ่มย่อย** ที่แบ่งตามลักษณะทางชีว สังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว (ตาราง 21 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว มากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี (ตาราง 21 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วมากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 6 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนขนาดใหญ่ ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 21 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่อพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วทั้งในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว มาก คือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับ มัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่วมาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 22)

ตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		สภาพแวดล้อม	ลักษณะมุ่ง	ก X ข	% ทำนาย
		ที่ดีในโรงเรียน (ก)	อนาคตฯ (ข)		
รวม	742	84.20**	146.46**	3.42	32.10
เพศชาย	330	49.37**	48.39**	2.38	29.20
เพศหญิง	412	23.53**	83.89**	1.18	28.60
โรงเรียนการกุศลฯ	385	31.03**	121.01**	0.71	36.00
โรงเรียนทั่วไป	357	56.51**	37.40**	4.43*	29.90
ขนาดใหญ่	242	25.90**	46.71**	0.05	30.90
ขนาดกลาง	240	35.68**	37.07**	0.74	33.80
ขนาดเล็ก	260	20.21**	42.78**	2.68	25.50
ไม่ได้เรียน	39	0.02	21.20**	1.23	41.40
ประถมศึกษา	404	44.11**	102.59**	0.20	36.70
มัธยมศึกษา	259	31.86**	35.08**	5.64*	28.80
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	10.50**	1.54	0.41	28.00

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 22 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.79	ต่ำ = 32.71
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.44	ต่ำ = 32.06
เพศชาย	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.38	ต่ำ = 31.70
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.35	ต่ำ = 31.72
เพศหญิง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.99	ต่ำ = 33.97
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.33	ต่ำ = 32.63
โรงเรียนการกุศลฯ	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.22	ต่ำ = 32.86
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.85	ต่ำ = 31.22
โรงเรียนทั่วไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 37.31	ต่ำ = 32.37
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.85	ต่ำ = 32.83
ขนาดใหญ่	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 37.31	ต่ำ = 33.14
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.03	ต่ำ = 32.43
ขนาดกลาง	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 37.52	ต่ำ = 32.52
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.56	ต่ำ = 32.47
ขนาดเล็ก	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 35.58	ต่ำ = 32.29
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.33	ต่ำ = 31.54
ไม่ได้เรียน	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 33.56	ต่ำ = 33.85
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.18	ต่ำ = 29.22
ประถมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 37.16	ต่ำ = 33.30
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.18	ต่ำ = 32.28
มัธยมศึกษา	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 36.29	ต่ำ = 31.96
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.39	ต่ำ = 31.85
ปริญญาตรีขึ้นไป	สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	สูง = 38.68	ต่ำ = 31.31
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.40	ต่ำ = 33.58

จากตาราง 22 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 22 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่า

ค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น พบว่า คะแนน พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่าง สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป และ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 22 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบ กันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ พบว่า ในกลุ่มโรงเรียนทั่วไป (ตาราง 23) นักเรียนที่อยู่ใน สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงพร้อมกัน 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มี พฤติกรรม หลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น มากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีใน โรงเรียนต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำพร้อมกัน 2 ด้าน อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่อยู่ใน สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรม หลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่นมากที่สุด และนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน ต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยว จวร้นน้อยที่สุด และในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 24) 1) นักเรียนที่อยู่ใน สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรม หลีกเลี่ยงอบายมุขด้าน การไม่เกี่ยวข้องการละเล่น มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ 2) นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงพร้อมกัน 2 ด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น มากกว่านักเรียนที่อยู่ใน สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำพร้อมกัน 2 ด้าน อาจกล่าวได้ ว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่ มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่นมากที่สุด และนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ ดีในโรงเรียนต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้าน การไม่เกี่ยวข้องการละเล่นน้อยที่สุด

ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น ตามระดับสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มโรงเรียนทั่วไป

สภาพแวดล้อมที่ดี ในโรงเรียน	ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	Code	N	Mean	21	12	11
สูง	สูง	22	139	40.01	5.40	6.32	8.96*
สูง	ต่ำ	21	77	34.61		0.92	3.56
ต่ำ	สูง	12	45	33.69			2.64
ต่ำ	ต่ำ	11	96	31.05			

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านตามระดับสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา

สภาพแวดล้อมที่ดี ในโรงเรียน	ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน	Code	N	Mean	12	21	11
สูง	สูง	22	98	39.47	6.15	6.37*	8.88*
ต่ำ	สูง	12	38	33.32		0.22	2.73
สูง	ต่ำ	21	59	33.10			2.51
ต่ำ	ต่ำ	11	64	30.59			

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 22 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 36.79 กับค่าเฉลี่ย 32.71 (ตาราง 22 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกัน นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 37.44 กับค่าเฉลี่ย 32.06 (ตาราง 22 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 22 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี (ตาราง 22 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 22 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน ในกลุ่มโรงเรียนทั่วไป และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครอง ระดับมัธยมศึกษา โดยนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะ อื่นๆ เหมือนกันทั้งสองกลุ่ม 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน มาก คือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน มาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

2.3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลี้ยว

อธิบายมุขของนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยว อธิบายมุขของนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ผู้วิจัย นำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 25 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยว อธิบายมุขที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยว อธิบายมุขตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		อิทธิพลจากสื่อ	ลักษณะมุ่งอนาคต	ก X ข	%
		(ก)	(ข)		ทำนาย
รวม	742	121.41**	94.89**	2.57	34.90
เพศชาย	330	42.46**	40.42**	2.70	28.60
เพศหญิง	412	63.76**	48.58**	0.10	33.90
โรงเรียนการกุศลฯ	385	49.64**	82.31**	5.69*	38.90
โรงเรียนทั่วไป	357	69.62**	24.08**	0.04	32.60
ขนาดใหญ่	242	40.87**	35.09**	0.00	35.10
ขนาดกลาง	240	26.15**	21.41**	3.60	26.30
ขนาดเล็ก	260	42.36**	21.12**	2.15	32.60
ไม่ได้เรียน	39	3.26	2.79	0.01	23.70
ประถมศึกษา	404	54.61**	73.24**	1.03	36.70
มัธยมศึกษา	259	58.45**	28.02**	2.85	37.30
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	5.14*	0.13	0.03	35.20

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 25 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 202.72	ต่ำ = 227.94
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 226.48	ต่ำ = 204.18
เพศชาย	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 200.36	ต่ำ = 223.22
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 222.94	ต่ำ = 200.64
เพศหญิง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 206.06	ต่ำ = 231.03
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 229.44	ต่ำ = 207.65
โรงเรียนการกุศลฯ	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 203.36	ต่ำ = 224.64
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 227.70	ต่ำ = 200.30
โรงเรียนทั่วไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 201.77	ต่ำ = 230.87
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 224.88	ต่ำ = 207.76
ขนาดใหญ่	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 206.84	ต่ำ = 233.37
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 232.40	ต่ำ = 207.81
ขนาดกลาง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 210.06	ต่ำ = 229.55
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 228.62	ต่ำ = 210.99
ขนาดเล็ก	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 193.62	ต่ำ = 219.50
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 215.70	ต่ำ = 197.42
ไม่ได้เรียน	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 203.88	ต่ำ = 224.93
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 224.13	ต่ำ = 204.68
ประถมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 206.68	ต่ำ = 228.56
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 230.29	ต่ำ = 204.95
มัธยมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 197.52	ต่ำ = 226.80
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 222.30	ต่ำ = 202.02
ปริญญาตรีขึ้นไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 197.36	ต่ำ = 233.19
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 218.11	ต่ำ = 212.44

จากตาราง 25 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 25 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่าง

อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ (ตาราง 25 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเซฟเฟพบว่าในกลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ (ตาราง 26) นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากที่สุด

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขตามระดับอิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ

อิทธิพลจากสื่อ	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	Code	N	Mean	22	11	21
ต่ำ	สูง	12	173	241.94	28.48	34.60	48.68*
สูง	สูง	22	50	213.46		6.12	20.20
ต่ำ	ต่ำ	11	59	207.34			14.08
สูง	ต่ำ	21	103	193.26			

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 25 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ สูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข น้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 202.72 กับค่าเฉลี่ย 227.94 (ตาราง 25 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกันนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 226.48 กับค่าเฉลี่ย 204.18 (ตาราง 25 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 25 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขน้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียน ขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี (ตาราง 25 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคต

ควบคุมตนเอง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขมากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 25 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ในกลุ่มโรงเรียนการกุศล โดยนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขมาก คือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่ม เพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษา ระดับประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาระดับ มัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข มาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

นอกจากการศึกษาพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขโดยภาพรวมแล้ว ผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 27)

ตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		อิทธิพลจากสื่อ	ลักษณะมุ่งอนาคต	ก X ข	%
		(ก)	(ข)		ทำนาย
รวม	742	48.06**	41.15**	0.67	18.10
เพศชาย	330	14.83**	16.89**	0.55	13.30
เพศหญิง	412	29.66**	21.61**	0.05	18.90
โรงเรียนการกุศลฯ	385	18.48**	40.90**	1.44	21.70
โรงเรียนทั่วไป	357	29.19**	7.79*	0.03	15.70
ขนาดใหญ่	242	18.57**	26.19**	1.48	22.80
ขนาดกลาง	240	9.22**	4.33*	1.73	09.30
ขนาดเล็ก	260	15.43**	7.07*	3.15	14.90
ไม่ได้เรียน	39	1.86	0.55	0.01	10.80
ประถมศึกษา	404	18.37**	38.74**	0.02	20.00
มัธยมศึกษา	259	25.78**	9.01**	2.31	19.40
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	1.08	0.49	1.08	14.40

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 27 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 34.92	ต่ำ = 39.08
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.93	ต่ำ = 35.08
เพศชาย	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 34.76	ต่ำ = 38.40
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.53	ต่ำ = 34.64
เพศหญิง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 35.15	ต่ำ = 39.52
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.20	ต่ำ = 35.47
โรงเรียนการกุศลฯ	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 35.01	ต่ำ = 38.44
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.27	ต่ำ = 34.17
โรงเรียนทั่วไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 34.72	ต่ำ = 39.65
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.46	ต่ำ = 35.91
ขนาดใหญ่	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 35.98	ต่ำ = 40.35
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.76	ต่ำ = 35.56
ขนาดกลาง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 36.77	ต่ำ = 39.77
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.30	ต่ำ = 37.24
ขนาดเล็ก	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.36	ต่ำ = 36.70
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.00	ต่ำ = 33.06
ไม่ได้เรียน	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.52	ต่ำ = 37.90
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.90	ต่ำ = 34.52
ประถมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 36.00	ต่ำ = 39.31
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.06	ต่ำ = 35.25
มัธยมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.55	ต่ำ = 38.69
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.64	ต่ำ = 34.60
ปริญญาตรีขึ้นไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 36.61	ต่ำ = 40.67
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.00	ต่ำ = 37.27

จากตาราง 27 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ อิทธิพลจากสื่อ และ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 27 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย (ตาราง 27 ส่วนที่ 1)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 27 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา น้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 34.92 กับค่าเฉลี่ย 39.08 (ตาราง 27 ส่วนที่ 2) ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 38.93 กับค่าเฉลี่ย 35.08 (ตาราง 27 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 27 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา น้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 27 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 27 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากสื่อและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มาก คือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษา ระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 28)

ตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืนตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลกระทบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		อิทธิพลจากสื่อ (ก)	ลักษณะมุ่ง อนาคตฯ (ข)	ก X ข	% ทำนาย
รวม	742	61.77**	43.06**	1.55	20.60
เพศชาย	330	22.13**	27.48**	2.50	19.40
เพศหญิง	412	28.56**	12.52**	0.20	15.60
โรงเรียนการกุศลฯ	385	34.42**	11.47**	1.00	17.20
โรงเรียนทั่วไป	357	26.20**	34.65**	0.40	25.00
ขนาดใหญ่	242	35.77**	4.57*	0.03	20.80
ขนาดกลาง	240	8.67**	14.68**	3.82	16.30
ขนาดเล็ก	260	16.77**	11.91**	0.23	18.20
ไม่ได้เรียน	39	4.62*	1.39	0.01	23.10
ประถมศึกษา	404	24.56**	34.10**	2.18	21.60
มัธยมศึกษา	259	26.14**	9.85**	0.29	19.30
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	8.27*	0.04	0.02	29.00

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 28 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 35.87	ต่ำ = 40.42
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.05	ต่ำ = 36.25
เพศชาย	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 35.02	ต่ำ = 39.26
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.50	ต่ำ = 34.77
เพศหญิง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 37.19	ต่ำ = 41.29
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.60	ต่ำ = 37.88
โรงเรียนการกุศลฯ	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 36.01	ต่ำ = 40.79
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.78	ต่ำ = 37.02
โรงเรียนทั่วไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 35.85	ต่ำ = 40.10
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.42	ต่ำ = 35.53
ขนาดใหญ่	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 36.81	ต่ำ = 42.12
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.41	ต่ำ = 38.51
ขนาดกลาง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 37.50	ต่ำ = 40.35
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.78	ต่ำ = 37.07
ขนาดเล็ก	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 34.34	ต่ำ = 39.03
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.66	ต่ำ = 34.71
ไม่ได้เรียน	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 37.47	ต่ำ = 41.90
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.90	ต่ำ = 38.47
ประถมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 36.42	ต่ำ = 40.21
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 40.54	ต่ำ = 36.09
มัธยมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 35.33	ต่ำ = 40.57
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 39.56	ต่ำ = 36.35
ปริญญาดำเนินไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.61	ต่ำ = 40.67
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.83	ต่ำ = 36.44

จากตาราง 28 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 28 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มี

ตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน พบว่า คะแนน พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่าง อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย (ตาราง 28 ส่วนที่ 1)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 28 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืนน้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 35.87 กับค่าเฉลี่ย 40.42 (ตาราง 28 ส่วนที่ 2) ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 40.05 กับค่าเฉลี่ย 36.25 (ตาราง 28 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 27 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืนน้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลในทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี (ตาราง 28 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 28 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากสื่อและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน มาก คือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืนมาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 29)

ตาราง 29 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยว ดูการละเล่น ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยว ดูการละเล่นตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		อิทธิพลจากสื่อ	ลักษณะมุ่งอนาคต	ก X ข	%
		(ก)	(ข)		ทำนาย
รวม	742	36.76**	67.44**	0.87	20.40
เพศชาย	330	10.91**	25.88**	0.69	14.80
เพศหญิง	412	24.84**	39.53**	0.00	22.70
โรงเรียนการกุศลฯ	385	17.86**	51.30**	4.24*	24.90
โรงเรียนทั่วไป	357	17.13**	20.98**	0.33	16.90
ขนาดใหญ่	242	9.15**	15.26**	2.10	17.10
ขนาดกลาง	240	9.37**	11.88**	0.36	13.00
ขนาดเล็ก	260	8.20*	28.53**	0.24	21.30
ไม่ได้เรียน	39	0.17	7.78*	0.63	27.00
ประถมศึกษา	404	23.75**	33.03**	0.36	20.40
มัธยมศึกษา	259	10.65**	23.83**	0.26	18.90
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	1.15	3.06	0.03	26.40

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 29 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เฝ้าดูการละเล่น	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.68	ต่ำ = 35.29
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.93	ต่ำ = 31.04
เพศชาย	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.88	ต่ำ = 34.75
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.52	ต่ำ = 31.11
เพศหญิง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.31	ต่ำ = 35.59
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.15	ต่ำ = 30.76
โรงเรียนการกุศลฯ	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.72	ต่ำ = 35.03
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.18	ต่ำ = 30.58
โรงเรียนทั่วไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.68	ต่ำ = 35.45
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.66	ต่ำ = 31.47
ขนาดใหญ่	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.90	ต่ำ = 36.06
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.53	ต่ำ = 32.44
ขนาดกลาง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.74	ต่ำ = 35.85
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.05	ต่ำ = 32.54
ขนาดเล็ก	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 30.48	ต่ำ = 33.54
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 34.87	ต่ำ = 29.15
ไม่ได้เรียน	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.93	ต่ำ = 33.88
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.58	ต่ำ = 30.23
ประถมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.82	ต่ำ = 35.70
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.04	ต่ำ = 31.47
มัธยมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.27	ต่ำ = 34.67
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.52	ต่ำ = 30.42
ปริญญาตรีขึ้นไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.46	ต่ำ = 35.89
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.97	ต่ำ = 31.38

จากตาราง 29 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เฝ้าดูการละเล่น พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ อิทธิพลจากสื่อ และ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 25 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น* พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น* แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ (ตาราง 29 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเซฟเฟพบว่าในกลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ (ตาราง 30) นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีความประพฤติหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น* มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น* มากที่สุด

ตาราง 30 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น* ตามระดับอิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ

อิทธิพลจากสื่อ	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	Code	N	Mean	22	11	21
ต่ำ	สูง	12	173	38.64	4.92	7.22*	8.91*
สูง	สูง	22	50	33.72		2.30	3.99
ต่ำ	ต่ำ	11	59	31.42			1.69
สูง	ต่ำ	21	103	29.73			

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน **กลุ่มรวม** พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น* แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 29 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น* น้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 31.68 กับค่าเฉลี่ย 35.29 (ตาราง 29 ส่วนที่ 2) ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น* มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 35.93 กับค่าเฉลี่ย 31.04 (ตาราง 29 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน **กลุ่มย่อย** ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น* แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 29 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น* น้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผล

ในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 29 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 29 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากสื่อและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ในกลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ โดยนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น มาก คือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น มาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 31)

ตาราง 31 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่ เล่นการพนัน ตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		อิทธิพลจากสื่อ	ลักษณะมุ่งอนาคต	ก X ข	%
		(ก)	(ข)		ทำนาย
รวม	742	73.44**	19.63**	2.21	18.00
เพศชาย	330	35.42**	5.67*	6.86*	16.00
เพศหญิง	412	27.32**	16.56**	0.92	15.70
โรงเรียนการกุศลฯ	385	29.55**	30.25**	6.67*	23.60
โรงเรียนทั่วไป	357	42.43**	1.14	0.10	15.50
ขนาดใหญ่	242	20.20**	18.92**	0.39	22.70
ขนาดกลาง	240	18.13**	1.43	2.28	11.20
ขนาดเล็ก	260	27.88**	1.45	0.27	15.70
ไม่ได้เรียน	39	0.19	0.70	0.16	5.10
ประถมศึกษา	404	29.71**	9.83**	0.65	14.60
มัธยมศึกษา	259	43.00**	13.35**	2.62	27.60
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	6.95*	0.81	0.15	19.30

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 31 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.59	ต่ำ = 37.85
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.58	ต่ำ = 33.86
เพศชาย	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.54	ต่ำ = 36.85
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.26	ต่ำ = 33.13
เพศหญิง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.96	ต่ำ = 38.54
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.03	ต่ำ = 34.47
โรงเรียนการกุศลฯ	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.25	ต่ำ = 36.76
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.79	ต่ำ = 32.22
โรงเรียนทั่วไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.92	ต่ำ = 38.79
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.34	ต่ำ = 35.38
ขนาดใหญ่	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.33	ต่ำ = 38.27
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.19	ต่ำ = 33.41
ขนาดกลาง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.06	ต่ำ = 37.70
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.03	ต่ำ = 34.73
ขนาดเล็ก	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.44	ต่ำ = 37.07
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 34.90	ต่ำ = 33.61
ไม่ได้เรียน	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 34.33	ต่ำ = 35.68
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.28	ต่ำ = 33.73
ประถมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.48	ต่ำ = 38.10
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.12	ต่ำ = 34.46
มัธยมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.32	ต่ำ = 37.63
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.23	ต่ำ = 32.72
ปริญญาตรีขึ้นไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 29.75	ต่ำ = 38.94
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 32.78	ต่ำ = 35.92

จากตาราง 31 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 31 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มี

ตัวแปรตามคือ พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน พบว่า คะแนน พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่าง อิทธิพลจากสื่อ และ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย และกลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ (ตาราง 31 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ่ พบว่าในกลุ่มเพศชาย (ตาราง 32) นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันมากกว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน มากที่สุด และ ในกลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ (ตาราง 33) นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน มากกว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันมากที่สุด

ตาราง 32 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน ตามระดับอิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มเพศชาย

อิทธิพลจากสื่อ	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	Code	N	Mean	11	21	22
ต่ำ	สูง	12	93	39.08	4.46	7.43*	7.64*
ต่ำ	ต่ำ	11	55	34.62		2.97	3.18
สูง	ต่ำ	21	134	31.65			0.21
สูง	สูง	22	48	31.44			

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 33 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ตามระดับอิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ

อิทธิพลจากสื่อ	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	Code	N	Mean	22	11	21
ต่ำ	สูง	12	173	40.12	6.66	6.71	9.08*
สูง	สูง	22	50	33.46		0.05	2.42
ต่ำ	ต่ำ	11	59	33.41			2.37
สูง	ต่ำ	21	103	31.04			

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน **กลุ่มรวม** พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่เล่นการพนัน** แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 31 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่เล่นการพนัน** น้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 32.59 กับค่าเฉลี่ย 37.85 (ตาราง 31 ส่วนที่ 2) ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่เล่นการพนัน** มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 36.58 กับค่าเฉลี่ย 33.86 (ตาราง 31 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน **กลุ่มย่อย** ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่เล่นการพนัน** แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 31 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่เล่นการพนัน** น้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี (ตาราง 31 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่เล่นการพนัน** มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 6 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศล โรงเรียนขนาดใหญ่ ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 31 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากสื่อและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่เล่นการพนัน** ในกลุ่มเพศชาย และ กลุ่มโรงเรียนการกุศล โดยนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่เล่นการพนัน** มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ เหมือนกันทั้งสองกลุ่ม 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่เล่นการพนัน** มาก คือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษา ระดับประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี 3) นอกจากนี้นี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่เล่นการพนัน** มาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 34)

ตาราง 34 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผลแบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		อิทธิพลจากสื่อ	ลักษณะมุ่งอนาคต	ก X ข	%
		(ก)	(ข)		ทำนาย
รวม	742	45.08**	11.20**	0.11	11.40
เพศชาย	330	14.99**	8.30**	0.00	10.10
เพศหญิง	412	26.57**	2.13	0.44	10.10
โรงเรียนการกุศลฯ	385	8.29**	15.90**	0.26	10.00
โรงเรียนทั่วไป	357	42.86**	0.57	0.16	14.90
ขนาดใหญ่	242	26.59**	10.05**	0.97	19.20
ขนาดกลาง	240	6.02*	2.41	0.20	5.40
ขนาดเล็ก	260	13.47**	0.36	0.77	7.70
ไม่ได้เรียน	39	4.42*	0.40	0.86	12.40
ประถมศึกษา	404	14.80**	14.98**	0.01	11.70
มัธยมศึกษา	259	23.55**	1.76	0.25	12.90
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	4.36*	0.07	0.29	15.90

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 34 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 34.73	ต่ำ = 38.71
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.71	ต่ำ = 35.73
เพศชาย	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 34.83	ต่ำ = 38.19
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.76	ต่ำ = 35.26
เพศหญิง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 34.66	ต่ำ = 39.05
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.48	ต่ำ = 36.23
โรงเรียนการกุศลฯ	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 35.51	ต่ำ = 37.75
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.18	ต่ำ = 35.08
โรงเรียนทั่วไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.70	ต่ำ = 39.63
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.01	ต่ำ = 36.32
ขนาดใหญ่	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 34.41	ต่ำ = 39.51
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.53	ต่ำ = 35.40
ขนาดกลาง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 36.59	ต่ำ = 39.06
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.61	ต่ำ = 37.05
ขนาดเล็ก	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.15	ต่ำ = 37.25
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.54	ต่ำ = 34.87
ไม่ได้เรียน	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.13	ต่ำ = 39.75
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.45	ต่ำ = 37.43
ประถมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 35.44	ต่ำ = 38.41
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.42	ต่ำ = 35.43
มัธยมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.94	ต่ำ = 38.94
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.12	ต่ำ = 35.75
ปริญญาตรีขึ้นไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 34.18	ต่ำ = 40.22
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.81	ต่ำ = 37.60

จากตาราง 34 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม (ตาราง 34 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปร

ตามคือ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วไม่แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย (ตาราง 34 ส่วนที่ 1)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 34 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชำน้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 34.73 กับค่าเฉลี่ย 38.71 (ตาราง 34 ส่วนที่ 2) ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชำน้อยกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 37.71 กับค่าเฉลี่ย 35.73 (ตาราง 34 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชำน้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชำน้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลในทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับปริญญาตรี (ตาราง 34 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชำน้อยกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 4 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนขนาดใหญ่ ระดับประถมศึกษา (ตาราง 34 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากสื่อและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชำน้อยกว่า ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชำน้อยกว่า คือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษา ระดับประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษา ระดับปริญญาตรี 3) นอกจากนี้ ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชำน้อยกว่า คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ และกลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา

จากนั้นผู้วิจัยได้ศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมหลักเลียงบាយมุขด้าน การไม่เกียจคร้าน ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่ม รวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม มีรายละเอียดดังนี้ (ตาราง 35)

ตาราง 35 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม (ส่วนที่ 1) และค่าคะแนน พฤติกรรมหลักเลียงบายมุขด้านการไม่ เกียจคร้าน ตามระดับของตัวแปรอิสระที่ส่งผล แบบเดียว (ส่วนที่ 2)

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		อิทธิพลจากสื่อ	ลักษณะมุ่ง	ก X ข	% ทำนาย
		(ก)	อนาคตฯ (ข)		
รวม	742	59.04**	112.25**	2.74	29.80
เพศชาย	330	23.32**	42.50**	0.78	23.90
เพศหญิง	412	23.46**	58.91**	1.20	28.30
โรงเรียนการกุศลฯ	385	22.41**	96.83**	4.01	35.10
โรงเรียนทั่วไป	357	36.18**	28.60**	0.32	26.00
ขนาดใหญ่	242	17.18**	38.93**	0.13	27.60
ขนาดกลาง	240	15.43**	40.09**	2.36	28.80
ขนาดเล็ก	260	25.74**	21.52**	2.48	27.00
ไม่ได้เรียน	39	2.73	14.67**	0.70	44.30
ประถมศึกษา	404	29.41**	91.36**	0.78	34.60
มัธยมศึกษา	259	26.35**	24.63**	4.74*	27.30
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	1.34	0.29	0.21	12.10

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 35 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.92	ต่ำ = 36.60
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.29	ต่ำ = 32.23
เพศชาย	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.32	ต่ำ = 35.77
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.37	ต่ำ = 31.72
เพศหญิง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.80	ต่ำ = 37.04
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.99	ต่ำ = 32.85
โรงเรียนการกุศลฯ	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.86	ต่ำ = 35.88
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.51	ต่ำ = 31.23
โรงเรียนทั่วไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.91	ต่ำ = 37.24
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.00	ต่ำ = 33.15
ขนาดใหญ่	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.41	ต่ำ = 37.06
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.98	ต่ำ = 32.48
ขนาดกลาง	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.40	ต่ำ = 36.81
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 37.85	ต่ำ = 32.36
ขนาดเล็ก	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 31.85	ต่ำ = 35.91
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.74	ต่ำ = 32.02
ไม่ได้เรียน	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.49	ต่ำ = 35.83
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.03	ต่ำ = 30.29
ประถมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 33.52	ต่ำ = 36.84
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 38.11	ต่ำ = 32.25
มัธยมศึกษา	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.11	ต่ำ = 36.29
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 36.22	ต่ำ = 32.18
ปริญญาตรีขึ้นไป	อิทธิพลจากสื่อ	สูง = 32.75	ต่ำ = 36.81
	ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	สูง = 35.72	ต่ำ = 33.83

จากตาราง 35 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 1 กลุ่ม (ตาราง 31 ส่วนที่ 1)

ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่าง อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มการศึกษา ของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 35 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ่ พบว่าในกลุ่มการศึกษา ของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 36) นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้านมากที่สุด

ตาราง 36 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ตามระดับอิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา

อิทธิพลจากสื่อ	ลักษณะมุ่งอนาคต	Code	N	Mean	11	22	21
ควบคุมตน							
ต่ำ	สูง	12	103	39.19	5.81	5.95	8.21*
ต่ำ	ต่ำ	11	42	33.38		0.14	2.40
สูง	สูง	22	33	33.24			2.26
สูง	ต่ำ	21	81	30.98			

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ใน กลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน แปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 35 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน น้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 32.92 กับค่าเฉลี่ย 36.60 (ตาราง 35 ส่วนที่ 2) ในขณะที่เดียวกันนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 37.29 กับค่าเฉลี่ย 32.23 (ตาราง 35 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ในกลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 35 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน น้อยกว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 9 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 35 ส่วนที่ 1) ส่วนนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านมากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 10 จาก 11 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก ไม่ได้เรียน ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา (ตาราง 35 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากสื่อและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน ในกลุ่มการศึกษา ของผู้ปกครอง ระดับมัธยมศึกษา โดยนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน มากกว่า นักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ 2) นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านมาก คือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่ม เพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับ มัธยมศึกษา 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน มาก คือ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียน ขนาดใหญ่ กลุ่มการศึกษาระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จากผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางระหว่างการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน กับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และอิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนกับพฤติกรรมหลักเลียงอนาคตควบคุมตน สามารถสรุปปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขได้ดังตาราง 37 ภาคผนวก ก

3. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise Multiple Regression)

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ทั้งด้านรวมและด้านย่อย 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมจำนวน 3 ตัวแปร ประกอบด้วย การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ และกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตจำนวน 3 ตัวแปร ประกอบด้วย เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม รวม 6 ตัวแปร เพื่อตอบสนองมติฐานข้อที่ 4 ว่า กลุ่มตัวแปร ลักษณะทางสังคมและ กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต สามารถทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขทั้ง ด้านรวมและด้านย่อยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ก่อนการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น ผู้วิจัยได้ทดสอบข้อตกลงเบื้องต้น ปรากฏว่าตัวแปรอิสระที่ใช้ทำการศึกษามีการแจกแจงแบบปกติ ไม่มีความสัมพันธ์กัน และไม่ก่อให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์พหุร่วมเชิงเส้น (Multicollinearity) (ตาราง 38 ภาคผนวก ข)

ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 7 ส่วน ได้แก่

3.1 ผลปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต

3.2 ผลปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต

3.3 ผลปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต

3.4 ผลปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต

3.5 ผลปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต

3.6 ผลปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต

3.7 ผลปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต

การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละส่วนจะกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดเล็ก การศึกษาของผู้ปกครองระดับ ไม่ได้เรียน การศึกษาของผู้ปกครองระดับ ประถมศึกษา การศึกษาของผู้ปกครอง ระดับ มัธยมศึกษา และการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรีขึ้นไป ในแต่ละส่วนมีสาระสำคัญดังนี้

ตาราง 37 ผลปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุข ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise)

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทำนาย ตามลำดับ ความสำคัญ	R ²	F	b	Beta	t	a	SE	% ทำนาย
รวม	742	4,5,1,3,6	.49	139.20	1.43,.60,.86,-.66,.51	.31,.16,.19,-.15,.12	9.08**,4.70**,6.00**,4.20**,3.34**	84.05	12.07	49
เพศชาย	330	4,1,3,5	.42	57.58	1.54,1.14,-.68,.41	.33,.25,.16,.11	6.37**,5.06**,3.05**,2.28*	93.82	17.75	42
เพศหญิง	412	4,5,1,6,3	.50	80.79	1.34,.85,.67,.63,-.68	.29,.23,.14,.15,-.14	6.63**,4.85**,3.66**,3.20**,3.06**	82.96	16.03	50
โรงเรียนการกุศลฯ	385	4,5,3,6,1	.49	72.80	1.34,.94,-.69,.61,.54	.29,.23,-.14,.14,.11	5.87**,4.83**,2.93**,2.84**,2.58*	84.98	17.50	49
โรงเรียนทั่วไป	357	4,1,3,5	.50	87.11	1.47,1.24,-.74,.49	.31,.29,-.18,.14	6.72**,6.39**,3.63**,3.11**	92.75	15.79	50
ขนาดใหญ่	242	4,3,5,1	.51	62.07	1.49,-1.40,1.03,.84	.30,-.24,.23,.18	5.28**,3.93**,4.41**,3.37**	106.19	23.92	51
ขนาดกลาง	240	4,1,5	.40	52.38	1.51,1.38,.50	.34,.30,.16	5.65**,5.19**,2.80**	66.54	13.07	40
ขนาดเล็ก	260	4,6,5,1	.44	49.99	1.35,.85,.81,.60	.31,.20,.22,.14	5.52**,3.31**,3.88**,2.65**	54.32	11.24	44
ไม่ได้เรียน	39	4,5	.45	14.96	2.39,1.02	.56,.26	4.41**,2.05*	71.91	27.83	45
ประถมศึกษา	404	4,6,1,5	.49	96.36	1.65,.88,.93,.48	.34,.22,.20,.14	7.95**,4.45**,4.97**,2.85**	42.02	9.47	49
มัธยมศึกษา	259	3,4,5,1	.52	69.36	-1.21,1.31,.79,.79	-.27,.29,.20,.16	-4.60**,5.16**,3.81**,3.23**	118.40	19.85	52
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	2,6,1	.49	11.70	1.34,1.92,1.41	.29,.34,.29	1.95*,2.47*,2.22*	7.32	36.39	49

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

หมายเหตุ ตัวทำนายที่ 1 หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา
2 หมายถึง สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน
3 หมายถึง อิทธิพลจากสื่อ

4 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุข
5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน
6 หมายถึง วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

จากตาราง 37 พบว่า ในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 5 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา อิทธิพลจากสื่อ และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขได้ร้อยละ 49 โดยตัวแปรที่เข้าทำนาย อันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข (Beta .31) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .16) การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .19) อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.15) และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .12) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบผลดังนี้ ในกลุ่มย่อยเพศชาย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติ กรรมหลักเลียงอบายมุขได้ร้อยละ 42 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .33) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .25) อิทธิพลจากสื่อ (Beta .16) และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .11) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศหญิง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 5 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และอิทธิพลจากสื่อ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขได้ร้อยละ 50 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .29) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .23) การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .14) วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .15) และอิทธิพลจากสื่อ (Beta -.14) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนการกุศลฯ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียง
อธิบายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 5 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียง
อธิบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน อิทธิพลจากสื่อ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และการ
อบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุขได้ร้อยละ 49
โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุข (Beta .29)
ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน (Beta .23) อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.14) วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่า
เทียม (Beta .14) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .11) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนทั่วไป ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียง อบายมุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียง อบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขได้ร้อยละ 50 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .31) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตาม แนวพุทธศาสนา (Beta .29) อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.18) และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .14) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดใหญ่ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยว
อบายมุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยว
อบายมุข อิทธิพลจากสื่อ ลักษณะมุ่งอนาคต ความมุ่งมั่น และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา
สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขได้ร้อยละ 51 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรก
คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข (Beta .30) รองลงมาคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.24)
ลักษณะมุ่งอนาคต ความมุ่งมั่น (Beta .23) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .18)
ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดเล็ก ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และลักษณะมุ่งอนาคต ความมุ่งมั่นสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขได้ร้อยละ 40 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .34) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .30) และลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่น (Beta .16) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดเล็ก ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม ลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่น และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขได้ร้อยละ 44 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข (Beta .31) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .20) ลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่น (Beta .22) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .14) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และลักษณะมุ่งอนาคต ความคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขได้ร้อยละ 45 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .56) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน (Beta .26)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่
ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติ
ที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ
ศาสนา และลักษณะมุ่งอนาคต ความคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขได้
ร้อยละ 49 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta
.34) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .22) การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ
ศาสนา (Beta .20) และลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน (Beta .14) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคต ความคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขได้ร้อยละ 52 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.27) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .29) ลักษณะมุ่งอนาคต ความคุมตน (Beta .20) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .16) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขได้ร้อยละ 49 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .29) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .34) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .29)

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น เพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถสรุปได้ดังนี้

1) ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 6 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคต ความคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

2) เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการ การทำนายเป็นอันดับแรกสูงสุดมี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข อิทธิพลจากสื่อ และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน โดยตัวแปร เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข พบในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 9 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียน ขนาดเล็ก กลุ่ม การศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และกลุ่ม การศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา ตัวแปรอิทธิพลจากสื่อ พบใน กลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา และตัวแปรสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรีขึ้นไป

3) ตัวแปรอิทธิพลจากสื่อ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคต ความคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขได้มากที่สุด ในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ทำนายได้ร้อยละ 52

จากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปริมาณการทำงาน ายพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้วยตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นชั้น (ตาราง 38)

ตาราง 38 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise)

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทำนาย ตามลำดับ ความสำคัญ	R ²	F	b	Beta	t	a	SE	% ทำนาย
รวม	742	4,1,5	.29	98.33	.36,.23,.11	.33,.21,.13	8.89**,5.91**,3.71**	5.79	1.92	29
เพศชาย	330	4,1	.48	47.90	.39,.24	.34,.22	6.28**,4.01**	8.13	2.96	48
เพศหญิง	412	4,1,5	.31	59.81	.36,.22,.15	.33,.21,.18	6.78**,4.54**,3.92**	4.48	2.68	31
โรงเรียนการกุศลฯ	385	4,5	.26	65.97	.40,.20	.37,.22	7.33**,4.29**	11.20	2.44	26
โรงเรียนทั่วไป	357	1,4	.34	89.72	.35,.37	.34,.34	6.97**,6.91**	4.35	2.52	34
ขนาดใหญ่	242	3,4,5,1	.28	22.78	-.24,.22,.18,.15	-.18,.20,.18,.14	-2.45*,2.90**,2.85*,2.16*	19.57	6.52	28
ขนาดกลาง	240	4,1	.22	34.01	.40,.16	.39,.15	6.03**,2.35*	12.61	3.47	22
ขนาดเล็ก	260	4,1,5	.28	33.10	.29,.25,.16	.27,.25,.18	4.33**,4.10**,3.11**	4.21	3.10	28
ไม่ได้เรียน	39	4	.21	9.68	.50	.46	3.11**	14.91	7.12	21
ประถมศึกษา	404	4,1,5	.30	57.27	.38,.24,.09	.34,.23,.11	6.89**,4.87**,2.39*	5.42	2.56	30
มัธยมศึกษา	259	4,5,1,2,3	.31	22.94	.32,.13,.23,-.15,-.16	.30,.14,.21,-.15,-.15	4.38**,2.17*,3.25**,2.39*,2.10*	17.44	5.84	31
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	4	.18	8.37	.48	.43	2.90*	16.90	7.36	18

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

หมายเหตุ ตัวทำนายที่ 1 หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา 4 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
2 หมายถึง สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน 5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน
3 หมายถึง อิทธิพลจากสื่อ 6 หมายถึง วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

จากตาราง 38 พบว่าในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติ กรรมหลักเลียงอบายมุขได้ร้อยละ 29 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .33) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .21) และลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน (Beta .13) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 11 กลุ่ม พบผลดังนี้ ในกลุ่มย่อยเพศชาย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนาสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาได้ร้อยละ 48 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .34) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .24) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศหญิง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติ กรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาได้ร้อยละ 31 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .33) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .21) และลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน (Beta .18) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนการกุศลฯ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน สามารถร่วมกันทำนาย พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ได้ร้อยละ 26 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .37) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน (Beta .22) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนทั่วไป ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติ กรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ได้ร้อยละ 34 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .34) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .34)

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดใหญ่ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคต ความคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาได้ร้อยละ 28 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.18) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .20) ลักษณะมุ่งอนาคต ความคุมตน (Beta .18) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .14) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาได้ร้อยละ 22 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .39) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .15) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดเล็ก ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาได้ร้อยละ 28 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .27) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .25) และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .18) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .46) สามารถทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาได้ร้อยละ 21

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ได้ร้อยละ 30 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .34) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .23) และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .11) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 5 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาได้ร้อยละ 31 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .30) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .14) การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .21) สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta -.15) และอิทธิพลจากสื่อ (Beta -.15) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .43)สามารถทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาได้ร้อยละ 18

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาสามารถสรุปได้ดังนี้

1) ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 5 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

2) เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการการทำนายเป็นอันดับแรกสูงสุดมี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และอิทธิพลจากสื่อ โดยตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน กลุ่ม การศึกษาของ ผู้ปกครอง ระดับประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครอง ระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครอง ระดับปริญญาตรีขึ้นไป ตัวแปร การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป และตัวแปร อิทธิพลจากสื่อ พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่

3) ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ได้มากที่สุด ในกลุ่มเพศชาย ทำนายได้ร้อยละ 48

จากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่เที่ยว
กลางคืน ด้วยตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นชั้น
(ตาราง 39)

ตาราง 39 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise)

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทำนาย ตามลำดับ ความสำคัญ	R ²	F	b	Beta	t	a	SE	% ทำนาย
รวม	742	3,4,6,5,1	.28	56.67	-.19,.17,.13,.11,.09	-.18,.16,.13,.13,.09	-4.41**,3.94**,3.21**,3.12**,2.37*	21.55	3.27	28
เพศชาย	330	3,4,5,1	.24	25.07	-.22,.15,.15,.16	-.21,.14,.17,.14	-3.51**,2.30*,3.02**,2.51*	23.10	4.91	24
เพศหญิง	412	6,4,3	.23	41.41	.20,.22,-.18	.22,.22,-.17	4.26**,4.19**,3.16**	25.95	3.78	23
โรงเรียนการกุศลฯ	385	6,3,4	.25	41.63	.24,-.22,.19	.23,-.20,.18	4.25**,3.54**,3.14**	26.30	4.16	25
โรงเรียนทั่วไป	357	3,5,1,4	.33	42.66	-.19,.19,.15,.16	-.20,.24,.16,.15	-3.59**,4.70**,2.99**,2.77*	21.20	4.13	33
ขนาดใหญ่	242	3,4	.32	55.45	-.45,.24	-.39,.25	-6.01**,3.91**	40.07	4.11	32
ขนาดกลาง	240	5,4,3	.21	21.10	.17,.21,-.14	.23,.20,-.15	3.38**,2.90**,2.16*	26.79	4.44	21
ขนาดเล็ก	260	6,3	.22	36.26	.35,-.21	.32,-.21	4.97**,3.23**	27.97	4.19	22
ไม่ได้เรียน	39	3,4	.37	10.59	-.39,.23	-.45,.31	-3.29**,2.22*	40.37	6.12	37
ประถมศึกษา	404	6,4,1,5	.29	40.43	.17,.20,.19,.13	.18,.18,.18,.16	3.09**,3.55**,3.72**,2.78*	8.37	2.60	29
มัธยมศึกษา	259	3,4,5	.26	29.47	-.29,.20,.13	-.27,.19,.15	-3.82**,2.89**,2.21*	31.45	5.12	26
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	3,6	.38	11.54	-.43,.36	-.42,.31	-2.88**,2.14**	32.82	9.26	38

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

หมายเหตุ ตัวทำนายที่

- 1 หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา
- 2 หมายถึง สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน
- 3 หมายถึง อิทธิพลจากสื่อ

- 4 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
- 5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน
- 6 หมายถึง วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

จากตาราง 39 พบว่า ในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับคิน* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 5 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข วิธีคิดแบบ คุณค่าแท้คุณค่าเทียม ลักษณะมุ่งอนาคต ความคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับคิน* ได้ร้อยละ 28 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.18) รองลงมาคือ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .16) วิธีคิดแบบ คุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .13) ลักษณะมุ่งอนาคต ความคุมตน (Beta .13) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .09) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศชาย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ได้ร้อยละ 24 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.21) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .14) ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน (Beta .17) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .14) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศหญิง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ วิธีคิดแบบ คุณค่าแท้คุณค่าเทียม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และอิทธิพลจากสื่อ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืนได้ร้อยละ 23 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ วิธีคิดแบบ คุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .22) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .22) และอิทธิพลจากสื่อ (Beta -.17) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนการกุศลฯ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียง
อธิบายमुखด้านการไม่เที่ยวกลางคืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ วิธีคิด
แบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม อิทธิพลจากสื่อ และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอธิบาย मुख สามารถ
ร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงमुखด้านการไม่เที่ยวกลางคืนได้ร้อยละ 25 โดยตัวแปรที่เข้า
ทำนายอันดับแรกคือ วิธีคิดแบบ คุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .23) รองลงมาคือ อิทธิพลจากสื่อ
(Beta -.20) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอธิบาย मुख (Beta .18) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนทั่วไป ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียง อบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพล จากสื่อ ลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่น การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และเจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืนได้ร้อยละ 33 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.20) รองลงมา คือ ลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่น (Beta .24) การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .16) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .15) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดใหญ่ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ได้ร้อยละ 32 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.39) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .25) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุงอนาคต ความคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และอิทธิพลจากสื่อ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ได้ร้อยละ 21 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุงอนาคตความคุมตน (Beta .23) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .20) และอิทธิพลจากสื่อ (Beta -.15) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดเล็ก ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และอิทธิพลจากสื่อ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ได้ร้อยละ 22 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .32) รองลงมาคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.21) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ได้ร้อยละ 37 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.45) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .31) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และลักษณะมุงอนาคต ความคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ได้ร้อยละ 29 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .18) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .18) การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .18) และลักษณะมุงอนาคตความคุมตน (Beta .16) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ได้ร้อยละ 26 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.27) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .19) และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .15) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ได้ร้อยละ 38 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.42) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .31) ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืนสามารถสรุปได้ดังนี้

1) ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 5 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน

2) เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการการทำนายเป็นอันดับแรกสูงสุดมี 3 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน โดยตัวแปรอิทธิพลจากสื่อ พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มโรงเรียน ทัวไป กลุ่มโรงเรียน ขนาดใหญ่ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน กลุ่ม การศึกษาของผู้ปกครอง ระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรีขึ้นไป ตัวแปรวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม พบในกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม เพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียน ขนาดเล็ก และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครอง ระดับประถมศึกษา และตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง

3) ตัวแปรอิทธิพลจากสื่อ และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืนได้มากที่สุด ในกลุ่ม การศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรีขึ้นไป ทำนายได้ร้อยละ 38

จากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการเล่น ด้วยตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (ตาราง 40)

ตาราง 40 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise)

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทำนาย ตามลำดับ ความสำคัญ	R ²	F	b	Beta	t	a	SE	% ทำนาย
รวม	742	5,3,6	.25	81.34	.20,-.22,.16	.23,-.21,.16	5.61**, -5.31**, 3.85**	24.51	2.57	25
เพศชาย	330	3,5,6	.17	21.71	-.23,.12,.13	-.24,.14,.13	-3.94**, 2.27*, 2.10*	29.49	3.75	17
เพศหญิง	412	5,3,6	.31	60.35	.29,-.23,.18	.31,-.19,.16	5.57**, -3.73**, 3.07**	20.39	3.54	31
โรงเรียนการกุศลฯ	385	5,6,3	.30	53.18	.27,.20,-.19	.29,.20,-.17	5.14**, 3.60**, -3.14**	18.96	3.58	30
โรงเรียนทั่วไป	357	3,5	.21	46.25	-.29,.19	-.30,.23	-5.47**, 4.14**	33.78	2.84	21
ขนาดใหญ่	242	5,3	.23	36.36	.32,-.32	.32,-.24	5.13**, -3.82**	29.50	4.09	23
ขนาดกลาง	240	6,3,1	.19	18.07	.21,-.18,.17	.21,-.18,.15	3.02**, -2.53*, 2.29*	22.16	5.42	19
ขนาดเล็ก	260	5,6	.24	40.29	.29,.23	.33,.22	4.95**, 3.40**	10.51	2.46	24
ไม่ได้เรียน	39	5	.21	9.54	.35	.45	3.09**	20.09	4.89	21
ประถมศึกษา	404	6,3,5,4	.24	32.38	.20,-.16,.12,.12	.21,-.15,.14,.11	3.50**, -2.66*, 2.43*, 2.03*	19.15	4.14	24
มัธยมศึกษา	259	3,5	.25	43.69	-.31,.26	-.29,.28	-4.49**, 4.38**	30.61	3.84	25
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	5,1	.45	15.28	.50,.26	.55,.26	4.28**, 2.05*	1.39	6.62	45

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

หมายเหตุ ตัวทำนายที่

- 1 หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา
- 2 หมายถึง สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน
- 3 หมายถึง อิทธิพลจากสื่อ

- 4 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
- 5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน
- 6 หมายถึง วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

จากตาราง 40 พบว่าในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน อิทธิพลจากสื่อ และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น ได้ร้อยละ 25 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน (Beta .23) รองลงมาคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.21) และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .16) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศชาย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น ได้ร้อยละ 17 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.24) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน (Beta .14) และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .13) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศหญิง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่น อิทธิพลจากสื่อ และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น ได้ร้อยละ 31 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่น (Beta .31) รองลงมาคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.19) และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .16) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนการกุศลฯ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยง
อบายมุขด้านการไม่เฝ้าดูการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่
ลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่น วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และอิทธิพลจากสื่อ สามารถร่วมกัน
ทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เฝ้าดูการละเล่น ได้ร้อยละ 30 โดยตัวแปรที่เข้า
ทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่น (Beta .29) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้
คุณค่าเทียม (Beta .20) และอิทธิพลจากสื่อ (Beta -.17) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนทั่วไป ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียง อบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคต ความคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียง อบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น ได้ร้อยละ 21 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพล จากสื่อ (Beta -.30) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคตความคุมตน (Beta .23) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดใหญ่ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรม
หลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร
ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ความมุ่งมั่น และอิทธิพลจากสื่อ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรม
หลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการละเล่น ได้ร้อยละ 23 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ
ลักษณะมุ่งอนาคตความมุ่งมั่น (Beta .32) รองลงมาคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.24) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม อิทธิพลจากสื่อ และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ได้ร้อยละ 19 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .21) รองลงมาคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.18) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .15) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดเล็ก ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และ วิธีคิดแบบ คุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ได้ร้อยละ 24 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .33) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .22) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .45) สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ได้ร้อยละ 21

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม อิทธิพลจากสื่อ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ได้ร้อยละ 24 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .21) รองลงมาคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.15) ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .14) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .11) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ได้ร้อยละ 25 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.29) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .28) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ได้ร้อยละ 45 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .55) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .26) ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องการเล่นสามารถสรุปได้ดังนี้

1) ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 5 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

2) เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการการทำนายเป็นอันดับแรกสูงสุดมี 3 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน อิทธิพลจากสื่อ และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม โดยตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียน ขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครอง ระดับปริญญาตรีขึ้นไป ตัวแปร อิทธิพลจากสื่อ พบในกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มโรงเรียนทั่วไป และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ มัธยมศึกษา และตัวแปรวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม พบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา

3) ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องการเล่น ได้มากที่สุด ในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรีขึ้นไป ทำนายได้ร้อยละ 45

จากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ด้วยตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (ตาราง 41)

ตาราง 41 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise)

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทำนาย ตามลำดับ ความสำคัญ	R ²	F	b	Beta	t	a	SE	% ทำนาย
รวม	742	4,3,6,1	.27	69.54	.37,-.12,.11,.10	.33,-.12,.11,.09	8.42**, -2.87**, 2.79*, 2.38*	13.16	3.31	27
เพศชาย	330	4,3,1	.21	29.01	.28,-.17,.15	.25,-.18,.14	4.32**, -3.01**, 2.51*	19.93	4.44	21
เพศหญิง	412	4,6	.29	82.67	.49,.21	.43,.19	9.33**, 4.25**	5.67	2.53	29
โรงเรียนการกุศลฯ	385	4,5,3	.31	55.92	.37,.22,-.14	.33,.22,-.12	6.12**, 4.16**, -2.16*	13.56	4.30	31
โรงเรียนทั่วไป	357	4,6,1	.27	43.74	.37,.16,.14	.34,.16,.14	6.40**, 2.99**, 2.54*	6.62	2.68	27
ขนาดใหญ่	242	4,6,1	.36	44.04	.45,.22,.22	.37,.21,.19	6.17**, 3.51**, 3.22**	-3.46	3.72	36
ขนาดกลาง	240	4,1	.15	21.08	.32,.21	.28,.17	4.17**, 2.60*	11.23	4.03	15
ขนาดเล็ก	260	4,5	.27	46.54	.45,.15	.43,.18	7.42**, 3.06**	9.27	2.61	27
ไม่ได้เรียน	39	1,4	.49	17.08	.41,.40	.41,.40	3.08**, 3.01*	-1.21	6.42	49
ประถมศึกษา	404	4,6	.24	61.62	.42,.20	.36,.20	7.20**, 4.14**	9.03	2.52	24
มัธยมศึกษา	259	4,5,3	.37	49.95	.39,.16,-.19	.37,.18,-.18	6.12**, 2.92**, -2.72*	16.09	4.67	37
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	2	.32	17.64	0.56	0.56	4.20**	9.27	6.38	32

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

หมายเหตุ ตัวทำนายที่

- 1 หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา
- 2 หมายถึง สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน
- 3 หมายถึง อิทธิพลจากสื่อ

- 4 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
- 5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน
- 6 หมายถึง วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

จากตาราง 41 พบว่าในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เกี่ยวเล่นการพนัน* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข อิทธิพลจากสื่อ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่เล่นการพนัน* ได้ร้อยละ 27 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .33) อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.12) วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .11) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .09) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศชาย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวเล่นการพนันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข อิทธิพลจากสื่อ และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวเล่นการพนันได้ร้อยละ 21 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .25) อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.18) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .14) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศหญิง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวเล่นการพนันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันได้ร้อยละ 29 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .43) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .19) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนการกุศลฯ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยง
อบายมุขด้านการไม่เที่ยวเล่นการพนัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจต
คติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และอิทธิพลจากสื่อ สามารถ
ร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนันได้ร้อยละ 31 โดยตัวแปรที่เข้า
ทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข (Beta .33) รองลงมาคือ ลักษณะ
มุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .22) และอิทธิพลจากสื่อ (Beta -.12) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนทั่วไป ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียง อบายมุขด้านการไม่เที่ยวเล่นการพนัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และการอบรมเลี้ยงดูตาม แนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน ได้ ร้อยละ 27 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .34) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบ คุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .16) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .14) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดใหญ่ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวเล่นการพนัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนันได้ร้อยละ 36 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .37) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบ คุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .22) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .22) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวเล่นการพนัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนันได้ร้อยละ 15 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .28) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .17) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดเล็ก ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวเล่นการพนัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนันได้ร้อยละ 27 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .43) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .18) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวเล่นการพนัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนันได้ร้อยละ 49 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .41) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .40) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวเล่นการพนัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน ได้ร้อยละ 24 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .36) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .20) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวเล่นการพนัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และอิทธิพลจากสื่อ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน ได้ร้อยละ 37 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .37) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .16) และอิทธิพลจากสื่อ (Beta -.19) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวเล่นการพนัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .56) สามารถทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันได้ร้อยละ 32

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนันสามารถสรุปได้ดังนี้

1) ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 6 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

2) เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการการทำนายเป็นอันดับแรกสูงสุดมี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน โดยตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครอง ระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และตัวแปรสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรีขึ้นไป

3) ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน ได้มากที่สุดในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน ทำนายได้ร้อยละ 49

จากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว ด้วยตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (ตาราง 42)

ตาราง 42 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise)

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทำนาย ตามลำดับ ความสำคัญ	R ²	F	b	Beta	t	a	SE	% ทำนาย
รวม	742	4,1,2	.28	93.40	.36,.21,.08	.34,.21,.08	9.42**,5.28**,2.09*	7.24	1.86	28
เพศชาย	330	4,1,5	.34	55.42	.43,.32,-.11	.41,.32,-.13	7.84**,6.24**,2.71*	7.41	2.56	34
เพศหญิง	412	4,1,2	.22	38.46	.34,.16,.14	.32,.15,.13	6.46**,2.87**,2.53*	7.05	3.05	22
โรงเรียนการกุศลฯ	385	4,1,2	.28	37.38	.32,.15,.12	.33,.14,.12	6.23**,2.54*,2.29*	9.96	2.75	28
โรงเรียนทั่วไป	357	4,1	.33	85.38	.41,.29	.37,.29	7.60**,5.90**	4.96	2.51	33
ขนาดใหญ่	242	4,1,3,2	.33	29.65	.33,.16,-.19,.14	.31,.16,-.15,.13	4.62**,2.46*,2.11*	12.62	5.83	33
ขนาดกลาง	240	1,4	.24	37.24	.32,.29	.30,.28	4.69**,4.39**	9.18	3.42	24
ขนาดเล็ก	260	4,1	.22	35.89	.36,.19	.35,.19	5.60**,3.12**	10.86	2.98	22
ไม่ได้เรียน	39	4,1	.48	16.73	.47,.41	.43,.38	3.21**,2.81*	-3.16	6.94	48
ประถมศึกษา	404	4,1	.25	65.15	.37,.24	.34,.24	7.14**,4.90**	9.37	2.50	25
มัธยมศึกษา	259	4,1,3,6	.31	28.08	.36,.23,-.22,-.17	.35,.21,-.21,-.15	5.00**,3.47**,3.11**,2.34*	22.28	5.32	31
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	2,4	.32	8.79	.29,.26	.36,.31	2.44**,2.10**	12.97	6.10	32

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

หมายเหตุ ตัวทำนายที่

- 1 หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา
- 2 หมายถึง สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน
- 3 หมายถึง อิทธิพลจากสื่อ

- 4 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
- 5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน
- 6 หมายถึง วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

จากตาราง 42 พบว่าในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* ได้ร้อยละ 28 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .34) รองลงมา คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .21) และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .08) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน **กลุ่มย่อยเพศชาย** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่คบคนชั่ว** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข **ด้านการไม่คบคนชั่ว** ได้ร้อยละ 34 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .41) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .31) และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta -.13) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศหญิง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วได้ร้อยละ 22 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .32) รองลงมา คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .15) และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .13) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนการกุศลฯ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียง
อธิบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อ
พฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และสภาพแวดล้อมที่ดีใน
โรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วได้ร้อยละ 28 โดย
ตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอธิบายมุข (Beta .33) รองลงมา
คือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .14) และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .12)
ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนทั่วไป ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียง อบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สามารถร่วมกันทำนาย พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่วได้ร้อยละ 33 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรก คือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .37) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนว พุทธศาสนา (Beta .29) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดใหญ่ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา อิทธิพลจากสื่อ และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่วได้ร้อยละ 33 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .31) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .16) อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.15) และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .13) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดกลาง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว ได้ร้อยละ 24 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .30) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .28) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดเล็ก ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว ได้ร้อยละ 22 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .35) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .19) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว ได้ร้อยละ 48 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .43) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .38) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว ได้ร้อยละ 25 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .34) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .24) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา อิทธิพลจากสื่อ และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว ได้ร้อยละ 31 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .35) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .21) อิทธิพลจากสื่อ (Beta -.21) และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta -.17) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว ได้ร้อยละ 32 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .36) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .31) ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่วสามารถสรุปได้ดังนี้

1) ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 6 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

2) เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการการทำนายเป็นอันดับแรกสูงสุดมี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน โดยตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศลฯ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน กลุ่ม การศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็กและตัวแปรสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรีขึ้นไป

3) ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว ได้มากที่สุด ในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน ทำนายได้ร้อยละ 48

จากนั้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปริมาณการทำนายพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ด้วยตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (ตาราง 43)

ตาราง 43 ปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น (Stepwise)

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ตัวทำนาย ตามลำดับ ความสำคัญ	R ²	F	b	Beta	t	a	SE	% ทำนาย
รวม	742	5,1,4,2,6	.40	96.17	.24,.15,.13,.10,.09	.32,.16,.14,.12,.11	8.87**,4.44**,3.87**,3.28**,2.75*	3.53	1.58	40
เพศชาย	330	4,5,1	.34	56.21	.27,.20,.19	.29,.27,.21	5.54**,5.66**,4.23**	5.21	2.28	34
เพศหญิง	412	5,2,1,6	.40	66.52	.29,.16,.15,.12	.38,.17,.16,.13	7.89**,3.73**,3.60**,2.65*	3.34	2.35	40
โรงเรียนการกุศลฯ	385	5,6,1,2	.42	69.20	.31,.20,.14,.12	.38,.22,.13,.12	7.79**,4.43**,2.93**,2.63*	1.40	2.37	42
โรงเรียนทั่วไป	357	1,5,4,2	.40	57.68	.20,.22,.15,.11	.23,.31,.16,.14	4.22**,6.76**,3.14**,2.57*	5.47	2.09	40
ขนาดใหญ่	242	5,1,4,2	.46	50.02	.35,.19,.19,.14	.39,.20,.19,.14	7.37**,3.53**,3.30**,2.43*	-3.72	3.05	46
ขนาดกลาง	240	5,1	.35	64.09	.28,.36	.39,.33	7.00**,5.99**	6.57	2.91	35
ขนาดเล็ก	260	6,4,5,2	.34	33.17	.16,.13,.18,.12	.20,.16,.25,.18	2.94**,2.52*,4.03**,2.89**	8.92	2.24	34
ไม่ได้เรียน	39	5,4	.52	19.78	.40,.35	.51,.41	4.28**,3.42**	2.98	5.28	52
ประถมศึกษา	404	5,2,1,4,6	.44	61.54	.25,.11,.13,.12,.10	.34,.13,.14,.12,.13	6.84**,2.65*,2.87**,2.56*,2.37*	4.17	2.06	44
มัธยมศึกษา	259	5,1,4	.35	46.34	.25,.21,.20	.32,.22,.22	5.70**,3.88**,3.59**	5.60	2.65	35
ปริญญาตรีขึ้นไป	40	2,6	.41	12.68	.41,.36	.43,.31	2.92*,2.12*	0.75	6.89	41

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

หมายเหตุ ตัวทำนายที่ 1 หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา
2 หมายถึง สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน
3 หมายถึง อิทธิพลจากสื่อ

4 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข
5 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน
6 หมายถึง วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

จากตาราง 43 พบว่าในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 5 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และวิธีคิดแบบ คุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 40 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .32) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .16) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .14) สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .12) และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .11) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศชาย ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 34 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .29) รองลงมาคือลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta .27) และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .21) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศหญิง ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และวิธีคิดแบบ คุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 40 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta .38) รองลงมาคือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .17) การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .16) และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .13) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนการกุศลฯ ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 42 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .38) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .22) การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (Beta .13) และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .12) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยโรงเรียนทั่วไป ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 40 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .23) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน (Beta .31) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข (Beta .16) และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .14) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน **กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดใหญ่** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ได้ร้อยละ 46 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .39) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .20) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข (Beta .19) และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .14) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน **กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดกลาง** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 35 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .39) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .33) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน **กลุ่มย่อยโรงเรียนขนาดเล็ก** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 34 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .20) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข (Beta .16) ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .25) และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .18) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน **กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 52 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .51) รองลงมาคือ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข (Beta .41) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาใน **กลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา** ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 5 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน การอบรมเลี้ยงดูตาม

แนวพุทธศาสนา เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 44 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .34) รองลงมาคือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .13) การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .14) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .12) และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .13) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 35 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (Beta .32) รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา (Beta .22) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (Beta .22) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านได้ร้อยละ 41 โดยตัวแปรที่เข้าทำนายอันดับแรกคือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (Beta .43) รองลงมาคือ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม (Beta .31) ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านสามารถสรุปได้ดังนี้

1) ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 5 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

2) เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการการทำนายเป็นอันดับแรกสูงสุดมี 5 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน โดยตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ มัธยมศึกษา ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มโรงเรียนทั่วไป ตัวแปรวิธีคิด

แบบคุณค่าแท่งคุณค่าเทียม พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มโรงเรียน ขนาดเล็ก และตัวแปรสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน พบในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรีขึ้นไป

3) ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ เกียจคร้าน ได้มากที่สุด ในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน ทำนายได้ร้อยละ 52

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้อง กับพฤติกรรมหลักเลียง อบายมุข ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ” เป็นการวิจัยสหสัมพันธ์เชิงเปรียบเทียบสาเหตุจากลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากน้อยเพียงใด โดยการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายการวิจัย 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม และ 2) เพื่อค้นหาตัวทำนายสำคัญและอำนาจการทำนาย พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้วยลักษณะทางสังคม และลักษณะทางจิตทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวนทั้งสิ้น 742 คน

สำหรับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน ตัวแปรต้น แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพระพุทธศาสนา สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ และกลุ่ม ตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และตัวแปรแบ่งกลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง โรงเรียนการกุศลฯ โรงเรียนทั่วไป โรงเรียน ขนาดใหญ่ โรงเรียน ขนาดกลาง โรงเรียน ขนาดเล็ก การศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน การศึกษาของผู้ปกครองระดับ ประถมศึกษา การศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา และการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรีขึ้นไป

สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ ทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 8 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะ ทางชีวสังคม (ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักเรียน) ตอนที่ 2 แบบวัด พฤติกรรมหลัก เลียงอบายมุข (โลกหมุนรอบตัวเรา) ตอนที่ 3 แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา (วิถีพุทธในบ้านฉัน) ตอนที่ 4 แบบวัดสภาพแวดล้อมที่ดีใน โรงเรียน (โรงเรียนของหนู) ตอนที่ 5 แบบวัดอิทธิพลจากสื่อ (Hello Social) ตอนที่ 6 แบบวัดเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข (มุมมองของฉันต่อสิ่งรอบข้าง) ตอนที่ 7 แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (โตขึ้นหนูอยากเป็น...?) และ ตอนที่ 8 แบบวัดวิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม (คุณค่าที่ฉันคู่ควร) รวมจำนวนทั้งสิ้น 116 ข้อ

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนแรก เป็นผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมของนักเรียนและลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา ส่วนที่ 2 เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางสังคมและตัวแปรกลุ่มลักษณะทางจิตที่ เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และส่วนที่ 3 เป็นผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น เพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต

ส่วนในบทนี้เป็นการสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน
 - 1.1 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 1
 - 1.2 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 2
 - 1.3 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 3
 - 1.4 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 4
2. ข้อดีและข้อจำกัดของการวิจัย
 - 2.1 ข้อดีของการวิจัย
 - 2.2 ข้อจำกัดของการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาและวิจัยต่อไป
 - 3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ
 - 3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน

จากการประมวลแนวคิดทฤษฎี และการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ทำให้สามารถตั้งสมมติฐานในการวิจัยได้จำนวน 4 ข้อ ซึ่งทดสอบโดยการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติในบทที่ 4 จนสามารถสรุปผลตามสมมติฐานในแต่ละข้อได้ดังนี้

1.1 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า “นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมาก กว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธและมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ระหว่าง 1) การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสูง และกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธต่ำ 2) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง และกลุ่มนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขต่ำ ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน โดยทำการวิเคราะห์ตัวแปรตามที่ละด้าน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสองตัว แต่พบ ว่าคะแนนของตัวแปรตามแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว ดังนี้

พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ไม่พบปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง แต่พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว ดังนี้ 1) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี) 2) นักเรียน ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย

พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ไม่พบปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง แต่พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว ดังนี้ 1) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี) 2) นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 10 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี)

พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ไม่พบปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง แต่พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว ดังนี้ 1) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียนกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี) 2) นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและ ทุกกลุ่มย่อย

พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ไม่พบปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง แต่พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว ดังนี้ 1) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบใน

กลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี) 2) นักเรียน ที่มีเจตคติที่ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 10 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี)

พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน ไม่พบปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง แต่พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว ดังนี้ 1) นักเรียน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี) 2) นักเรียน ที่มีเจตคติที่ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สูง เป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 10 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี)

พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว ไม่พบปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง แต่พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว ดังนี้ 1) นักเรียน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี) 2) นักเรียน ที่มีเจตคติที่ ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย

พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน ไม่พบปฏิสัมพันธ์แบบสองทาง แต่พบว่า คะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว ดังนี้ 1) นักเรียน ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี) 2) นักเรียนที่มีเจตคติที่ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขสูง พบในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 10 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี)

จึงสรุปได้ว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสับสhunสมมติฐานข้อที่ 1 เพียงบางส่วน

จากผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เพียงตัวแปรอิสระด้านใดด้านหนึ่งจาก 2 ด้าน ที่นำมาศึกษา เพียงพอที่จะส่งผลต่อความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านรวมและ ด้านย่อย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ทราบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านรวมและด้านย่อยสูง เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ คือ การที่ผู้ปกครองเลี้ยงดูโดยการถ่ายทอดศาสนา เพราะศาสนาสอนให้คิดดี พูดดี ทำดี เมื่อได้รับ

การอบรมสั่งสอนที่สอดแทรกหลักธรรม ก็จะมีส่งผลให้สามารถดำเนินชีวิตภายใต้วัฒนธรรมแบบพุทธได้อย่างกลมกลืน (ลัดดาวลย์ เกษมเนตร; และประทีป จินนี . 2546) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปฎิมากร ศิริเตชะ(2549) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมตามหลักสงคหวัตถุ พบผลการศึกษาว่า การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธมีความสัมพันธ์ ทางบวก กับพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมตามหลักสงคหวัตถุ 4 และงานวิจัยของ ปัทมา เกตุอำ (2550) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนาของเยาวชนในสถานพินิจ ผลการศึกษาพบว่า การถ่ายทอดทางพุทธจากบิดามารดามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนาของเยาวชนในสถานพินิจ

สำหรับหลักฐานที่แสดงว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขสูง เป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านรวมและด้านย่อยสูง เนื่องจาก เจตคติเป็นความรู้เชิงประเมินค่าต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น การตัดสินว่าสิ่งนั้นดีหรือเลว ความรู้สึกพอใจไม่พอใจ ชอบหรือไม่ชอบ ความคิดและความรู้เหล่านี้จะทำให้เกิดเป็นความพร้อมที่จะกระทำหรือการแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมต่อที่สอดคล้องกับความรู้เชิงประเมินค่าของตนเอง (ดวงเดือน พันธุมนาวิน 2530) สอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิรดี จันทน์หอม (2535) ที่ได้ศึกษาตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพนันของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการพนันต่ำจะเป็นผู้มีพฤติกรรมการพนันน้อยกว่านักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการพนันสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และงานวิจัยของ นรินทร์ คำโพธิ์ (2550) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมด้านทานการพนันฟุตบอลของนักเรียน ผลการศึกษา พบว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมด้านทานการพนันฟุตบอลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมด้านทานการพนันฟุตบอล

จากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่มีลักษณะทางสังคมสูงและลักษณะทางจิตสูง (เช่น การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข) เป็นผู้มีพฤติกรรมพึงประสงค์มากกว่าผู้ที่มีลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตในลักษณะอื่นๆ

1.2 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า “นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง มีพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขมาก กว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ระหว่าง 1) สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และกลุ่มนักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ 2) ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง และกลุ่มนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน โดยทำการวิเคราะห์ตัวแปรตามที่ละด้าน

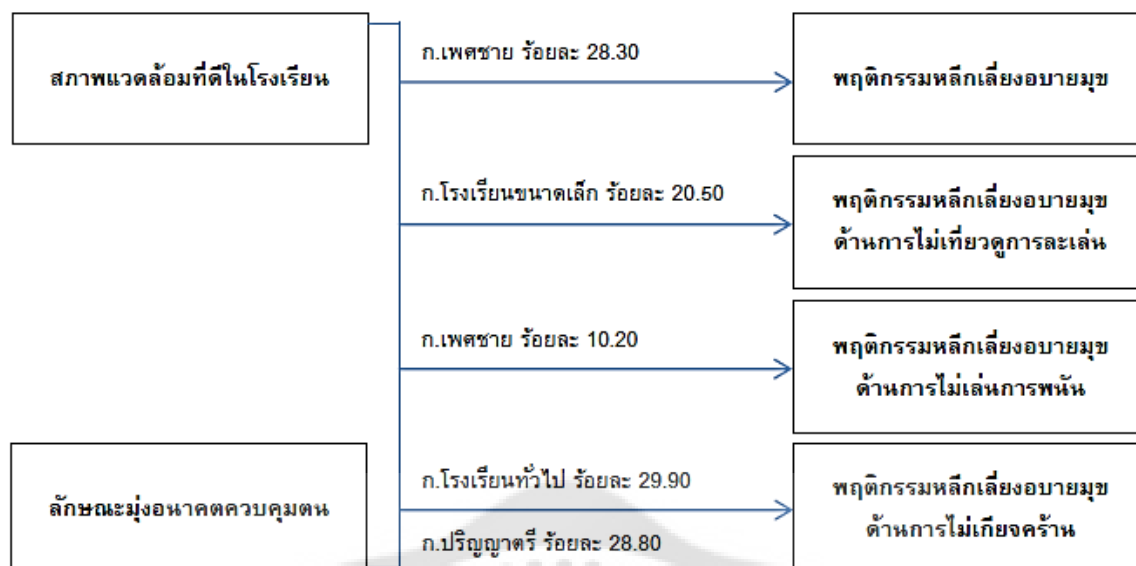
จากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง กับพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขในกลุ่มเพศชาย กล่าวคือ นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ ผลการศึกษาส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหมายบางส่วน

เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน พบว่า ตัวแปรตามแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบในพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขรายด้าน 3 ด้าน สรุปได้ดังนี้

1) พฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น พบว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่นมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อย โรงเรียนขนาดเล็ก ผลการศึกษาส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหมายบางส่วน

2) พฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน พบว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อยเพศชาย ผลการศึกษาส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหมายบางส่วน

3) พฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน พบว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อยโรงเรียนทั่วไป และกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ผลการศึกษาส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหมายบางส่วน (ภาพประกอบ 2)

ภาพประกอบ 2 ผลปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ยังพบว่า พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เกี่ยวข้องกลางคืน และด้านการไม่คบคนชั่ว แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปรสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน 1.1) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา พบว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมามากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ มัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ปริญญาตรี) 1.2) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกลางคืน พบว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกลางคืนมากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มเพศหญิง และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน) 1.3) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว พบว่า นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วมากกว่านักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนต่ำ พบในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย

2) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปร ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน 2.1) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา

มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ปริญญาตรี)

2.2) พฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืนมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 10 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี)

2.3) พฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่วมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี)

จึงสรุปได้ว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อ 2 เพียงบางส่วน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ทราบว่า

1) นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขสูง เนื่องจาก สภาพแวดล้อมในโรงเรียน คือ การจัดบรรยากาศ หรือการจัดสิ่งต่างๆ รอบตัวนักเรียน ให้นักเรียนได้สัมผัสและโน้มเอียงไปตามบรรยากาศและสภาพแวดล้อมนั้นๆ หากโรงเรียนมีบรรยากาศหรือสภาพแวดล้อมที่ดีก็จะทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์(อำภา บุญช่วย. 2537) สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุไรวรรณ สวัสดิ์ (2551) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า สภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์ ทางบวกกับความไม่มีวินัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนงานวิจัยของ กาญจนา แยมเสารง (2554) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต ผลการศึกษาพบว่า สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และงานวิจัยของ จันทรัชลี มาพุทธร (2554) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของนิสิต ผลการศึกษาพบว่า สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปรับตัวของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวอบายมุขสูง เนื่องจาก ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เป็นลักษณะทางจิตที่ทำให้เกิดความเพียรพยายามเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายในอนาคต พร้อมทั้งมีความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตนเองหลักเลี้ยวการกระทำที่ผิดศีลธรรม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม . 2520) สอดคล้องกับงานวิจัยของ นรินทร์ คำโพธิ์ (2550) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านทานการเล่นพนันฟุตบอลของนักเรียน ผลการศึกษา พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนมีความสัมพันธ์ ทางบวกกับพฤติกรรมด้านทานการเล่นพนันฟุตบอล ส่วนงานวิจัยของ ปัทมา เกตุอำ (2550) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนาของเยาวชนในสถานพินิจ ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนา

และงานวิจัยของ โชติมา สุฤทธิธรรม ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชนในสถานพินิจ ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ ทางบวกกับพฤติกรรมรับผิดชอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) นักเรียนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนสูงและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูงเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวบายนุชสูง ผลการวิจัยในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่มีลักษณะทางสังคมสูงและลักษณะทางจิตสูง (เช่น สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง) เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมพึงประสงค์มากกว่าผู้ที่มีลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตในลักษณะอื่นๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวดีษฐ์ จตุพร (2547) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยการเรียนของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า นิสัยในการเรียน แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ส่วนงานวิจัยของ ลำไย มากเจริญ (2554) 106-110 ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพของนิสิตนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการเรียน อย่างมีประสิทธิภาพ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว ได้แก่ การรับรู้บรรยากาศที่ดีในชั้นเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง และงานวิจัยของ ปริญวิทย์ นุราช (2557) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนตามสมรรถนะวิชาชีพและความสุขในการเรียนของนิสิตทันตแพทย ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการเรียนตามสมรรถนะวิชาชีพ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ สภาพแวดล้อมทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง

เมื่อพิจารณา เหตุผลในเชิงแนวคิดทฤษฎี สามารถอธิบายได้ว่า ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตมีความสัมพันธ์กัน ดังเช่น ในทางพุทธศาสนาได้อธิบายสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมไว้ว่า การที่บุคคลจะเกิดการเรียนรู้นั้นกลายเป็นพฤติกรรมนั้น มีปัจจัยอยู่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ได้แก่ ปัจจัยลักษณะทางสังคม คือ การกระตุ้นชักจูงจากภายนอก และปัจจัยลักษณะทางจิต คือ ปัจจัยภายในตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึนึกคิด (พระพรหมคุณาภรณ์. 2551)

1.3 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า “นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง มีพฤติกรรมหลักเลี้ยวบายนุชมาก กว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ระหว่าง 1) อิทธิพลจากสื่อ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง และกลุ่มนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ 2) ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองสูง และกลุ่มนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองต่ำ ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมหลักเลี้ยวบายนุช ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน โดยทำการวิเคราะห์ตัวแปรตามทีละด้าน

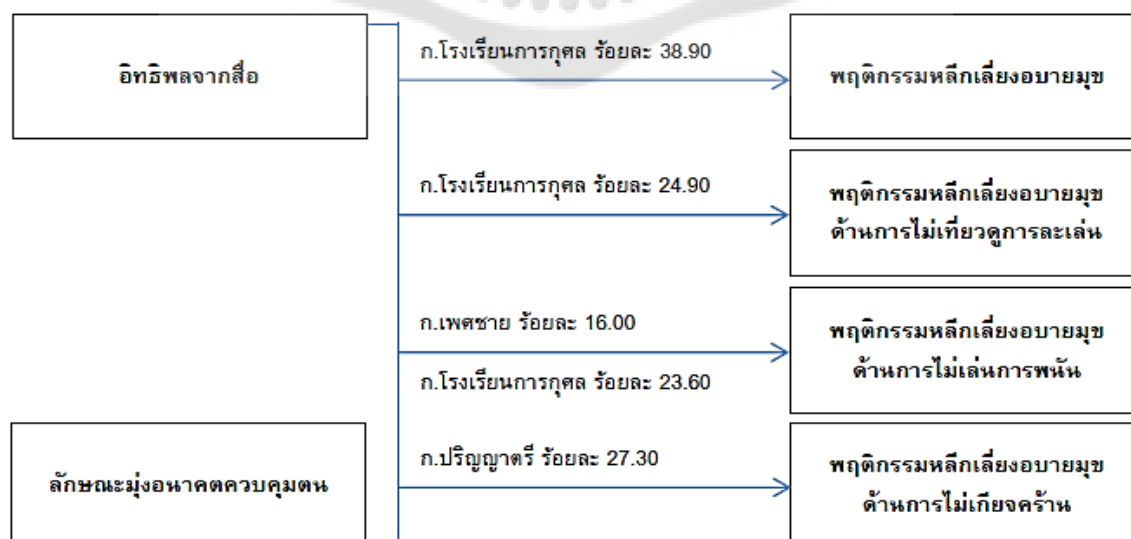
จากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ พบ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน กับ พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ในกลุ่มโรงเรียนการกุศล กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ ผลการศึกษาส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหวังบางส่วน

เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน พบว่า ตัวแปรตามแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบในพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขรายด้าน 3 ด้าน สรุปได้ดังนี้

1) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น พบว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่นมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อยโรงเรียนการกุศล ผลการศึกษาส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหวังบางส่วน

2) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน พบว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อยเพศชาย และกลุ่มย่อยโรงเรียนการกุศล ผลการศึกษาส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหวังบางส่วน

3) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน พบว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะอื่นๆ พบในกลุ่มย่อยการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ผลการศึกษาส่วนนี้เป็นไปตามความคาดหวังบางส่วน (ภาพประกอบ 3)

ภาพประกอบ 3 ผลปฏิสัมพันธ์แบบสองทางที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ยังพบว่า พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน และด้านการไม่คบคนชั่ว แปรปรวนไปตามตัวแปรอิสระที่ละตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปร อิทธิพลจากสื่อ

1.1) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา พบว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มากกว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครอง ระดับปริญญาตรี) 1.2) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน พบว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน มากกว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง พบในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 1.3) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว พบว่า นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำ เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว มากกว่านักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อสูง พบในกลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย

2) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขแปรปรวนไปตามตัวแปร ลักษณะมุ่งอนาคต

ความคุมตน 2.1) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ปริญญาตรี) 2.2) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ปริญญาตรี) 2.3) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนต่ำ พบในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนทั่วไปกลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี)

จึงสรุปได้ว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 เพียงบางส่วน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทำให้ทราบว่า

1) นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลื่องบายนุชสูง เนื่องจากสื่อเป็นตัวแบบที่ทำให้บุคคลที่ได้รับสื่อสร้าง พฤติกรรมใหม่ สร้างพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น และสื่อยังสามารถยับยั้งการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้ลดน้อยลงหรือไม่ให้เกิดขึ้นเลย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2553) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทะนงค์ สุขเกษม (2544) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า อิทธิพลจากสื่อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และงานวิจัยของ วันเพ็ญ นุชสุข (2552) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า อิทธิพลจากสื่อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2) นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองเป็นผู้มีพฤติกรรมหลักเลื่องบายนุชสูง เนื่องจาก ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง เป็นลักษณะทางจิตที่ทำให้เกิดความเพียรพยายามเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายในอนาคต พร้อมทั้งมีความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตนเอง และหลักเลื่องบายนุชสูงกระทำที่ผิดศีลธรรม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน ; และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม . 2520) สอดคล้องกับงานวิจัยของ นรินทร์ คำโพธิ์ (2550) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมด้านทานการเล่นพนันฟุตบอลของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมด้านทานการเล่นพนันฟุตบอล งานวิจัยของ ปัทมา เกตุอำ (2550) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนิกชนในสถานพินิจ ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ โชติมา สุรฤทธิธรรม ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชนในสถานพินิจ ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมรับผิดชอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่ำและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมหลักเลื่องบายนุชสูง ผลการวิจัยในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่มีลักษณะทางสังคมต่ำและลักษณะทางจิตสูง (เช่น อิทธิพลจากสื่อ และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง) เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมพึงประสงค์มากกว่าผู้ที่มีลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตในลักษณะอื่นๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ แสงทิพ อัครวิริยะกิจ (2547) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมการคุกคามทางเพศแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ ปริมาณการรับสื่อ และการควบคุมตนเอง

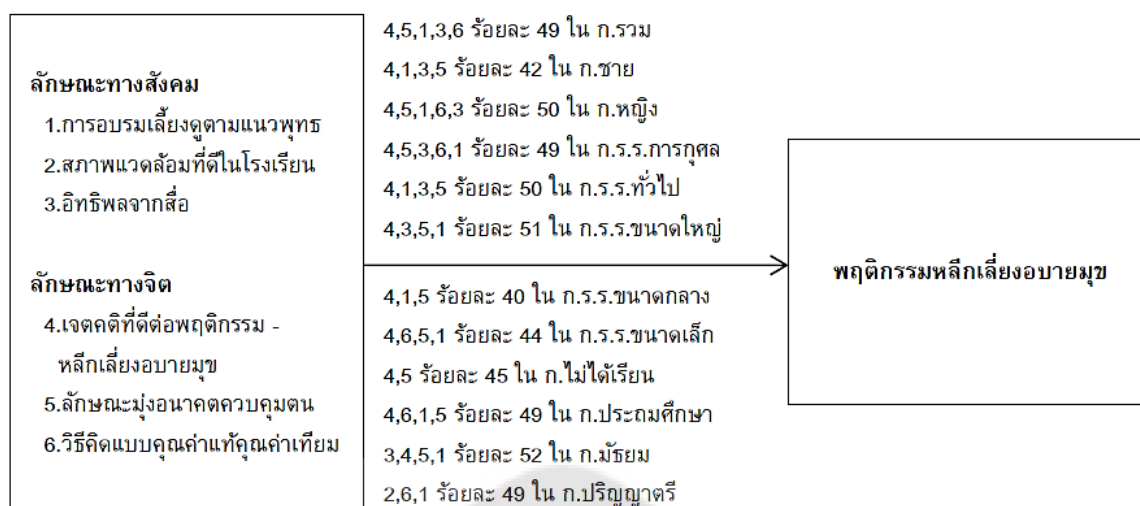
เมื่อพิจารณาเหตุผลในเชิงแนวคิดทฤษฎี สามารถอธิบายได้ว่า ลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตมีความสัมพันธ์กัน ดังเช่น ในทางพุทธศาสนาได้อธิบายสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมไว้ว่า การที่บุคคลจะเกิดการเรียนรู้จนกลายเป็นพฤติกรรมนั้น มีปัจจัยอยู่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ได้แก่ ปัจจัยลักษณะทางสังคม คือ การกระตุ้นชักจูงจากภายนอก และปัจจัยลักษณะทางจิต คือ ปัจจัยภายในตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึนึกคิด (พระพรหมคุณาภรณ์. 2551)

1.4 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 4 กล่าวว่า “ลักษณะทางสังคม(การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน อิทธิพลจากสื่อ) และลักษณะทางจิต (เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุม วิธีคิดแบบคุณค่าแท้ คุณค่าเทียม) สามารถทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขทั้งในด้านรวมและด้านย่อย (การไม่ดื่มสุราของมีนเมา การไม่เที่ยวกลางคืน การไม่เที่ยวดูการละเล่น การไม่เล่นการพนัน การไม่คบคนชั่ว การไม่เกียจคร้าน) ได้อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม”

จากผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขทั้งด้านรวมและด้านย่อย 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย พบผลดังนี้

พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรลักษณะทางสังคมและตัวแปรลักษณะทางจิต เป็นตัวทำนาย พบว่า ใน กลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน อิทธิพลจากสื่อ และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 49 เมื่อพิจารณากลุ่มย่อย 11 กลุ่ม พบว่ากลุ่มย่อยที่มีค่าการทำนายสูงสุด คือ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 52 (ภาพประกอบ 4)

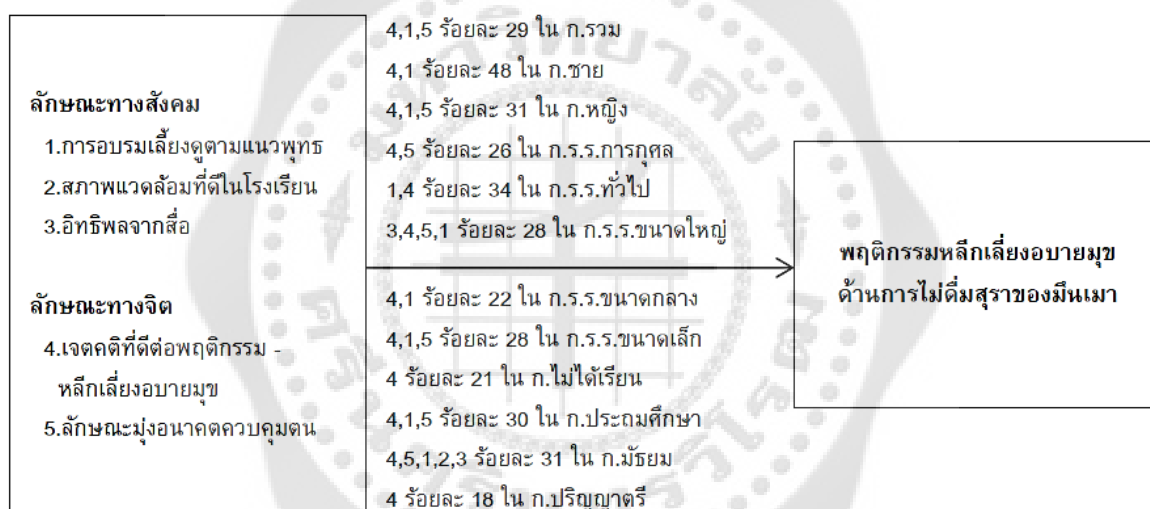
ภาพประกอบ 4 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อย พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกสูงสุด ได้แก่ ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข พบในกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่ม โรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียน ขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ไม่ได้เรียน และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา

นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรที่ไม่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อย คือ ตัวแปรสภาพแวดล้อมที่ดีใน โรงเรียน พบในกลุ่ม การศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี

เมื่อพิจารณาในด้านย่อย 6 ด้าน ของพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข พบว่า

1) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรลักษณะทางสังคม และตัวแปรลักษณะทางจิต เป็นตัวทำนาย พบว่า ใน *กลุ่มรวม* ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 29 เมื่อพิจารณากลุ่มย่อย 11 กลุ่ม พบว่า กลุ่มย่อยที่มีค่าการทำนายสูงสุด คือ *กลุ่มเพศชาย* ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 48 (ภาพประกอบ 5)

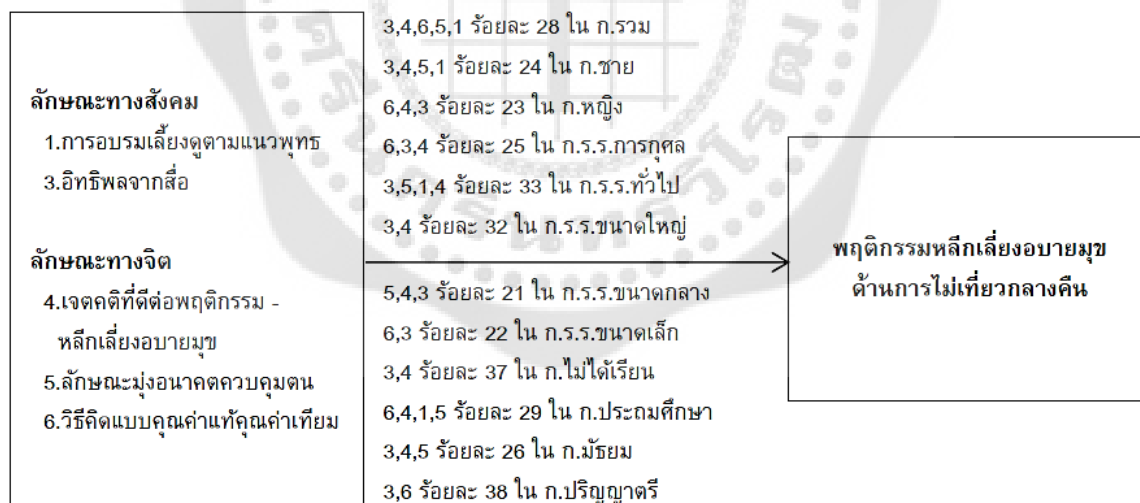

ภาพประกอบ 5 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมาเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อย พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกสูงสุด ได้แก่ ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข พบในกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ประถมศึกษา กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี

นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรที่ไม่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อยมี 2 ตัวแปร ได้แก่ 1) ตัวแปรสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน พบในกลุ่ม การศึกษาของผู้ปกครองระดับ มัธยมศึกษา 2) ตัวแปรอิทธิพลจากสื่อ พบในกลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ และกลุ่ม การศึกษาของผู้ปกครองระดับ มัธยมศึกษา และยังพบอีกว่า ตัวแปรที่ไม่เข้าสู่สมการทำนายทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยเลย ได้แก่ ตัวแปรวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม

2) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรลักษณะทางสังคม และตัวแปรลักษณะทางจิต เป็นตัวทำนายพบว่า ใน *กลุ่มรวม* ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ เจตคติที่ดี ต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข วิธีคิดแบบ คุณค่าแท้คุณค่าเทียม ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 28 เมื่อพิจารณากลุ่มย่อย 11 กลุ่ม พบว่า กลุ่มย่อยที่มีค่าการทำนายสูงสุด คือ *กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี* ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 38 (ภาพประกอบ 6)

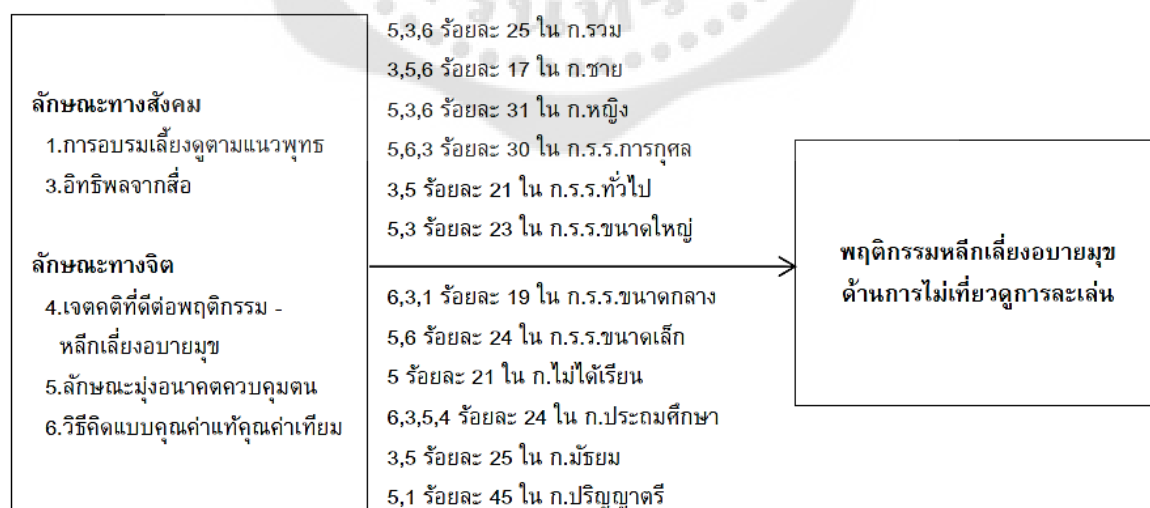
ภาพประกอบ 6 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืน ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสู่สมการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกี่ยวข้องกับกลางคืนเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธและอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อย พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกสูงสุด 2 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรอิทธิพลจากสื่อ พบในกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ มัธยมศึกษา และ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ปริญญาตรี และตัวแปรวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม พบในกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา

นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรที่ไม่เข้าสู่สมการทำนาย ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยเลย ได้แก่ ตัวแปรสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน

3) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรลักษณะทางสังคม และตัวแปรลักษณะทางจิต เป็นตัวทำนาย พบว่า ใน *กลุ่มรวม* ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน อิทธิพลจากสื่อ และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 25 เมื่อพิจารณากลุ่มย่อย 11 กลุ่ม พบว่า กลุ่มย่อยที่มีค่าการทำนายสูงสุด คือ *กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี* ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 45 (ภาพประกอบ 7)

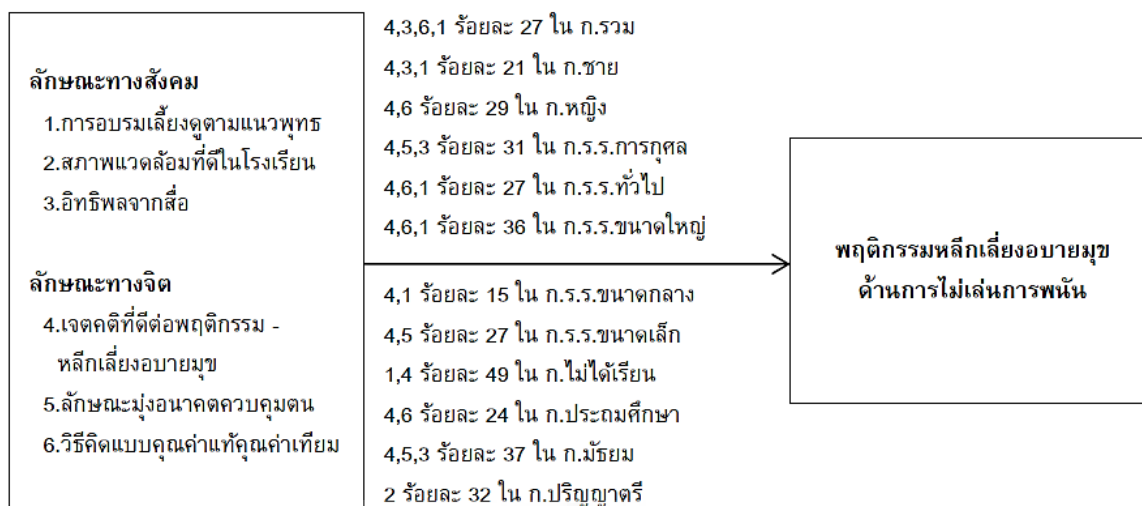

ภาพประกอบ 7 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น
ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุขด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่นเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ และอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อย พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกสูงสุด 3 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน พบในกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ไม่ได้เรียน และ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ปริญญาตรี ตัวแปรอิทธิพลจากสื่อ พบในกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม เพศชาย กลุ่มโรงเรียนทั่วไป และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ มัธยมศึกษา และตัวแปรวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม พบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา

นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรที่ไม่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อยมี 2 ตัวแปร ได้แก่ 1) ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ พบในกลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง และกลุ่ม การศึกษาของผู้ปกครองระดับ ปริญญาตรี 2) ตัวแปร เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุข พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา และยังพบอีกว่า ตัวแปรที่ไม่เข้าสู่สมการทำนายทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยเลย ได้แก่ ตัวแปรสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน

4) พฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรลักษณะทางสังคม และตัวแปรลักษณะทางจิต เป็นตัวทำนาย พบว่า ใน กลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุข อิทธิพลจากสื่อ วิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 27 เมื่อพิจารณากลุ่มย่อย 11 กลุ่ม พบว่า กลุ่มย่อยที่มีค่าการทำนายสูงสุด คือ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุข ด้านการไม่เล่นการพนัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุข ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 49 (ภาพประกอบ 8)

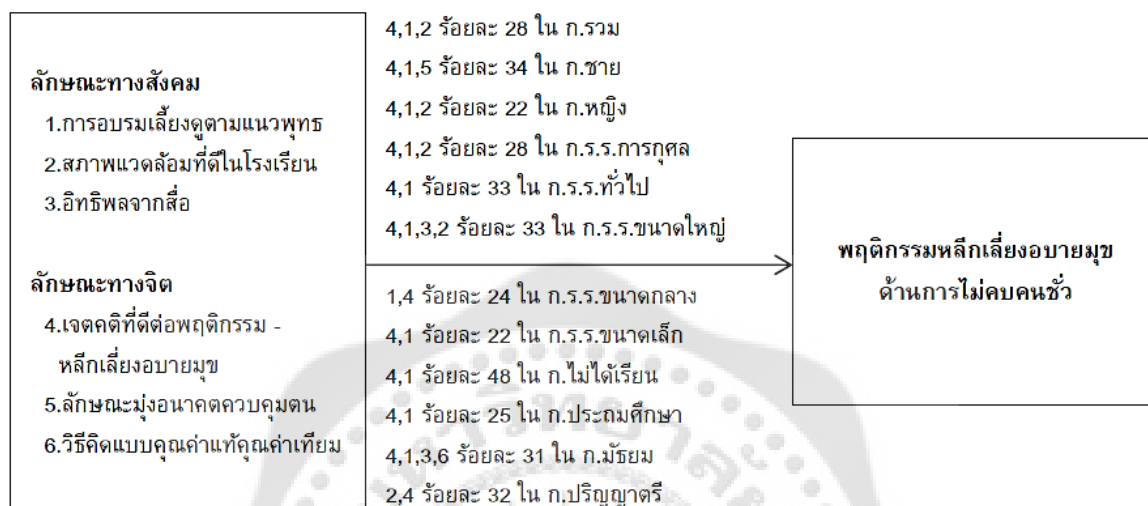
ภาพประกอบ 8 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนัน
ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่เล่นการพนันเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อย พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกสูงสุด ได้แก่ ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข พบในกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา

นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรที่ไม่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อยมี 2 ตัวแปร ได้แก่ 1) ตัวแปรสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน พบในกลุ่ม การศึกษาของผู้ปกครองระดับ ปริญญาตรี 2) ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน พบในกลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา

5) พฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุขด้านการไม่คบคนชั่ว ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรลักษณะทางสังคม และตัวแปรลักษณะทางจิต เป็นตัวทำนาย พบว่า ในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 28 เมื่อพิจารณากลุ่มย่อย

11 กลุ่ม พบว่า กลุ่มย่อยที่มีค่าการทำนายสูงสุด คือ *กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน* ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข และการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธศาสนา ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 48 (ภาพประกอบ 9)

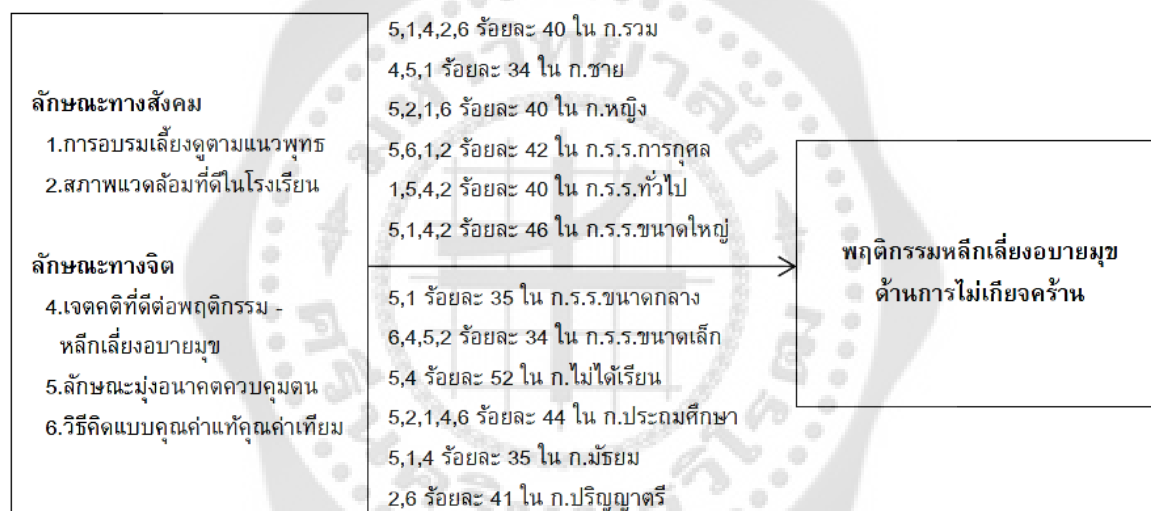

ภาพประกอบ 9 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่คบคนชั่ว* ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข *ด้านการไม่ คบคนชั่ว* เป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และอิทธิพลจากสื่อ และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อย พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกสูงสุด ได้แก่ ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข พบในกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศชาย กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนทั่วไป กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา

นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรที่ไม่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มรวม แต่เข้าสู่สมการทำนายในกลุ่มย่อยมี 3 ตัวแปร ได้แก่ 1) ตัวแปรอิทธิพลจากสื่อ พบในกลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ มัธยมศึกษา 2) ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน พบในกลุ่มเพศชาย และ 3) ตัวแปรวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม พบในกลุ่ม การศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา

6) พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นเพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ด้านการไม่เกียจคร้าน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย โดยใช้ตัวแปรลักษณะทางสังคม และตัวแปรลักษณะทางจิต เป็นตัวทำนาย พบว่า ในกลุ่มรวม ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ควบคุมตน การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ ศาสนา เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 40 เมื่อพิจารณากลุ่มย่อย 11 กลุ่ม พบว่า กลุ่มย่อยที่มีค่าการทำนายสูงสุด คือ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน ตัวแปรสำคัญที่ทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ร่วมกันทำนายได้ร้อยละ 52 (ภาพประกอบ 10)

ภาพประกอบ 10 ผลการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นสามารถสรุปได้ดังนี้ ตัวแปรที่เข้าสมการทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 2 ตัวแปร ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ และสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และตัวแปรลักษณะทางจิต 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และวิธีคิดแบบคุณค่าแท้คุณค่าเทียม เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อย พบว่า ตัวแปรที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกสูงสุด ได้แก่ ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน พบในกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มเพศหญิง กลุ่มโรงเรียนการกุศล กลุ่มโรงเรียนขนาดใหญ่ กลุ่มโรงเรียนขนาดกลาง กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษา

นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวแปรที่ไม่เข้าสู่สมการทำนายทั้งใน กลุ่มรวมและกลุ่มย่อยเลย ได้แก่ ตัวแปรอิทธิพลจากสื่อ

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ตัวแปรกลุ่มลักษณะทางสังคมและตัวแปรกลุ่มลักษณะทางจิต สามารถร่วมกันทำนาย พฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุข ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบผลในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 10 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน) เมื่อพิจารณา พฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุขทั้ง 6 ด้าน พบว่า 1) พฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุข ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ตัวแปรกลุ่มลักษณะทางสังคมและตัวแปรกลุ่มลักษณะทางจิต สามารถร่วมกันทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ พบผลในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 8 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มโรงเรียน การกุศล กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับ ปริญญาตรี) 2) พฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ตัวแปรกลุ่มลักษณะทางสังคมและตัวแปรกลุ่มลักษณะ ทางจิต สามารถร่วมกันทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบผลใน กลุ่มรวมและทุกกลุ่มย่อย 3) พฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุขด้านการไม่ เที่ยวดูการละเล่น ตัวแปรกลุ่มลักษณะทางสังคมและตัวแปรกลุ่มลักษณะทางจิต สามารถร่วมกันทำนายได้อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ พบผลในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มโรงเรียนขนาดเล็ก และ กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน) 4) พฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุขด้านการไม่ เล่น การพนัน ตัวแปรกลุ่มลักษณะทางสังคมและตัวแปรกลุ่มลักษณะทางจิต สามารถร่วมกันทำนายได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบผลในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 7 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มเพศหญิง กลุ่ม โรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับประถมศึกษา และกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครอง ระดับปริญญาตรี) 5) พฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุข ด้านการไม่คบคนชั่ว ตัวแปรกลุ่มลักษณะ ทางสังคมและตัวแปรกลุ่มลักษณะทางจิต สามารถร่วมกันทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบผลในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 10 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับปริญญาตรี) 6) พฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้าน ตัวแปรกลุ่มลักษณะทางสังคมและตัวแปร กลุ่มลักษณะทางจิต สามารถร่วมกันทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบผลในกลุ่มรวมและกลุ่ม ย่อย 9 กลุ่ม (ไม่พบในกลุ่มการศึกษาของผู้ปกครองระดับไม่ได้เรียน และกลุ่มการศึกษาของ ผู้ปกครองระดับปริญญาตรี)

จึงสรุปได้ว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อ ๕ เพียงบางส่วน

ผลการวิเคราะห์ของต้น สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1) ตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางสังคมที่สำคัญ ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อ เป็นตัวทำนายสำคัญ ที่เข้าสู่สมการเป็นอันดับแรก ๆ และอันดับรองลงมาใน การทำนายพฤติกรรมหลักเลี้ยวรอบายมุขด้าน รวม และด้านย่อยทุกด้าน (ยกเว้นด้านการไม่เกียจคร้าน) ซึ่งพบผลในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยบางกลุ่ม

ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาที่ผ่านมา ดังเช่น งานวิจัยของ ลินดา สุวรรณดี (2543) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการลดปริมาณขยะของนักเรียนในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการ รุ่งอรุณ พบว่า การรับรู้ข่าวสารด้านสิ่งแวดล้อม เป็นตัวทำนายสำคัญอันดับแรกในการทำนาย พฤติกรรมการลดปริมาณขยะด้านหลีกเลี่ยงการสร้างขยะ ได้ร้อยละ 52 ในกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง และกลุ่มนักเรียนที่ครอบครัวมีฐานะสูง และทำนายได้ร้อยละ 47 ในกลุ่มรวม นอกจากนี้ยังสามารถทำนายพฤติกรรมลดปริมาณขยะด้านการใช้สิ่งของอย่างคุ้มค่า ได้ร้อยละ 38 ในกลุ่มรวม และงานวิจัยของ สุมาลี สวีสอาด (2550) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความพร้อม ในการมี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ข่าวสารด้านเพศจากสื่อมวลชน เป็นตัวทำนายอันดับแรกในการทำนายความพร้อมในการมี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ในกลุ่มรวม ทำ นายได้ร้อยละ 71 นอกจากนี้ยังเข้าสู่สมการ ทำนายเป็นอันดับแรกในทุกกลุ่มย่อย

จะเห็นได้ว่า อิทธิพลจากสื่อ มีความสำคัญต่อพฤติกรรม ที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ขึ้นอยู่กับ การเลือกรับสื่อของแต่ละบุคคล เพราะ สื่อทำหน้าที่สร้างพฤติกรรมใหม่ให้เกิดขึ้น ส่งเสริมพฤติกรรมที่มีอยู่ให้ดีขึ้น และทำหน้าที่ยับยั้งการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้ลดน้อยลงหรือไม่ให้เกิดขึ้นเลย หากบุคคลเลือกรับสื่อที่ดีหรือสื่อทางบวกก็จะทำให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ในทำนองเดียวกัน หากบุคคลเลือกรับสื่อที่ไม่ดีหรือสื่อทางลบก็จะทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต . 2553) ในทำนองเดียวกัน หากนักเรียนได้รับอิทธิพลจากสื่อทางลบน้อยนักเรียนก็จะมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขหรือพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่างๆ มาก

2) ตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางจิต ที่สำคัญ ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.1) เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข เป็นตัวทำนายสำคัญที่เข้าสู่สมการเป็นอันดับแรก ๆ และอันดับรองลงมาในการทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านรวม และด้านย่อยทุกด้าน ซึ่งพบผลในกลุ่มรวม และ เกือบทุกกลุ่มย่อย ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาที่ผ่านมา ดังเช่น งานวิจัยของ นรินทร์ คำโพธิ์ (2550) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางด้านทานการเล่นการพนันฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอล เป็นตัวทำนายสำคัญในอันดับแรก ทั้งในกลุ่มรวม และทุกกลุ่มย่อย ซึ่งในกลุ่มรวมสามารถทำนาย พฤติกรรมการเล่นการพนันฟุตบอล ได้ร้อยละ 55 ส่วนงานวิจัยของ พรพัชร ศิริอินทราทร (2550) ได้ศึกษาความสามารถในการพยากรณ์ของเจตคติต่อการหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่และความฉลาดทางอารมณ์ที่มีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า เจตคติต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่และความฉลาดทางอารมณ์ด้านเก่ง เป็นตัวทำนายสำคัญ สามารถทำนาย พฤติกรรมหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ได้ร้อยละ 62 ส่วนงานวิจัยของ อนรรทพงศ์ เรียบร้อยเจริญ (2549) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการ

ระหว่างบ้าน โรงเรียน และจิตลักษณะ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา พบว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศ เป็นตัวทำนายสำคัญอันดับแรกในการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศด้านพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสม ในกลุ่มรวม ทำนายได้ร้อยละ 12 และทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักเรียนที่มีอายุน้อย ทำนายได้ร้อยละ 24 และทำนายพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศด้านพฤติกรรมป้องกันตน ในกลุ่มรวม ทำนายได้ร้อยละ 30 และทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักเรียนที่มารดามีการศึกษาน้อย ทำนายได้ร้อยละ 38 และงานวิจัยของ จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง เป็นตัวทำนายสำคัญอันดับแรกในการทำนาย พฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ด้านพฤติกรรมการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม ในกลุ่มรวม ทำนายได้ร้อยละ 44 และทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักเรียนที่มีสมาชิกในครอบครัวมาก ทำนายได้ร้อยละ 55

จะเห็นได้ว่า เจตคติ เป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของบุคคล เนื่องจาก เจตคติ คือ จิตลักษณะประเภทหนึ่งของบุคคล ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้เชิงประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดว่ามีประโยชน์หรือโทษและทำให้เกิดความรู้สึกโน้มเอียงไปทางชอบหรือไม่ชอบ ความพอใจหรือไม่พอใจ หรือเป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของ สิ่งมีชีวิต หรือสถานการณ์ต่างๆ (งามตา วณิชานนท์. 25351) ด้วยเหตุนี้ เจตคติ จึงเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อ นักเรียนเกิดความเห็นว่าการหลีกเลี่ยงอบายมุขนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง นักเรียนก็จะเริ่มมีความรู้สึกพอใจและปฏิบัติตนให้ห่างไกลจากอบายมุขต่างๆ

2.2) ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เป็นตัวทำนายสำคัญที่เข้าสู่สมการเป็นอันดับแรกๆ และอันดับรองลงมาในการทำนายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขด้านรวม และด้านย่อยทุกด้าน ซึ่งพบผลในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยบางกลุ่ม ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาที่ผ่านมา ดังเช่นงานวิจัยของ วันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุด้านสถานการณ์ทางสังคม และการมีภูมิคุ้มกันทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียนหญิง ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เป็นตัวทำนายอันดับแรกในการทำนายพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยด้านการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างปลอดภัย ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 11 กลุ่ม ทำนายได้ร้อยละ 38 ถึง 51 โดยทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักเรียนที่มีระดับเศรษฐกิจของครอบครัวสูง และงานวิจัยของ จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ (2551) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เป็นตัวทำนายสำคัญอันดับแรกในการทำนายพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงด้านพฤติกรรมการออม ในกลุ่มรวม ทำนายได้ร้อยละ 33 และทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนักเรียนในโรงเรียนที่ไม่ประยุกต์หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ทำนายได้ร้อยละ 42

นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง นั้น คือ นักเรียนที่มีความสามารถในการคาดการณ์ไกลถึงเห็นถึงผลของสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง ให้ความสำคัญกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พร้อมทั้งมีความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมของตนเอง คำนึงถึงความถูกต้อง รู้จักแยกแยะผิดชอบชั่วดี และสามารถนำตนเองไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ด้วยความอดทนและพยายาม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน ; และเพ็ญแข ปัจฉนิโก . 2520) กล่าวคือ เมื่อนักเรียนสังเกตเห็นว่าอบายมุขเป็นสิ่งที่ ผิดศีลธรรม เป็นสิ่งที่ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว นักเรียนก็จะปฏิบัติโดยมุ่งมั่นเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ เช่น นักเรียนหลีกเลี่ยงการออกไปเที่ยวกลางคืน เพื่อใช้เวลาในการอ่านหนังสือ เพื่อที่จะสอบให้ได้ที่หนึ่งตามที่ตั้งใจไว้ ดังนั้น เมื่อนักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองแล้วนักเรียนจะมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์อื่นๆ ตามมา

2. ข้อดีและข้อจำกัดของการวิจัย

2.1 ข้อดีของการวิจัย

1. การวิจัยนี้ใช้หลักการทางพฤติกรรมศาสตร์ในการทำนายและอธิบายพฤติกรรมของบุคคล โดยอาศัยวิธีคิดตามแนวพุทธศาสนาในการประมวลเอกสาร ทำให้สามารถกำหนดตัวแปรเชิงสาเหตุทั้งลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขได้ ซึ่งมีลักษณะเป็นสหวิทยาการทำให้เห็นทั้งมุมมองทางสังคมและทางจิตที่นำมาอธิบายพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขทั้งในด้านรวมและรายด้านทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน

2. การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาอบายมุขใน 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน ด้านการไม่คบคนชั่ว และด้านการไม่เกียจคร้าน ซึ่งเป็นการศึกษาวิจัยเพียงเรื่องเดียวในขณะนี้ที่มีการศึกษาครอบคลุมอบายมุขตามหลักพุทธศาสนาทั้ง 6 ด้านทำให้การอธิบายสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมมีความชัดเจนยิ่งขึ้นทั้งในภาพรวมและรายด้าน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นใหม่และนำแบบวัดเดิมมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญและผ่านการทดลองใช้ และนำมาปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง .201 - .786 และมีค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาระหว่าง .738 - .925 ซึ่งถือว่าเป็นแบบวัดที่มีค่าความเชื่อมั่นค่อนข้างสูง และมีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา

4. ผู้วิจัยได้สร้างคำถามในลักษณะของสถานการณ์ต่างๆ เพื่อทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถตอบแบบสอบถามได้อย่างไม่มีความกังวล

2.2 ข้อจำกัดของการวิจัย

1. การวิจัยนี้เป็นการวิจัยสหสัมพันธ์เชิงเปรียบเทียบระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามเท่านั้น ผลของการวิจัยจึงไม่ได้ยืนยันความเป็นสาเหตุและผลของพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุข
2. เนื่องจากพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขเป็นเรื่องที่อ่อนไหว อาจทำให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัดไม่ตรงกับความเป็นจริงทั้งหมด ทั้งนี้อาจเกิดจากการต้องการป้องกันตนเอง

3. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

การศึกษานี้ทำให้ได้ข้อค้นพบที่สำคัญอันสามารถนำมาเป็นข้อเสนอแนะจากการวิจัย ทั้งข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาปฏิบัติและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาปฏิบัติ

จากผลการศึกษา ทำให้ได้ข้อค้นพบที่สามารถกำหนดเป็นหัวข้อในการเสนอแนะหรือการพัฒนาพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขดังนี้

1. จากผลการศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน พบปฏิสัมพันธ์ในพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านการไม่เกียจคร้านในกลุ่มโรงเรียนทั่วไปสูงที่สุด ร้อยละ 29.90 จึงควรมีการส่งเสริมนักเรียนดังนี้

1.1 ควรส่งเสริมคุณลักษณะทางจิตให้นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เช่น สอดแทรกสถานการณ์จำลองที่แสดงให้เห็นผลดีผลเสียของการยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขที่ส่งผลกระทบต่ออนาคตไว้ในชั่วโมงการเรียนการสอน จัดค่ายจริยธรรมอย่างเข้มข้น เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความอดทน อดกลั้น ต่อสิ่งยั่วต่างๆ เป็นต้น

1.2 ควรส่งเสริมคุณลักษณะทางสังคม โดยโรงเรียนควรมีแนวทางส่งเสริมและจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนให้ปราศจากอบายมุข เช่น ไม่มีสถานที่ลับตาที่เอื้อต่อการเกิดอบายมุข และแหล่งมั่วสุมของนักเรียน มีกฎระเบียบหรือแนวปฏิบัติที่ชัดเจนเกี่ยวกับการหลักเสี่ยงอบายมุข เพื่อให้นักเรียนปฏิบัติ มีการรณรงค์ ให้ความรู้เกี่ยวกับอบายมุขแก่นักเรียน เป็นต้น

2. จากผลการศึกษาความแปรปรวนแบบสองทางระหว่างอิทธิพลจากสื่อและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน พบปฏิสัมพันธ์ในพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขด้านรวม และด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการไม่เที่ยวดูการละเล่น ด้านการไม่เล่นการพนัน และด้านการ ไม่เกียจคร้าน ซึ่งพบปฏิสัมพันธ์ 5 คู่ และที่น่าสนใจคือ พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มโรงเรียนการกุศลของวัดมากที่สุด ดังนั้นในกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไปควรจัดบริบทโรงเรียนให้คล้ายคลึงกับบริบทของโรงเรียนการกุศลของวัด เช่น นำเอาหลักธรรมต่างๆ บูรณาการในเนื้อหาการเรียนการสอน จัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวันสำคัญทางศาสนามากขึ้น (เช่น แข่งขันตอบปัญหาธรรมะ จัดนิทรรศการเกี่ยวกับหลักธรรมคำสอนทางศาสนา เป็นต้น) ส่งเสริมบรรยากาศการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้ใกล้ชิดกับหลักธรรม โดยอาจเชิญพระมาสอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมให้มี วิชาเลือกหรือชมรมที่มีเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนามากขึ้น เพื่อให้นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไปเกิดการซึมซับแนวปฏิบัติตนตามหลักคำสอนซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมหลักเสี่ยงอบายมุขสูงดังข้อค้นพบจากการวิจัย

3. จากผลการศึกษาการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้น ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านรวมและด้านย่อยในลำดับแรกๆ นั้น ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน และอิทธิพลจากสื่อ โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

3.1 ตัวแปรเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข เป็นตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่ดื่มสุราของมีนเมา ด้านการไม่เล่นการพนัน และด้านการไม่คบคนชั่ว ได้ในลำดับแรกๆ ดังนั้น ควรส่งเสริมคุณลักษณะทางจิต ที่เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ได้แก่

โรงเรียนควรจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถคิดวิเคราะห์ประเมินค่าสิ่งต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง

นอกจากนี้ ควรส่งเสริมคุณลักษณะทางสังคม ที่เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข ได้แก่

1) ผู้ปกครองควรเป็นแบบอย่างที่ดีแก่บุตร เช่น หลีกเลี่ยงการดื่มของมีนเมา และไม่เล่นการพนัน

2) ผู้ปกครองควรชี้แนะถึงข้อดีของการหลักเลียงอบายมุขแก่บุตร ส่งเสริมให้บุตรเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวกับการหลักเลียงอบายมุข อบรมสั่งสอนให้รู้จักเลือกคบเพื่อนที่ดี เป็นต้น

3) โรงเรียนควรจัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับอบายมุข หรือสอดแทรกผลกระทบที่เกิดจากการยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขไว้ในชั่วโมงการเรียนการสอน เป็นต้น

3.2 ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน เป็นตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านไม่เที่ยวดู การละเล่น และด้านการไม่เกียจคร้าน ได้ในลำดับแรกๆ ดังนั้นควรส่งเสริมและพัฒนาคุณลักษณะทางจิตที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ได้แก่

1) โรงเรียนและผู้ปกครองควรส่งเสริมให้นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูง ได้มีกิจกรรมที่สร้างความภาคภูมิใจ และยังคงลักษณะการมุ่งอนาคตควบคุมตนไว้ เช่น การยกย่องให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียนคนอื่น ๆ การเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนสูงมีโอกาสดำเนินการทดสอบการของตนเองไปยังผู้อื่น เป็นต้น

2) ผู้ปกครองควรเป็นแบบอย่างของการมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนแก่นักเรียน เช่น การไม่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข อดทนอดกลั้นกับอุปสรรคหรือสิ่งชั่ว การสอนให้บุตรเห็นถึงผลของการมุ่งอนาคตควบคุมตน เช่น บอกถึงข้อดีของการไม่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข การอบรมสั่งสอนให้บุตรรู้วิธีการหลักเลียงเมื่อเจอสิ่งชั่ว เป็นต้น

3.3 ตัวแปรอิทธิพลจากสื่อ เป็นตัวแปรสำคัญที่สามารถทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้านการไม่เที่ยวกลางคืน ได้ในลำดับแรกๆ ดังนั้นควรส่งเสริมและพัฒนาให้นักเรียนดังนี้

1) โรงเรียนควรจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถคิดวิเคราะห์ประเมินค่าสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ควบคู่กับการส่งเสริมให้นักเรียนรู้เท่าทันสื่อ เลือกใช้สื่อที่ดีและเป็นประโยชน์

2) ผู้ปกครองควรสอดส่อง ดูแลให้นักเรียนเลือกรับสื่อที่เหมาะสมกับช่วงวัย

3) ควรส่งเสริมคุณลักษณะทางสังคมเพื่อให้นักเรียนรู้จักเลือกรับสื่อที่ดี ได้แก่ โรงเรียนควรจัดบรรยากาศในโรงเรียนที่เอื้อต่อการรับสื่อที่ดี เช่น การนำเสนอสื่อที่สร้างสรรค์แก่นักเรียน ในช่วงพักกลางวัน การนำเสนอถึงข้อเสียของอบายมุขผ่านสื่อของโรงเรียน หรือบูรณาการในชั่วโมงเรียน เป็นต้น

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. จากผลการศึกษา พบว่า ลักษณะทางจิต (เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน) และลักษณะทางสังคม (อิทธิพลจากสื่อ) เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญกับพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุข ดังนั้นตัวแปรเหล่านี้จึงควรให้มีการศึกษาต่อไปเช่น นำตัวแปรลักษณะทางจิตไปสร้างโปรแกรม หรือทำชุดฝึกอบรม ส่วนลักษณะทางสังคมอาจนำไปศึกษาต่อในลักษณะการวิจัยเชิงทดลอง

2. ควรมีการขยายกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนประเภทอื่น เช่น โรงเรียนเอกชนอื่นๆ ที่นอกเหนือจากโรงเรียนการกุศลของวัด หรือศึกษาในภูมิภาคอื่นเพิ่มเติม และขยายกลุ่มตัวอย่างในระดับการศึกษาอื่น เช่น ศึกษาในกลุ่มนักเรียนระดับประถมศึกษา ระดับอุดมศึกษา เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาวิจัยด้วยระเบียบวิธีวิจัยรูปแบบอื่น เช่น การวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method Research) เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ชัดเจนลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นทั้งในภาพกว้างและในเชิงลึกด้วยวิธีการทางสถิติและการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา การใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ อาทิ การศึกษาแบบเจาะกรณี (Case Study) กับโรงเรียนที่นักเรียนมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขที่เป็นต้นแบบที่ดี (Best Practice) เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกถึงสาเหตุหรือเงื่อนไขของการมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขภายใต้บริบททางสังคมและวัฒนธรรมของพื้นที่ที่ทำวิจัย หรือใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) เพื่อพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างพฤติกรรมหลีกเลี่ยงอบายมุขในสถานศึกษา โดยอาศัยความร่วมมือของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในระดับต่างๆ เช่น นักเรียน ผู้บริหาร ครูอาจารย์ ผู้ปกครอง เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ศรีทุมมา. (2546). การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเยาวชนในศูนย์
แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมสามัญศึกษา. (2531). 6 ธันวาคม ประกาศกรมสามัญศึกษา ทิศทางในการจัดการศึกษาของ
กรมสามัญศึกษา. กรุงเทพฯ: กรมสามัญศึกษา.
- กาญจนา แยมเสาชง. (2554, ตุลาคม-2555, มกราคม). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนิสิตหลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยนเรศวร. วารสารวิชาการศิลปะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
3(2): 125-126.
- งามตา วินิตานนท์. (2545). การถ่ายทอดทางสังคมกับพัฒนาการของมนุษย์เอกสารคำสอน
วิชาป 581. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2536). รายงานการวิจัยฉบับที่ 50 เรื่องลักษณะทางพุทธศาสนาและพฤติกรรมของ
บิดามารดาที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูบุตร. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2535). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- จันทร์ชลี มาพุทธ. (2554, ตุลาคม-2555, มกราคม). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปรับตัวของ
นิสิตฝึกปฏิบัติการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารศึกษาศาสตร์.
23(1): 129.
- จรรยา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ. (2533 : 20-23). รายงานการวิจัยฉบับที่ 44 เรื่อง ความสามารถ
ในการควบคุมตนเองของเด็กไทยในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทาง
การศึกษา การฝึกทักษะและการพัฒนาจิตลักษณะเพื่อการสร้างพลเมืองที่มีประสิทธิภาพ.
กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จารุณี จันทร์เจริญ. (2555). ปัจจัยทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจิตสาธารณะของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี. ปรินูญานิพนธ์ วท.ม.
(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ. (2551). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนที่ประยุกต์หลักปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัยสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
ถ่ายเอกสาร.

- จิตรภาณิน เอี่ยมอ้าย. (2549). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับ
อบายมุขของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม.
(จิตวิทยาชุมชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา ตันสุวรรณนนท์. (2550). ผลการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาการรู้เท่าทันสื่อของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. ปรินญาณิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิราพร หัสเนตร. (2548, มีนาคม). วิฤตเด็กไทย. วารสารวงการครู. 2(15): 117.
- ฉัตรชัย เสนสาย. (2554). อิทธิพลของกลายณมิติร โยนิโสมนสิการ ความเชื่อในกุศลกรรมบท 10
และปัจจัยทางจิตที่มีต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียน. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม.
(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฉันทนา ภาคบงกช และ อุษา ศรีจินดารัตน์. (2552). รายงานการวิจัยฉบับที่ 123 ปัจจัยเชิงสาเหตุ
ด้านการจัดการศึกษาตามแนวปฏิรูปการศึกษาและสภาพแวดล้อมทางครอบครัวและ
โรงเรียนที่มีต่อความสนใจและพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา :
การศึกษาต่อเนื่องหลายระยะ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชวรัตน์ เชิดชัย. (2527). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน. กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.
- โชติมา สุรฤทธิธรรม. (2551). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรับผิดชอบของเยาวชน
ที่กระทำผิดกฎหมาย. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เชิดชาย ชูช่วยสุวรรณ. (2547). การศึกษาปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการ
เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัย
และสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ฐาจุฑา สมประสงค์. (2542). มูลเหตุจูงใจและพฤติกรรมในการเล่นการพนัน : ศึกษาเฉพาะในเขต
อำเภอปากคาด จังหวัดหนองคาย. สารนิพนธ์ สส.ม. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน. (2543). ความเชื่อและการปฏิบัติทางพุทธศาสนาของคนไทย : การปลูกฝัง
อบรมและพัฒนาคุณภาพชีวิตกรุงเทพฯ คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- ดวงเดือน พันธมนาวิน; และงามตา วณิชานนท์. (2536). ลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของ
นักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสภาวะเสี่ยงในครอบครัวและแนวทางการป้องกัน. รายงานการวิจัย.
กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ.

- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และเพ็ญแข ประจันปัจฉิม. (2520. 35-38) รายงานการวิจัยฉบับที่ 21
จริยธรรมของเยาวชน. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคนอื่นๆ. (2529). การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับ
จิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (รายงานการวิจัยฉบับที่ 40).
- ทะนงค์ สุขเกษม. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การปฏิบัติตัวของเพื่อน และสื่อ
กับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดเชียงใหม่. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม
(วิจัยและสถิติการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
ถ่ายเอกสาร.
- ธีระชน พลโยธา. (ม.ป.ป.). เอกสารประกอบการสอน วิชา จต 101 จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน.
ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธงชัย กุลวิริยะ. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการใช้สารเสพติดของนักเรียน ช่วง
ชั้นที่ 3-4 อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา. ปรินญาณพนธ์ ส.ม. (การพัฒนาสุขภาพ
ชุมชน). นครราชสีมา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา. ถ่ายเอกสาร.
- นรินทร์ คำโพธิ์. (2550). ปัจจัยทางสังคม ลักษณะทางจิต ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการต้านทาน
การเล่นการพนันฟุตบอลในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินญาณพนธ์. วท.ม.
(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิด้าโพล สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. (2556). พฤติกรรมที่น่าเป็นห่วงของเยาวชน
19 พฤษภาคม 2555. สืบค้นเมื่อ 23 ตุลาคม 2556, จาก [http://www.dailynews.co.th/
Content.do?contentId=51480](http://www.dailynews.co.th/Content.do?contentId=51480).
- เนติลักษณ์ รุ่งศิริวัฒนกิจ. (2550). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการ
สูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาเพชรบุรี เขต 1 จังหวัดเพชรบุรี. ปรินญาณพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- บรรหาร เทียมเมฆ. (2546). ศึกษาสภาพแวดล้อมของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(การบริหารการศึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- ปฐมากร ศิริเตชะ. (2549). ปัจจัยทางสังคม ลักษณะทางจิต และลักษณะทางชีวสังคมที่เกี่ยวข้อง
กับพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมตามหลักธรรมสังคหวัตถุ 4 ของนักเรียนระดับประถมศึกษา
โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ปัทมา เพ็ชรสิงห์. (2530). *อบายมุขที่มีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณินพนธ์ สด.ม. (อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ปัทมา เกตุอำ. (2550). *การศึกษาลักษณะทางสังคม – จิตใจที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตามหลักศีลธรรมของพุทธศาสนาของเยาวชนในสถานพินิจ*. ปรินญาณินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประเทือง ภูมิภัทราคม. (2540). *การปรับพฤติกรรม : ทฤษฎีและการประยุกต์*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประนอม กระจ่ายศรี. (2547). *ผลการใช้กิจกรรมด้านยาเสพติดที่มีต่อทัศนคติกับยาเสพติดของวัยรุ่นที่มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและความเชื่ออำนาจในตนแตกต่างกัน*. ปรินญาณินพนธ์ กศม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประพันธ์ ยอดวงศ์. (2545). *การศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการฝึกสมาธิตามหลักอานาปานสติ กรณีศึกษา โรงเรียนโนนน้อยแผ่นดินทอง อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดชัยภูมิ*. สารนิพนธ์ ศษ.ม. (การประถมศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ปริญญาวิทย์ นุราช. (2557). *ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนตามสมรรถนะวิชาชีพและความสุขในการเรียนของนิสิตทันตแพทย์*. ปรินญาณินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัชสิริ ชมภูคำ. (2554). *องค์การและการจัดการ*. กรุงเทพฯ: แมคกรอ ฮิล.
- พรพิมล วรภูมิพุทธพงศ์ และสงคราม เชาวันศิลป์. (2551). *โครงการวิจัยเรื่องปัจจัยด้านจิตสังคมในการพยากรณ์พฤติกรรมหลักเลี่ยงการดื่มแอลกอฮอล์ในนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต). (2546). *พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลธรรม*. กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.
- (2551). *วิธีคิดตามหลักพุทธธรรม*. กรุงเทพฯ: ศยาม.
- (2554). *พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลธรรม*. กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.
- (2554). *พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์*. กรุงเทพฯ: เอส. อาร์. พรินติ้ง. แมสโปรดักส์.
- (2556). *โยนิโสมนสิการ : วิธีคิดตามหลักพุทธธรรม*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.

- พระมหาจันทร์ธรรม อินทรีเกิด. (2552). ความสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะและสถานการณ์ทางสังคมกับประสิทธิภาพการทำงานของอาสาสมัครกู้ภัยมูลนิธิร่วมกตัญญูในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาเฉลียว กิตติปาโล. (2538). คู่มือคุณธรรมชีวิต. กรุงเทพฯ: ธรรมสภา.
- พระมหาสมปอง ปัจโจปการี. (2553). มนุษย์กับสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระวันชัย กัณหะกาญจนะ. (2548). ลักษณะทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักเรียนในโรงเรียนการกุศลของวัดในพระพุทธศาสนา. ปรินญาณพนธ์ พศ.ด. (พุทธศาสนา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พรพัชร์ ศิริอิทธาทร. (2550). ความสามารถในการพยากรณ์ของทัศนคติต่อการหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่และความฉลาดทางอารมณ์ที่มีต่อพฤติกรรมการหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. การค้นคว้าอิสระ วท.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- พิทักษ์ วงแหวน. (2546). การศึกษาปัจจัยพหุระดับที่ส่งผลต่อพฤติกรรมไม่เรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พินิจ ลาภรณานนท์ และคนอื่นๆ. (2554). การศึกษาสถานการณ์ พฤติกรรม และผลกระทบการพนันในประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2556, จาก http://www.gamblingstudyth.org/document_research/21/2/4/เอกสารเผยแพร่--งานวิจัย-การศึกษาสถานการณ์-พฤติกรรม-และผลกระทบการพนันในประเทศไทย--/.
- พิสิษฐ์ สันติวงษ์สกุล; และคนอื่นๆ. (2551). อิทธิพลของสื่อกับการตัดสินใจไปใช้สิทธิเลือกตั้งของประชาชน อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก สารนิพนธ์ ร.ป.ม. (นโยบายสาธารณะ). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- ภัทรกร แจ่มใส. (2549). ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมติดการพนันของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- มณีนรัตน์ เนียมหอม. (2535). ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชาวเขาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเข็กน้อย อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.

- รุ่งนภา ตั้งจิตเรเจริญกุล. (2555, กันยายน). ผลกระทบและบทบาทของสื่อโทรทัศน์และสื่อสิ่งพิมพ์
ด้านการปลูกฝังคุณธรรมศีลธรรม. วารสารวิชาการคุณธรรมความดี. 1(1): 2-17.
- รุ่งฤดี เหมธีธำรงค์. (2536). ทศนคติต่อบายมุข 6 ของนักเรียน ในกรุงเทพมหานคร ปริญญานิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร; และประทีป จินนี. (2546). ชีวภาพสร้างเยาวชนไทยในทศวรรษหน้า.
กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลินดา สุวรรณดี. (2543). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการลดปริมาณขยะของ
นักเรียนในโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการรณรงค์. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ลำไย มากเจริญ. (2554). ปัจจัยทางจิตสังคมและความสุขที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน
อย่างมีประสิทธิภาพของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วนิดา ลิ้มจิตสมบุญ. (2536). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ
หมู่บ้าน กรณีศึกษาหมู่บ้านสามทองและหมู่บ้านดลิ่งชัน อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี.
ปริญญานิพนธ์ พบ.ม. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วริทธิ์ โอนพรัตน์วิบูล. (2549). กระบวนการตัดสินใจและอิทธิพลของสื่อบุคคลและสื่อมวลชนที่มีผล
ต่อการตัดสินใจเลิกเล่นการพนันฟุตบอลของกลุ่มผู้เล่นการพนันฟุตบอล. ปริญญานิพนธ์
นศ.ม. (การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- วันชัย มีกลาง (2530). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ความเข้าใจและการปฏิบัติตามและการได้รับ
การถ่ายทอดทางศาสนาจากบิดามารดาของนิสิตระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยใน
กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลนิกา ฉลากบาง. (2548). การพัฒนาความสามารถในการรู้จักคิดแบบโยนิโสมนสิการและการ
บริโภคด้วยปัญญาของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสกลนคร. ปริญญานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- วันเพ็ญ นุ้ยสุข. (2552). ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 สังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัย
และสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

- วรรณวิมล ศรีหิรัญ. (2553). ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการใช้สารสนเทศทางการบัญชีของ
ผู้บริหารบริษัทในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- วันวิสา ศรีระศาสตร์ (2554). ปัจจัยเชิงสาเหตุด้านสถานการณ์ทางสังคมและการมีภูมิคุ้มกันทางจิต
ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียนหญิง
ในโรงเรียนที่เข้าร่วมและไม่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์
และปลอดภัย. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณศักดิ์ จิตธรรม (2551). การศึกษาพฤติกรรมของผู้เล่นการพนันฟุตบอล ในเขตเมืองเชียงใหม่
สารนิพนธ์. ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
ถ่ายเอกสาร.
- วิไล ตั้งจิตสมคิด. (2528). การศึกษากับการพัฒนาชุมชน. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- ศุภรางค์ อินทุณห. (2552). ปัจจัยเชิงสาเหตุทางจิตสังคมและปัจจัยเชิงผลด้านการจัดการ
ความเครียดของพฤติกรรมรักการอ่านในนักเรียนวัยรุ่น. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ส.วาสนา ประवालพฤษ. (2549). รายงานการวิจัยเรื่องการหาตัวชี้วัดชุมชนปลอดภัยอย่าง
ยั่งยืน. กรุงเทพฯ: วี ที ซี คอมมิวนิเคชั่น.
- สถาบันรามจิตติ. (2556). การใช้ชีวิตของเด็กและเยาวชน เรื่องชีวิตกับความเสี่ยงปี 2548.
สืบค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2556, จาก http://www.ramajitti.com/research_project.php.
- สุจินดา มุลผล. (2548). การศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางพุทธและ
พฤติกรรมกตัญญูกตเวทีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนการกุศลของวัดใน
พระพุทธศาสนา. ปรินญานิพนธ์ วท.ม (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุพรรณิการ์ มาศยง. (2554). คุณภาพชีวิตในโรงเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายใน
กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (สถิติประยุกต์และเทคโนโลยีสารสนเทศ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุมาลี สวายสอาด. (2550). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยง
ทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ วท.ม.
(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- แสงทิพ อัครวิริยะกิจ. (2547). พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่
แฝงการแสดงออกทางเพศและมีจิตลักษณะควบคุมตนเองแตกต่างกัน : กรณีศึกษาของ
นักเรียนชายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2553). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สินีนาง สุทิน. (2548). การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมกา
เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีวิกรณ์ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สุพร อภินันทเวช. (ม.ป.ป.). เยาวชนกับการพนัน ในมุมมองของจิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น.
กรุงเทพฯ: เอมี เอ็นเตอร์ไพรส์.
- สิริพร ดาวัน. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สุดิษฐ์ จตุพร. (2547). จิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการส่งเสริมสุขภาพ. (ม.ป.ป.). สภาวะการณ์เด็kd้านเด็กและเยาวชน
ในรอบปี 2554-2555. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2556). สถิติด้านสังคมอื่นๆ. สืบค้นเมื่อ 20 ตุลาคม 2556, จาก
<http://service.nso.go.th/nso/thailand/dataFile/08/J08W/J08W/th/0.htm>.
- สวนดุสิตโพล มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. (2555). มารดากับความเป็นห่วงในตัวของ
ตนเอง 11 สิงหาคม 2555. สืบค้นเมื่อ 23 ตุลาคม 2556, จาก <http://www.thairath.co.th/content/edu/282930>.
- สรนัย สุพรรณรัตนรัฐ. (2548). ลักษณะส่วนบุคคลและความคิดเชิงบวกกับทัศนคติต่ออายุ 6
และทัศนคติต่อการพนันฟุตบอลของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สารนิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- หลวงพ่อบัณฑิตนักปราชญ์. (2547). หลวงพ่อบัณฑิตนักปราชญ์. นนทบุรี: ม.ป.พ.

- อนรรทนท์ เรียบร้อยเจริญ. (2549). ปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการระหว่าง บ้าน โรงเรียน และจิตลักษณะ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษา ในโครงการก้าวอย่างเข้าใจ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อภิรดี จันทน์หอม. (2535). ตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพนันของ นักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษา เขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์.
วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อังคินันท์ อินทรกำแหง; และนริสรา พึ่งโพธิ์สภ. (2556). รายงานการศึกษา การปรับปรุง
ประสิทธิภาพการบริหารกำลังคนคุณภาพเพื่อความต่อเนื่องในการบริหารราชการ.
กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน.
- อาภา จันทรสกุล และ จิตตินันท์ บุญสถิตกุล (ม.ป.ป.). การสร้างแบบวัดวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการ
สำหรับนักศึกษาระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: สถาบันสถาบันวิจัยและพัฒนาแห่ง
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุทัย หิรัญโต. (2522). หลักสังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อุไรวรรณ สวัสดิ์. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่มีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อำภา บุญช่วย. (2537). การบริหารงานวิชาการในโรงเรียน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อุฎา แลน. (2546). การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อทางแห่งความเลื่อม 6 ประการ และ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอน
ศาสนาอิสลามในจังหวัดนราธิวาส. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Berns, R.M. (1997). *Child, family, school and community: Socialization and social support*.
Fourth edition. New York: Harcourt Brace College Publishers.
- Peterson, E.; & Plawman, E.G. (1953). *Business Organization and Management*. Illinois:
Richard D. Irwin.
- Yamane, Taro. (1968). *Statistics: An introductory analysis*. New York: Harper and Row.

ภาคผนวก ก
ตารางแสดงค่าสถิติต่างๆ

ตาราง 44 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางสังคมและตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางจิตกับพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข
ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

กลุ่ม	สมมติฐานข้อที่ 1 (การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ(ก) * เจตคติที่ดี (ข))			สมมติฐานข้อที่ 2 (สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (ก) * ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข))			สมมติฐานข้อที่ 3 (อิทธิพลจากสื่อ (ก) * ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข))		
	ก	ข	ก*ข	ก	ข	ก*ข	ก	ข	ก*ข
รวม	✓	✓		✓	✓		✓	✓	
เพศชาย	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	
เพศหญิง	✓	✓		✓	✓		✓	✓	
โรงเรียนการกุศลฯ	✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓
โรงเรียนทั่วไป	✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ขนาดใหญ่	✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ขนาดกลาง	✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ขนาดเล็ก	✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ไม่ได้เรียน		✓			✓				
ประถมศึกษา	✓	✓		✓	✓		✓	✓	
มัธยมศึกษา	✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ปริญญาตรีขึ้นไป		✓		✓			✓		

หมายเหตุ : ✓ หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 44.1 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ (ก) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลี้ยงบายนมุข (ข) กับพฤติกรรมหลักเลี้ยงบายนมุข ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

กลุ่ม	สมมติฐานข้อที่ 1 (การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ(ก) * เจตคติที่ดี (ข))																				
	ด้านรวม			ด้านที่ 1			ด้านที่ 2			ด้านที่ 3			ด้านที่ 4			ด้านที่ 5			ด้านที่ 6		
	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข
รวม	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
เพศชาย	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
เพศหญิง	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
โรงเรียนการกุศลฯ	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
โรงเรียนทั่วไป	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ขนาดใหญ่	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ขนาดกลาง	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ขนาดเล็ก	✓	✓		✓	✓		✓	✓			✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ไม่ได้เรียน		✓			✓			✓		✓	✓			✓			✓			✓	
ประถมศึกษา	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
มัธยมศึกษา	✓	✓		✓	✓			✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ปริญญาตรีขึ้นไป		✓						✓									✓				

หมายเหตุ : ด้านที่ 1 การไม่ดื่มสุราของมีนเมา
 ด้านที่ 2 การไม่เที่ยวกลางคืน
 ด้านที่ 3 การไม่เที่ยวดูการละเล่น

ด้านที่ 4 การไม่เล่นการพนัน
 ด้านที่ 5 การไม่คบคนชั่ว
 ด้านที่ 6 การไม่เกียจคร้าน

ตาราง 44.2 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (ก) และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข) กับพฤติกรรมหลักเลี้ยงอบายมุข
ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

กลุ่ม	สมมติฐานข้อที่ 2 (สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน (ก) *ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข))																				
	ด้านรวม			ด้านที่ 1			ด้านที่ 2			ด้านที่ 3			ด้านที่ 4			ด้านที่ 5			ด้านที่ 6		
	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข
รวม	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
เพศชาย	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	
เพศหญิง	✓	✓		✓	✓			✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
โรงเรียนการกุศลฯ	✓	✓			✓		✓	✓		✓	✓			✓		✓	✓		✓	✓	
โรงเรียนทั่วไป	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓			✓	✓	✓
ขนาดใหญ่	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ขนาดกลาง	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓			✓	✓	
ขนาดเล็ก	✓	✓			✓		✓	✓			✓	✓		✓		✓			✓	✓	
ไม่ได้เรียน		✓						✓			✓					✓				✓	
ประถมศึกษา	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
มัธยมศึกษา	✓	✓			✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓
ปริญญาตรีขึ้นไป	✓						✓				✓		✓			✓					

หมายเหตุ : ด้านที่ 1 การไม่ดื่มสุราของมีนเมา
ด้านที่ 2 การไม่เที่ยวกลางคืน
ด้านที่ 3 การไม่เที่ยวดูการละเล่น

ด้านที่ 4 การไม่เล่นการพนัน
ด้านที่ 5 การไม่คบคนชั่ว
ด้านที่ 6 การไม่เกียจคร้าน

ตาราง 44.3 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลจากสื่อ (ก) และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข) กับพฤติกรรมหลักเลี้ยงบายนมุข
ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

กลุ่ม	สมมติฐานข้อที่ 3 (อิทธิพลจากสื่อ (ก) *ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน (ข))																				
	ด้านรวม			ด้านที่ 1			ด้านที่ 2			ด้านที่ 3			ด้านที่ 4			ด้านที่ 5			ด้านที่ 6		
	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข	ก	ข	กxข
รวม	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
เพศชาย	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	
เพศหญิง	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓			✓	✓	
โรงเรียนการกุศลฯ	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓	✓	
โรงเรียนทั่วไป	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓			✓			✓	✓	
ขนาดใหญ่	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
ขนาดกลาง	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓			✓			✓	✓	
ขนาดเล็ก	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓			✓			✓	✓	
ไม่ได้เรียน							✓				✓					✓				✓	
ประถมศึกษา	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓	
มัธยมศึกษา	✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓	✓		✓			✓	✓	✓
ปริญญาตรีขึ้นไป	✓						✓						✓			✓					

หมายเหตุ : ด้านที่ 1 การไม่ดื่มสุราของมีนเมา
ด้านที่ 2 การไม่เที่ยวกลางคืน
ด้านที่ 3 การไม่เที่ยวดูการละเล่น

ด้านที่ 4 การไม่เล่นการพนัน
ด้านที่ 5 การไม่คบคนชั่ว
ด้านที่ 6 การไม่เกียจคร้าน

ตาราง 45 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตกับพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1.ด้านที่ 1 การไม่ดื่มสุราของมีนเมา	1												
2.ด้านที่ 2 การไม่เที่ยวกลางคืน	.493**	1											
3.ด้านที่ 3 การไม่เที่ยวดูการละเล่น	.432**	.546**	1										
4.ด้านที่ 4 การไม่เล่นการพนัน	.467**	.368**	.431**	1									
5.ด้านที่ 5 การไม่คบคนชั่ว	.521**	.359**	.319**	.451**	1								
6.ด้านที่ 6 การไม่เกียจคร้าน	.460**	.457**	.544**	.464**	.434**	1							
7.พฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	.768**	.732**	.744**	.727**	.696**	.748**	1						
8.การอบรมเลี้ยงดูตามแนวพุทธ	.396**	.324**	.244**	.329**	.409**	.424**	.479**	1					
9.สภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน	.295**	.287**	.238**	.264**	.348**	.408**	.413**	.557**	1				
10.อิทธิพลจากสื่อ	-.368**	-.439**	-.411**	-.386**	-.307**	-.437**	-.531**	-.423**	-.470**	1			
11.เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุข	.482**	.411**	.314**	.485**	.473**	.452**	.592**	.454**	.441**	-.526**	1		
12.ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน	.334**	.391**	.428**	.314**	.192**	.522**	.491**	.293**	.287**	-.512**	.434**	1	
13.คุณค่าแท้คุณค่าเทียม	.322**	.411**	.403**	.359**	.265**	.468**	.503**	.384**	.434**	-.529**	.468**	.577**	1

** หมายถึง $p < .01$

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

สวัสดีนักเรียนผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

แบบสอบถามนี้ นักเรียนสามารถเลือกตอบคำถามได้อย่างอิสระ ทุกข้อไม่มีข้อถูกหรือผิดและคำตอบของนักเรียนทุกคนจะถือเป็นความลับ ดังนั้นขอให้นักเรียนอ่านพิจารณาคำถามทุกข้อด้วยความตั้งใจ และตอบตามความเป็นจริงให้ครบทุกข้อ ข้อมูลที่ได้รับจากนักเรียนจะนำไปใช้ประโยชน์ในการนำไปแสวงหาแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนต่อไป

ขอขอบคุณนักเรียนอย่างมากที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามนี้เป็นอย่างดี

มัญชลี เปี่ยมดี
นิสิตปริญญาโท สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำหรับผู้วิจัย

โรงเรียนการกุศลของวัดฯ

(.....) ขนาดเล็ก

(.....) ขนาดกลาง

(.....) ขนาดใหญ่

โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป

(.....) ขนาดเล็ก

(.....) ขนาดกลาง

(.....) ขนาดใหญ่

ข้อแนะนำวิธีตอบ

คำแนะนำ

เพื่อให้ท่านตอบแบบสอบถามนี้ได้อย่างรวดเร็วและง่ายขึ้น ผู้วิจัยขอเสนอแนะวิธีการตอบดังนี้

ขั้นที่ 1 อ่านข้อความแต่ละประโยคให้เข้าใจ

ขั้นที่ 2 ขอให้ท่านคิดว่า ข้อความนี้เป็น “จริง” หรือ “ไม่จริง” สำหรับท่าน

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
.....							

ขั้นที่ 3 ถ้า “จริง” ขอให้คิดว่า เป็นจริงมากน้อยเพียงใด มี 3 ระดับ คือ

1) จริงเล็กน้อย	ขีด	✓	ที่ “ค่อนข้างจริง”
2) จริงปานกลาง	ขีด	✓	ที่ “จริง”
3) จริงมาก	ขีด	✓	ที่ “จริงที่สุด”

ถ้า “ไม่จริง” ขอให้คิดว่า เป็นไม่จริงมากน้อยเพียงใด มี 3 ระดับ คือ

1) ไม่จริงเล็กน้อย	ขีด	✓	ที่ “ค่อนข้างไม่จริง”
2) ไม่จริงปานกลาง	ขีด	✓	ที่ “ไม่จริง”
3) ไม่จริงมาก	ขีด	✓	ที่ “ไม่จริงเลย”

ตัวอย่างเช่น

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
1	ฉันชอบดูทีวีมากกว่าฟังเพลง						

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักเรียน

คำชี้แจง จงเติมคำหรือทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน (.....) ที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวนักเรียน

1. เพศ (.....) ชาย (.....) หญิง
2. อายุ ปี
3. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ (.....) 1 (.....) 2 (.....) 3
(.....) 4 (.....) 5 (.....) 6
4. เกรดเฉลี่ย (.....) น้อยกว่า 2.50
(.....) มากกว่า 2.50
5. ได้รับเงินมาโรงเรียนเฉลี่ยวันละ บาท
6. ผู้ปกครองของฉันทคือ (เลือกเพียง 1 คน)
(.....) บิดา (.....) มารดา
(.....) อื่นๆ โปรดระบุ.....
7. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
(.....) ไม่ได้เรียน (.....) ระดับประถมศึกษา
(.....) ระดับมัธยมศึกษา (.....) ระดับปริญญาตรีขึ้นไป
8. อาชีพของผู้ปกครอง
(.....) รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ (.....) ค้าขาย
(.....) รับจ้าง (.....) เกษตรกรรม / ประมง
(.....) ประกอบอาชีพอื่นๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 โลกหมุนรอบตัวเรา

ตอนที่ 2.1

1.ฉันปฏิเสธเพื่อนทันทีเมื่อเพื่อนชวนไปดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (+) ($r = .529$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2.ฉันทนแรงยุยงจากเพื่อนไม่ไหว จึงร่วมวงดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (-) ($r = .458$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3.ฉันดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวันสำคัญๆ เช่น วันเกิด งานบุญ หรืองานเทศกาลการต่างๆ (-) ($r = .530$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4.เมื่อฉันเห็นเพื่อนนั่งดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ฉันจะไม่เดินเข้าไปใกล้ (+) ($r = .201$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5.ถึงจะมีคนบอกว่าการสูบบุหรี่ช่วยคลายเครียดได้ ฉันก็จะไม่สูบบุหรี่เด็ดขาด (+) ($r = .281$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6.ในขณะที่ฉันนั่งร่วมวงกับเพื่อนที่กำลังดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เมื่อเพื่อนส่งแก้วมาให้ฉันดื่ม ฉันปฏิเสธทันที (+) ($r = .645$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7.เมื่อเพื่อนยื่นบุหรี่ให้ลองสูบ ฉันจะปฏิเสธทันที (+) ($r = .289$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8.แม้ว่าผู้ปกครองของฉันจะอนุญาตให้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้ แต่ฉันก็ไม่เคยดื่ม (+) ($r = .654$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 2.2

1.ฉันออกบ้านไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนในเวลากลางคืนเกือบทุกวัน (-) ($r = .528$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2.ฉันออกไปนั่งพูดคุยกับเพื่อนตามสถานที่ต่างๆ เช่น ร้านเหล้า ผับ บาร์ ในเวลากลางคืนเป็นประจำ (-)

($r = .601$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3.ในทุกวัน ฉันต้องหาวิธีที่จะออกจากบ้านไปหาเพื่อนในตอนกลางคืนให้ได้ (-) ($r = .574$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4.ฉันออกไปรวมกลุ่มกับเพื่อนทำกิจกรรมต่างๆ ในเวลากลางคืนเป็นประจำ (-) ($r = .453$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5.ฉันปฏิเสธเพื่อนทุกครั้งเมื่อเพื่อนชวนออกไปเที่ยวเล่นในเวลากลางคืน (+) ($r = .411$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6.ฉันไม่เคยปฏิเสธเพื่อนเลยสักครั้ง เมื่อเพื่อนชวนฉันออกไปข้างนอกในเวลากลางคืน (-) ($r = .434$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7.เมื่อฉันและเพื่อนรวมกลุ่มกันในเวลากลางคืน มักส่งเสียงดังรบกวนคนอื่นเสมอ (-) ($r = .432$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8.ถ้าฉันออกบ้านในเวลากลางคืน ฉันมักจะไปรวมกลุ่มกับเพื่อนตามสถานที่ต่างๆ เช่น ร้านอาหารต่างๆ ร้านคาราโอเกะเป็นประจำ (-) ($r = .495$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 2.3

1.ฉันเล่น Social Network เช่น Facebook / Line / IG จนไม่มีเวลาทำการบ้าน (-) ($r = .508$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2.ฉันไปโรงเรียนสายเป็นประจำเพราะฉันเล่นอินเทอร์เน็ตจนตึกตื่น (-) ($r = .481$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3.ฉันออกไปดูการแสดงดนตรี คอนเสิร์ต หมอลำ ฯลฯ เป็นประจำ (-) ($r = .384$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4.เมื่อมีงานเทศกาล / งานประจำปี ฉันออกไปเที่ยวทุกวัน (-) ($r = .568$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5.เมื่อฉันออกไปเที่ยวดูงานหรือการแสดงต่างๆ ฉันมักกลับดึก จนทำให้ฉันไปโรงเรียนสาย (-) ($r = .579$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6.เมื่อฉันได้เล่นอินเทอร์เน็ตแล้ว ฉันมักจะใจจดใจจ่อกับการเล่น จนละเลยการทำงานอย่างอื่น (-) ($r = .384$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7.ฉันใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการฟังเพลง จนละเลยการทำงานอย่างอื่น (-) ($r = .448$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8.ถึงแม้ว่าฉันจะชอบเล่นอินเทอร์เน็ตมาก แต่ฉันก็จะทำงานให้เสร็จก่อนแล้วจึงจะเล่น (+) ($r = .410$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 2.4

1.เมื่อฉันเห็นเพื่อนเล่นการพนันฉันจะเดินเลี้ยวออกไปทางอื่น (+) ($r = .482$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2.เมื่อมีเวลาว่างฉันจะชวนเพื่อนเล่นการพนัน เช่น ไพ่ หรือการพนันอื่นๆ (-) ($r = .518$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3.เมื่อฉันเห็นเพื่อนเล่นไพ่ ฉันจะเข้าไปขอเล่นด้วย (-) ($r = .387$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4.เมื่อเพื่อนชวนฉันเล่นการพนัน ฉันจะปฏิเสธเพื่อนทุกครั้ง (+) ($r = .507$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5.ฉันลุกไปนั่งที่อื่นทันที เมื่อเพื่อนตั้งวงเล่นการพนันใกล้ๆ ที่ฉันนั่งอยู่ (+) ($r = .307$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6.ฉันเล่นการพนันทุกครั้ง เมื่อเพื่อนชวน (-) ($r = .554$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7.ฉันไม่เคยเล่นการพนันเลย แม้ว่าที่บ้านของฉันจะเล่นกันเป็นประจำ (+) ($r = .309$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8.ถึงแม้ว่าจะมีคนบอกเลขเด็ด หวยเด็ดให้ฉันซื้อ ฉันก็ไม่ซื้อเด็ดขาด (+) ($r = .298$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 2.5

1.ฉันพยายามเลือกคบเพื่อนที่ไม่ทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียน (+) ($r = .420$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2.ฉันเลือกคบเพื่อนที่ขยันเรียน (+) ($r = .295$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3.ฉันไม่คบเพื่อนที่ชอบมีเรื่องทะเลาะวิวาท (+) ($r = .421$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4.ฉันไม่คบเพื่อนที่ชอบเล่นการพนัน (+) ($r = .513$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5.ฉันพยายามไม่คบเพื่อนที่ดื่มเหล้า (+) ($r = .536$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6.ฉันไม่พูดคุยหรือคบหากับคนที่ชอบสร้างความเดือดร้อนให้แก่คนอื่น (+) ($r = .205$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7.เมื่อต้องทำงานร่วมกับคนที่เห็นแก่ตัว ฉันก็พูดคุยเฉพาะเรื่องงานเท่านั้น (+) ($r = .269$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8.ฉันไม่เข้าใกล้หรือคบหากับคนที่ทำผิดกฎหมาย เช่น คนที่เล่นการพนัน ลักขโมย เป็นต้น (+) ($r = .497$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 2.6

1.ถึงฉันง่วงนอน ฉันก็ต้องทำการบ้านให้เสร็จเพื่อส่งให้ทันในวันพรุ่งนี้ (+) ($r = .385$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2.เมื่อฉันรู้สึกซีเกียจ ฉันจะรีบลุกไปทำงานต่างๆ ที่ยังค้างอยู่ให้เสร็จ (+) ($r = .327$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3.เมื่อครูสั่งงานในห้อง ฉันจะรีบทำให้เสร็จทันที (+) ($r = .308$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4.ฉันทำงานที่ได้รับมอบหมาย โดยไม่ต้องมีใครมาบอกให้ฉันทำ (+) ($r = .414$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5.เมื่อถึงเวลาทำงานกลุ่ม ฉันจะให้เพื่อนเป็นคนทำ (-) ($r = .307$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6.ฉันมักอ้างเหตุผล เพื่อให้ได้ทำงานน้อยที่สุดในกลุ่ม (-) ($r = .409$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7.ฉันมักมีข้ออ้างเสมอ เมื่อไม่อยากทำงานบ้าน (-) ($r = .494$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8.ฉันมักนอนตื่นสาย เพื่อหลีกเลี่ยงการทำงานบ้าน (-) ($r = .574$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 3 วิธีพุทธในบ้านฉัน

1. ผู้ปกครองของฉันพูดให้ฉันเข้าใจถึงผลของการทำชั่ว การทำผิดศีลและข้อห้ามต่าง ๆ ทางพระพุทธศาสนา (+)
($r = .608$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. ครอบครัวของฉันไม่เคยพูดคุยกันเรื่องการรักษาศีลเลย (-) ($r = .564$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ผู้ปกครองของฉันกล่าวชมเชยฉันเมื่อฉันแบ่งปันสิ่งของให้พี่น้องหรือเด็กคนอื่น ๆ (+) ($r = .467$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาครอบครัวของฉันจะช่วยกันเตรียมของไปทำบุญที่วัด (+) ($r = .626$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ผู้ปกครองของฉันสอนให้ฉันรู้จักการให้อภัย (+) ($r = .704$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ผู้ปกครองของฉันชมเชยฉันเมื่อฉันช่วยเหลือคนที่กำลังเดือดร้อน (+) ($r = .547$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. ผู้ปกครองของฉันสอนฉันเสมอว่าการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นสิ่งที่ควรทำ (+) ($r = .663$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. เมื่อฉันมีสงสัยเกี่ยวกับวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา หรือคำสอนต่างๆ ผู้ปกครองของฉันจะอธิบายให้ฉันฟังจนฉันเข้าใจ (+) ($r = .499$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. ผู้ปกครองของฉันเข้าวัด ทำบุญ ในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา (+) ($r = .680$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. ผู้ปกครองของฉันไม่เคยพาฉันเข้าวัด ฟังธรรมเลย (-) ($r = .485$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 4 โรงเรียนของหนู

1. โรงเรียนของฉันไม่มีการจัดกิจกรรมการรณรงค์เพื่อต่อต้านอบายมุขเลย (-) ($r = .508$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. โรงเรียนของฉันเป็นโรงเรียนปลอดอบายมุข (+) ($r = .290$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. นักเรียนสามารถจับกลุ่มกันเล่นการพนันได้อย่างเปิดเผยในบริเวณโรงเรียน (-) ($r = .425$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. โรงเรียนของฉันมีการจัดอบรมคุณธรรม จริยธรรมให้แก่นักเรียน (+) ($r = .495$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. โรงเรียนของฉันมีเจ้าหน้าที่ / ครู / คณะกรรมการนักเรียน คอยสอดส่องพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข (+) ($r = .687$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ในโรงเรียนมีการจัดบอร์ด / จัดป้ายนิทรรศการ ที่ให้ความรู้เกี่ยวกับประโยชน์และโทษของอบายมุข (+) ($r = .616$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. โรงเรียนของฉันมีชมรม / ชุมนุม ที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านอบายมุขในโรงเรียน (+) ($r = .584$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. ในการเรียนการสอนครูจะจำลองสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขและสอนการปฏิเสธให้กับนักเรียน (+) ($r = .420$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. โรงเรียนฉันมีการจัดกิจกรรมเพื่อต่อต้านอบายมุข (+) ($r = .680$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. โรงเรียนของฉันเชิญวิทยากรมาถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับประโยชน์และโทษของอบายมุขให้แก่ นักเรียน (+) ($r = .501$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 5 Hello Social

1.ฉันเล่นการพนันเป็น เพราะศึกษาวิธีการเล่นจากอินเทอร์เน็ต (+) ($r = .670$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2.เมื่อมีฉากเล่นการพนันในละครที่ฉันจะตั้งใจดูและจำมาเล่นกับเพื่อนๆ (+) ($r = .645$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3.เมื่อฉันเห็นโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใหม่ๆ ในโทรทัศน์ ฉันก็มักจะไปหาซื้อมาลองดื่ม (+) ($r = .677$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4.ฉันเคยกดเข้าไปเล่นการพนัน จากการโฆษณาเว็บไซต์การพนันในอินเทอร์เน็ต (+) ($r = .467$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5.ฉันไปที่вокกลางคืน ผับ สถานบันเทิง เพราะฉันเห็นจากในละครโทรทัศน์ (+) ($r = .786$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6.ฉันเริ่มต้นสูบบุหรี่เพราะเห็นในละครทีวี (+) ($r = .558$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7.เมื่อฉันเห็นเว็บไซต์การพนันในอินเทอร์เน็ต ฉันมักกดเข้าไปดูเพราะมันน่าสนใจ (+) ($r = .718$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8.เมื่อฉันอ่านหนังสือพิมพ์พบเนื้อหาเกี่ยวกับอันตรายของการดื่มสุรา ฉันก็ไม่สนใจและยังจะดื่มสุราต่อไป (-)

($r = .468$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9.เมื่อฉันอ่านข่าวในหนังสือพิมพ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการลด ละ เลิก อบายมุขต่างๆ ฉันก็มักจะนำมาปฏิบัติตาม

(+) ($r = .291$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10.แม้ว่าในละครทีวีจะมีฉากการดื่มสุราและการสูบบุหรี่ มันก็ไม่ได้ทำให้ฉันอยากทำตาม (-) ($r = .354$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 6 มุมมองของฉันท่อสังรอบข้าง

1.ฉันคิดว่าการคบคนไม่ดี จะทำให้ชีวิตมีแต่เรื่องเดือดร้อน (+) ($r = .364$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2.ฉันคิดว่าคนขยันจะประสบความสำเร็จได้มากกว่าคนขี้เกียจ (+) ($r = .316$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3.ฉันไม่ชอบเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคนที่เล่นการพนัน (+) ($r = .462$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4.ฉันไม่ชอบออกไปเที่ยวนอกบ้านในเวลากลางคืน (+) ($r = .405$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5.ฉันมีความสุขเมื่อได้เล่นการพนัน (-) ($r = .314$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6.ฉันภูมิใจเมื่อสามารถปฏิเสธเพื่อนที่ชวนไปดื่มเหล้าได้ (+) ($r = .467$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7.ฉันพร้อมจะปฏิเสธเมื่อเพื่อนชวนฉันดื่มเหล้า (+) ($r = .461$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8.ฉันพร้อมจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนที่เล่นการพนัน (+) ($r = .502$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9.ฉันตั้งใจจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคนที่ตกเป็นทาสของอบายมุขและแหล่งอบายมุขต่างๆ (-) ($r = .401$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10.ฉันพร้อมจะเล่นการพนันทุกเมื่อ เมื่อมีเพื่อนมาชวน (-) ($r = .335$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 7 โตขึ้นหนูอยากเป็น....?

1.ฉันอยากเรียนหนังสือมากๆ เพื่อโตขึ้นจะได้ทำงานดีๆ (+) ($r = .232$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2.ฉันจะไม่ใช้เงินจนหมดเพราะเกรงว่าพรุ่งนี้จะไม่มียกเงินใช้ (+) ($r = .248$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3.ถ้าฉันอยากได้ในสิ่งใดและต้องรอคอย ฉันจะหมดความอดทนหรือทนไม่ได้ (-) ($r = .416$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4.ฉันมักจะลืมทำการบ้านเสมอ (-) ($r = .490$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5.ฉันทนไม่ไหวที่จะเก็บขนมอร่อยๆ ไว้กินพรุ่งนี้ (-) ($r = .448$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6.ฉันชอบขีดเขียนลงในหนังสือเรียนจนสกปรก (-) ($r = .607$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7.เมื่อมีคนขัดใจ ฉันมักจะฉวยสิ่งของใกล้มือขว้างปาหรือทำลายเสมอ (-) ($r = .618$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8.แม้ร่างกายจะสกปรก ฉันก็จะไม่อาบน้ำถ้ารู้สึกไม่อยากจะอาบน้ำ (-) ($r = .515$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9.เมื่อฉันได้รับเงินเพื่อที่จะใช้จ่ายตลอดสัปดาห์หรือตลอดเดือน แต่ถ้าฉันเห็นของที่อยากได้มากและราคาแพง ฉันจะซื้อและยอมอดหลังจากนั้น (-) ($r = .664$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10.เมื่อมีคนนำขนมมาให้ที่บ้าน ฉันมักจะหยิบชิมก่อนเสมอ (-) ($r = .489$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ตอนที่ 8 คุณค่าที่ฉันคู่ควร

1. ถ้าฉันจะซื้อรองเท้าสักคู่ ฉันจะเลือกรองเท้าที่ทันสมัยเป็นที่นิยม (-) ($r = .381$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

2. เมื่อฉันมีเงินพอที่จะซื้อโทรศัพท์ได้ ฉันจะเลือกซื้อโทรศัพท์รุ่นที่ได้รับความนิยมเพราะมีโปรแกรมต่างๆ เยอะดี ถึงแม้จะไม่ค่อยได้ใช้ก็ตาม (-) ($r = .365$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

3. ฉันอยากมีบ้านหลังใหญ่ๆ เพื่อแสดงให้เห็นว่าบ้านฉันร่ำรวย (-) ($r = .543$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

4. ฉันคิดว่าการใช้ของที่มีราคาแพงมีข้อดีเป็นสิ่งที่ช่วยให้ฉันดูดีมีระดับ (-) ($r = .455$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

5. ฉันเลือกทานอาหารที่ราคาไม่แพงและคำนึงถึงคุณค่าทางอาหาร (+) ($r = .366$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

6. ฉันเลือกทานอาหารที่มีความสวยงามถึงจะไม่มีคุณค่าทางอาหาร (-) ($r = .488$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

7. เมื่อฉันจะซื้อคอมพิวเตอร์ ฉันจะคำนึงถึงราคาที่เหมาะสมและประโยชน์ในการใช้งาน (+) ($r = .318$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

8. เมื่อฉันต้องเลือกสมัครชมรม / ชุมนุม ของโรงเรียน ฉันจะเลือกชมรม / ชุมนุม ที่ได้รับความรู้และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ (+) ($r = .403$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

9. เมื่อฉันต้องการดื่ม น้ำ ฉันจะเลือกดื่ม น้ำเปล่าเพราะดีต่อสุขภาพ (+) ($r = .397$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

10. เมื่อฉันต้องซื้อนาฬิกามาใช้แทนเรือนเก่า ฉันจะเลือกนาฬิกาที่มีคุณภาพและราคาที่เหมาะสม (+) ($r = .249$)

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล นางสาวมัณฑลีย์ เปี่ยมดี
 วัน เดือน ปีเกิด 12 กรกฎาคม 2530
 ที่อยู่ปัจจุบัน 279 หมู่ 10 ตำบลกองนาง อำเภอท่าปอ จังหวัดหนองคาย 43110
 ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2553 วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาจิตวิทยา
 คณะศึกษาศาสตร์
 จาก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พ.ศ. 2558 วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
 จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

